

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 27 ТРАВНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 21 VOL. CXII FRIDAY, MAY 27, 2005 No. 21

Конкурс „Евробачення-2005": перемога Греції ... і України

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В Києві 22 травня закінчився 50-ий Міжнародний пісенний конкурс „Евробачення-2005" з перемогою співачки Гелени Папарізу з Греції. За умовами конкурсу, кожне наступне змагання проводиться в тій країні, яка перемогла в попередньому конкурсі. Минулого року переможницею співочого конкурсу в Туреччині стала українка Руслана Лижичко, тому в 2005 році конкурс завітав до Києва. Він є неурядовим заходом, який проводить група телевізійних компаній Европи, котра ставить за мету не комерційний виграш, а зближення народів, особливо молоді усіх европейських країн.

Конкурс „Евробачення" бере свій початок від італійського фестивалю 1956 року в Сан-Ремо, який повинен був об'єднати народи у повоєнній Европі. Саме у 1956 році у Швайцарському місті Лугано пройшов перший пісенний конкурс „Евробачення", в якому взяло участь 14 виконавців з 7 країн. Кожен учасник оплачував власні витрати, а країна-організатор спонзорувала проведення заключного конкурсу. Члени журі оцінювали кожну пісню в межах 10 точок і мали право голосувати за свою країну. Учасник, який набрав найбільшу кількість точок, отримував „Ґран-прі", однак жодної матеріяльної нагороди не передбачалося. З того часу кількість представників і умови участи у конкурсі часто змінювалися. Незмінним залишилося лише правило, що пісенне змагання повинно було відбуватися лише серед представників країн – членів Европейського мовного союзу. Саме цим пояснюється участь в конкурсі співаків з Ізраїлю та інших країн, що знаходяться за межами Европи.

За всю історію конкурсу найбільше перемог здобули виконавці з Ірляндії, які 7 разів отримували Ґранпрі. По 5 конкурсів виграли Люксембург і Франція. Серед найбільш відомих переможців „Евробачення" – група „АББА", Селін Діон, Тото Кутуньо та інші. Перші співаки з країн колишнього СССР виступили на конкурсі 1994 року, де Росію представляла маловідома співачка Юдіф (9 місце). У тому ж конкурсі дебютували представники Естонії та Литви (24 та 25 місця).

Гелена Папарізу, Греція, перемогла на конкурсі „Евробачення-2005" в Києві

Грецька співачка Гелена Папарізу 22 травня перемогла на 50-му пісенному конкурсі „Евробачення", де в телефонному голосуванні переможця визначали 39 країн. Грецька пісня „My Number One" перемогла конкурсантів з 23 країн, здобувши 230 точок – на 38 більше від Мальти, яка була другою. Український гурт „Ґринджоли" посів 20-те місце з 30-ма точками завдяки 12-ти точкам, які Польща віддала українській пісні „Разом нас багато". Тисячі людей у Києві спостерігали за конкурсом в

(Закінчення на стор. 4)

Президент України Віктор Ющенко поздоровляє переможницю пісенного конкурсу Гелену Папарізу з перемогою на сцені Палацу спорту в Києві. Фото: УНІАН

За бензиновою кризою в Україні стоять підривні дії Росії

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В Україні, як уже повідомлялося („Свобода", ч. 20), третій тиждень триває так звана бензинова криза, яка стала фактично першим серйозним попередженням українському Кабінетові міністрів з боку російського підприємництва, суть якого полягає в тому, що лобові адміністративні удари не завжди є оптимальним рішенням, особливо за умови, коли становище влади не є безперечно домінуючим і стабільним. Стало очевидним, що позиції уряду України є не настільки міцними, щоб можна було диктувати умови „акулам підприємництва" і в Україні, і в Росії. Політичний оглядач Михайло Сидоржевський в коментарі, який подає УНІАН, пише, що з боку Москви проводиться широкомаштабна і тривала кампанія, спрямована вістрям проти України. Деякі фахівці з питань економіки не виключають, що бензинова криза – далеко не остання в ряду проблем, пов'язаних з північно-східнім сусідом. Ближче до осені, можливо, виникнуть ускладнення з доставою природного газу, в атомній енергетиці тощо. І до цього треба бути готовими. М. Сидоржевський вважає, що не треба також скидати з рахунків і „п'яту колону" в Україні, досі деморалізовану, яка починає нахабнішати в міру появи нових проблем для влади.

Економічний бік української „бензинової кризи" зрозумілий – адміністративне маніпулювання ринковими процесами з боку уряду України вкотре засвідчило свою неспроможність. Спроба „вреґулювати" ціни на пальне привела до того, що його не стало зовсім. За умов ринкового господарства це сталося б з будьяким товаром, якому чиновники наказали б стати дешевим.

19 травня В. Ющенко запросив російських підприємців, щоб вибачитися за спроби реґулювати ціни на пальне неринковими методами. На думку В. Ющенка, дефіцит бензини спровокували дії уряду Ю. Тимошенко, який директивно встановив верхню планку цін. У відповідь Ю. Тимошенко обурилася випадом В. Ющенка на адресу уряду, який, на її думку, „усе робив правильно". В. Ющенко попросив її не виставляти напоказ суперечки всередині української влади. Але прем'єр, упевнена у своїй правоті, пообіцяла „поговори-

(Закінчення на стор. 3)

„Quo vadis": Україна зробила свій вибір. Слово за Европою.

Леся Івасюк

ВІДЕНЬ. – 20 травня в Українській домі в австрійській столиці, поблизу української греко-католицької церкви св. Варвари, відбулася прес-конференція на тему „Інтеграція України в европейську спільноту". Її організувало Українсько-Австрійське Товариство (АУТ) на чолі з колишнім міністром фінансів Австрії Рудольфом Едлінґером, президентом АУТ Борисом Ямінським та колишнім послом Республіки Австрія в Україні Клаусом Фаб'яном.

З України приїхали депутат Верховної Ради і член президії партії „Наша Україна" Володимир Яворівський, депутат ВР і брат Президента України Петро Ющенко та губернатор Закарпатської области Віктор Балога.

Після прес-конференції відбулася зустріч делеації з міським головою Відня М. Гойплом, представником Ради Европи соціял-демократом К. Шідером, а також з австрійським політиком Г. Мольтерером.

Того ж дня українська делегація відвідала збори Українсько – Австрійського Товариства (АУТ) в посольстві України, де всіх зібраних привітав новопризначений Посол України в Республіці Австрії Володимир Єльченко.

Після останніх „розширень" ЕС все складнішим стає процес прийняття інших східньоевропейських держав до спільноти. Наразі сподіваються бути прийнятими лише Болгарія, Хорватія та Румунія. Україні, Туреччині, Грузії та Молдові Европа висуває все нові умови вступу. Комісар з питань зовнішньої політики ЕС Беніта Ферреро-Вальднер (Австрія) недавно рішуче заявила про недоцільність подання Україною заяви на вступ до ЕС. Реакція українських представників в Брюселі була однозначною – Роман Шпек, голова української місії в Брюселі, справедливо арґументував, що лише Україна, як незалежна і демократична держава, може вирішувати питання про вчасність і потрібність подання заяви на своє членство в ЕС.

Вагання Европи щодо членства України не цілком зрозумілі багатьом політикам. Колишній Президент Польщі Александер Кваснєвський наголосив в своєму останньому інтерв'ю австрійській газеті „Die Presse", що Україна не є новою проблемою для Европи, а навпаки – її новим шансом.

На прес-конференції в Відні такі фундаментальні питання, як некон-

(Закінчення на стор. 9)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Українська кінострічка отримала нагороду в Канах

КАНИ, Франція. –Українська документальна стрічка „Подорожні" режисера Ігоря Стрембицького перемогла у конкурсі документальних фільмів Канського кінофестивалю. Тема фільму – спостереження за людьми, за відчиненим вікном, за шматочками цукру і склянкою чаю, за тим, як шелестить під дощем листя, як їде потяг, і як минає життя. Президент України Віктор Ющенко привітав режисера Ігоря Стрембицького з перемогою і висловив подяку за те, що своєю працею український режисер ще раз довів різноманітність України. Глава держави побажав режисерові та його дружині – авторові сценарію фільму „Подорожні" Наталці Конончук успіхів та нових яскравих ідей. Переможцем Канського фестивалю серед художніх стрічок став бельгійський фільм „Дитина" – режисерів Жана-П'єра та Люка Дарденева. Він отримав найвищу нагороду фестивалю – „Золоту пальмову гілку". Знята в стилі неореалізму, „Дитина" розповідає про бідну молоду родину, яка очікує народження первістка. Батько продає новонародженого сина, але потім вирішує його повернути. „Ґран Прі" Канського кінофоруму, що проходив паралельно з фестивалем, отримав американський режисер Джим Джармуш за кінотвір „Зламані квіти".

Передвиборні заяви влади у Каневі

КАНІВ. – Президент Віктор Ющенко, прем'єр-міністер Юлія Тимошенко і голова Верховної Ради Володимир Литвин під час вшанування річниці перепоховання Тараса Шевченка 22 травня наголосили на необхідності спільних дій на парляментських виборах наступного року. Заяви пролунали після того, як газета „Дзеркало тижня" повідомила, що Президент пропонував прем'єрові написати заяву про відставку. В. Ющенко також заявив, що бензинова криза була випробуванням для влади, однак тепер цю проблему вирішено. Президент наголосив, що владну команду розколоти не вдасться. Днем раніше, 21 травня, газета „Дзеркало тижня" опублікувала інформацію, згідно з якою президент і прем'єр вступили у публічну дискусію стосовно бензинової кризи. Після коротких дебатів у присутності делеґації російських постачальників нафти В. Ющенко нібито запропонував Ю.Тимошенко подати у відставку.

У пам'ять Тараса Шевченка

Президент України Віктор Ющенко, прем'єр-міністер Юлія Тимошенко і голова Верховної Ради Володимир Литвин 22 травня у Каневі взяли участь у заходах, присвячених 144-ій річниці перепоховання Тараса Шевченка на Чернечій горі. На фото: В. Ющенко слухає кобзарів.
Фото УНІАН

Рівенщина міняє герб

РІВНЕ. –Депутати Рівненської обласної ради на спільному засіданні постійних депутатських комісій проголосували за зміну герба і прапора Рівненщини. Якщо Рівненська обласна рада підтримає це рішення, герб области виглядатиме як червоний щит з лапчастим білим хрестом. Як відомо, білий хрест на червоному тлі є поновленим гербом історичної Волині і Волинської области. Цим самим, враховуючи ймовірність територіяльної реформи в Україні, депутати прагнуть нагадати співвітчизникам про те, що територія Рівненщини є частиною Великої Волині. Зміна ж прапора полягатиме лише у розташуванні на ньому нового герба.

В Україні не буде місця антисемітизмові

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 23 травня зустрівся з керівниками єврейських організацій Північної Америки. Під час зустрічі порушувалося питання національних меншин в Україні. В. Ющенко наголосив,.що він, як глава держави, ґарантує – в Україні не буде місця будь-якій ксенофобії, антисемітизмові та міжнаціональній ворожнечі. Він запевнив, що держава звертатиме особливу увагу на створення гідних умов для задоволення духовних, освітніх, культурних, соціяльних потреб всіх етнічних спільнот, які є в Україні. Президент України також пригадав події Помаранчевої революції, коли у Центральній синагозі Києва щодня надавався притулок понад трьом сотням людей.

Україна приєдналася до „Болонського процесу"

БЕРҐЕН, Норвеґія. – Міністри освіти 45 европейських та кількох сусідніх країн підтвердили свої наміри щодо створення єдиного европейського простору вищої освіти до 2010 року. 19 травня на конференції у норвезькому місті Берґені вони наголосили, що майже половина шляху до цієї мети вже пройдено. Конференція, яка поклала початок цьому процесові, відбулася у 1999 році в італійському місті Болоньї. На ній 29 країн задекларували наміри про створення єдиного европейського простору вищої освіти. Згодом до „Болонського процесу", як відтоді почали називати цей проєкт, долучилися також інші країни. 19 травня на конференції у Берґені до „Болонського процесу" офіційно приєдналися Україна, Вірменія, Грузія, Азербайджан та Молдова.

Поляки та українці домовилися з приводу повоєнних поховань

ЛЬВІВ. – Діялог між польською та українською стороною щодо офіційного відкриття військових поховань 1918-1920 років на Личаківському цвинтарі підійшов до логічного завершення. Львівська міська рада прийняла рішення, в якому зазначається, що останні домовлености, досягнуті на зустрічі представників консультативного комітету при президентах України та Польщі, стали вирішальним кроком до компромісу й зняття напруги у питанні, що було каменем спотикання в українсько-польських взаєминах. До того ж, Помаранчева революція, яку підтримали сусіди з-над Вісли, дала важливий поштовх до розвитку міждержавних контактів на якісно новому рівні. Польські та українські експерти погодили проблемні питання навколо поховань польських вояків у Львові, на „Цвинтарі орлят",повідомив 20 травня українсько-польський інформаційний проєкт „ProEUROPA". Рада також 58 голосами прийняла заяву до польських властей з проханням побудувати поблизу селища Павлокома пам'ятник українцям, загиблим під час військової акції поляків в 1945 році, де 60 років .тому трагічно загинуло 366 українців. Упродовж кількох років поляки та українці не могли знайти компромісу у справі напису на пам'ятнику. Польща хотіла написати на ньому, що „польські вояки героїчно загинули за батьківщину", українці не погоджувалися на слово „героїчно". За словами міського голови Львова Любомира Буняка, депутатське рішення – вияв доброї волі й добрих намірів розв'язати нарешті наболілу проблему, яка давно хвилює громадкість українського міста та Польщі. Наступного місяця буде повністю завершено впорядкування польського військового меморіялу на Личаківському цвинтарі, в офіційному відкритті якого візьмуть участь президенти України та Польщі. Цвинтар можуть відкрити наприкінці червня – на початку липня.

Суд позбавив губернаторів депутатських повноважень

КИЇВ. – Апеляційний суд Києва згідно з законодавством України позбавив депутатських повноважень голову Волинської облдержадміністрації Володимира Бондаря та голову Тернопільської обласної держадміністрації Івана Стойка. Станом на 18 травня у суді знаходиться 22 заяви від голови ВР про позачергове припинення повноважень народних депутатів у зв'язку з суміщенням ними депутатських обов'язків та праці в інших структурах.

Настя Овчар почала дихати самостійно

БОСТОН, Мас. – 12 травня Президент України В. Ющенко послав листа голові Ради директорів бостонської дитячої лікарні „Шрайнерс" Ральфові С. Піно з подякою йому та всім працівникам опікового центру за допомогу, надану 5-річній українці Насті Овчар. Дівчинка вже почала дихати самостійно і не потребує апарату штучного дихання. Тепер їй роблять операції з пересаджування шкіри. Після них на Настю чекає тривалий реабілітаційний період. Однак прогнози лікарів оптимістичні – вже за кілька місяців дівчинку повернуть з Бостону (США) до України. В. Ющенко наголосив, що після відвідин опікового центру він та його дружина переконалися: життя дівчинки – в руках висококофесійних фахівців, які роблять все для одужання дитини. В. Ющенко підкреслив, що докладе всіх зусиль, аби в Україні найближчим часом з'явився аналогічний опіковий центр.

Миротворця Віру Петрик удостоєно міжнародної нагороди

ЛЬВІВ. – Батькам українського військовослужбовця Віри Петрик, яка загинула під час миротворчої місії в Іраку, 12 травня урочисто вручили міждержавну відзнаку „За стабілізацію миру". Високу нагороду, передану польським командуванням, рідні отримали у Самбірському військовому комісаріяті. Це вже друга нагорода відважній жінці, котрій посмертно було присвоєно орден „За заслуги" першого ступеня.

Десятиріччя Бучацького колеґіюму

ЛЬВІВ. – 1 вересня цього року виповнюється 10 років з часу заснування Бучацького колеґіюму ім. священномученика Йосафата – одного з перших у новітній українській історії загальноосвітнього навчального закладу під проводом Церкви. Колеґіюм відкритий як заклад, який, крім високоякісної освіти, дає християнське виховання, котре забезпечує духовне становлення та розвиток вільної, життєлюбної, талановитої особистости, здатної до творчої діяльности і моральної поведінки. Працівники колеґіюму вдосконалюють систему християнського виховання, морально-етичного та духовного розвитку учнів. В колеґіюмі формуються свої традиції, ведеться цікава позакласна праця, проводяться спільні заходи та святкування.

Директор Львівської ґалереї мистецтв – Герой України

ЛЬВІВ. – Президент України В. Ющенко присвоїв 16 травня звання Героя України, з врученням ордену Держави, директорові Львівської ґалереї мистецтв Борисові Возницькому за визначний внесок у національне відродження України, багаторічну подвижницьку діяльність на ниві збереження та популяризації духовної спадщини українського народу, особисті заслуги у розвитку музейної справи.

За матеріялами інформаційних аґентств

Українському Конґресовому Комітетові - 65 років: Многая Літа!

24 травня 1940 року у столиці США Вашінґтоні зібралися понад 1000 осіб – американців українського походження – і заснували Конгрес Американських Українців – пізніше УККА. Між присутніми було понад 800 делегатів від 18 штатів і від понад 1,400 українських товариств, організацій і церков. Головним ініціятором і організатором конгресу був Український Народний Союз.

УККА має намір відсвяткувати цю річницю протягом наступного року, і за домовленням з теперішнім президентом УККА Михайлом Савковим, наша „Свобода" впродовж 2006 року подаватиме матеріяли про історію УККА. Починаємо з привітань, надісланих цій установі міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком і Послом України в США Михайлом Резніком з нагоди 65-ліття УККА.

Дорогі друзі!

Щиро вітаю Український Конґресовий Комітет Америки зі славним ювілеєм – 65-річчям та від імені усього Уряду України дякую Вам за Вашу підтримку, щирі прагнення та конкретні дії на шляху просування інтересів України у світовому співтоваристві, розвитку демократії у нашій державі.

Сьогодні історія нашої країни починається з нового аркуша. Щастя і гордість України – в тому, що тепер цю історію пише сам український народ. Тому сподіваємося й на Вашу допомогу у донесенні до розуміння Америки того світлого духу, який випромінює Україна в сучасній Европі, у реалізації тієї світлої мрії, яка всі ці роки об'єднувала нас, а у вирішальний момент підняла народ на захист свободи й демократії. Адже кожна людина повинна старатися побільшувати славу і велич своєї Батьківщини у світі.

Майдан розворушив у громадянах України кольосальну життєву енергію, тепер настав час, коли всі українські серця мають битися в унісон. Бо революція – не завершення вікової боротьби України за волю, а лише новий початок на цьому шляху.

Хотів би повторити заклик народного Президента Віктора Ющенка, який прозвучав під час його візити до Сполучених Штатів: „Присвятіть наступні два роки Вашого життя Україні – і ми змінимо Україну на краще". Кожен доляр американських інвестицій, кожен американський політик, небайдужий до України, кожен конґресмен, у серці якого поселився помаранчевий вогник, – це Ваш внесок задля того, щоб мрія наших батьків стала реальністю.

Спільними зусиллями всього українства, як на рідній землі, так і поза її межами, ми зможемо зміцнити незалежність України, вибороти належне їй місце у співтоваристві вільних, демократичних держав і разом втілити в життя надії нашого мудрого і гордого народу.

Щиро Ваш –

Борис Тарасюк,
міністер закордонних справ України

Дорогі друзі!

Маю приємність привітати УККА зі славним ювілеєм. За роки роботи у Сполучених Штатах мав не одну можливість переконатися у Вашому авторитеті і патріотизмі. Мені приємно, що у своїй праці українські дипломати завжди можуть розраховувати на розуміння і підтримку такого активного політичного гравця, як Український Конгресовий Комітет Америки.

Як і вся Україна, як і все світове українство, УККА перебуває на злеті. Не одне покоління українців мріяло жити в час, який випав на долю нам. Не одне покоління відійшло в інший світ, запитуючи себе – чи настане той благословенний час, коли український народ сам вирішуватиме свою долю. Сьогодні цей час настав – і не тому, що був подарований долею, а тому що був виборений українським народом. Так давайте ж будемо гідні мрій і сподівань наших предків. Давайте зробимо так, щоб цей історичний момент не розтанув в потоці високих слів і деклярацій.

Україна і Америка – це дві держави, яким на роду написано бути партнерами. Сьогодні їх об'єднують спільні ідеали і інтереси на міжнародній арені. Існують всі передумови для того, щоб українсько-американське партнерство стало дієвим атрибутом міжнародного життя на роки вперед. І це стане реальністю, оскільки на цю мету працює не лише офіційна, але й публічна дипломатія України. УККА дає яскравий приклад, наскільки ефективною вона може бути.

Як відомо, в Україні 65 років – це пенсійний вік. Проте стосовно вашого поважного комітету це правило явно не пасує. Ви святкуєте ювілей, перебуваючи в найкращій політичній формі, - молоді, активні, націлені на успіх.

Бажаю нової наснаги у цей величний час! Нехай молодість, сила і благородство Майдану сповнюють ваші серця.

Михайло Резнік
посол України в США

За бензиновою...

(Закінчення зі стор. 1)

ти окремо" з російськими компаніями. Президент 20 травня заявив, як подає УНІАН, що шкодує про призначення Ю. Тимошенко на посаду прем'єра, і порадив їй написати заяву про відставку і йти разом з СДПУ(о) і „Реґіонами" дудіти в дудки і стукати в барабани.

Після цього інциденту в пресі з'явилася низка спростувань і уточнень.

Крім самого Президента, висловилася і Ю. Тимошенко, яка запевнила, що в неї з В. Ющенком „теплі дружні стосунки". „Наш союз залишиться непорушним, незважаючи на інформаційні диверсії, а також чутки і плітки", – сказала прем'єр України. Прес-секретар прем'єра Віталій Чепінога повідомив, що мова йде про „перебільшений" опис подій. За його словами, Президент України, пропонуючи йти у відставку, звертався не до Ю. Тимошенко, а „взагалі до команди".

Президент В. Ющенко наголосив, що довіряє прем'єр-міністрові Юлії Тимошенко, і сказав, що команду влади не вдасться розколоти.

„Нафтотрейдери" на ціновий тиск влади відповіли просто: призупинили працю значної кількости бензинових станцій, а в деяких випадках проіґнорували домовленість з головою уряду щодо встановлення верхньої межі вартости бензини.

На думку самої Юлії Тимошенко, бензинова криза була спровокована для того, щоб домогтися її відставки. Частина призвідників сидить у „президентській гілці влади", заявила прем'єр. „Файненшл Таймс" цитує такі слова Юлії Тимошенко: „Йдеться просто про змову, йдеться просто про саботаж. Вони просто хочуть показати Україні її місце. Ніхто в Росії не може погодитись з тим, що Віктор Ющенко переміг на виборах. Ніхто не може погодитись, що новий уряд прийшов до влади, і ніхто не може погодитись з тим, що ми все очищаємо після старої влади".

25 травня Ю. Тимошенко заявила журналістам, що Україна пройшла перший етап руйнування монополії на ринку нафтопродуктів. Цьому сприяло прийняття парляментом законопроєкту, розробленого урядом, про скасування податків на імпортні нафтопродукти, які штучно створювали монополію, за якої жодна крапля нафтопродуктів, яка сьогодні дешевша в світі, ніж та, що у є в Україні, не могла потрапити в Україну. Як зазначила Ю.Тимошенко, сьогодні в Україну щодня йдуть тисячі тонн світлих нафтопродуктів, які нормалізували ринок. Вони виробляються на високотехнологічних заводах Европи і після „розмитнення" стають дешевшими, ніж ті, що є в Україні. Ю.Тимошенко наголосила, що перша частина стабілізації ринку пройшла за рахунок відкриття України для світу щодо постачання нафтопродуктів. Другий етап руйнування монополії пов'язаний з технічними перетвореннями газопроводів, нафтопроводів, будівництвом нових нафтопереробних заводів, тому що на ті заводи, якими сьогодні володіють російські нафтотрейдери, поставити будь-яку іншу нафту неможливо.

В Україні багато говорять про суперництво між Ю. Тимошенко і секретарем Ради національної безпеки й оборони Петром Порошенком, близьким до В. Ющенка. Однак П. Порошенко заявив 20 травня, що не бачить причин для відставки Ю. Тимошенко через кризу на ринку нафтопродуктів. Президент критикував не людей, а хибні принципи роботи, які уряд уже виправив, зформулював свою думку П. Порошенко.

Віце-прем'єр Микола Томенко був ще конкретнішим, коли заявив, що бензинова криза стала результатом змови українських і російських фінансових груп, і закликав Службу безпеки України знайти винних.

Головна системна причина несподіваного виникнення кризи полягає в значній залежності української економіки, і зокрема паливної енерґетики, від Росії. На цьому останніми днями неодноразово наголошувала Ю. Тимошенко.

В теперішніх умовах слід визнати факт тиску на українську владу шляхом енергетичного шантажу з боку російських компаній, за якими стирчать довгі вуха Кремля. Москва робить усе можливе, аби довести Києву, що без неї він пропаде, і що орієнтація на Захід принесе для України суцільні проблеми.

Президент і уряд обіцяють вивести паливне господарство з кризи. 20 травня Міністерство енерґетики повідомило, що у найближчі 2-3 дні імпортне пальне надійде на українські автозаправні станції. Міністерство пояснило також, що два нафтопереробні заводи України все ще ремонтуються, але дефіцит пального подолано на 90 відс. І не лише в Києві, а й в реґіонах.

Стрімке відновлення постачання пального пов'язане з указом Президента, який скасував наказ міністерства економіки про адміністративне реґулювання цін на ринку нафтопродуктів.

Попри скасування урядових обмежень та запровадження фактично вільних цін на пальне, в міністерстві енерґетики сподіваються на ринкові методи їх стримування, відтак подальшого подорожчання бензину не прогнозують.

Якщо вірити всьому, що обіцяє прем'єр, то скоро Україну буквально заллють бензиною – азербайджанською, прибалтійською, білоруською, східньоевропейською... Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк 18-19 травня провів дводенні переговори з азербайджанськими урядовцями в Баку щодо постачання каспійської нафти в Україну. Україна, за його словами, має намір купувати щорічно 40 млн. тонн каспійської нафти і незабаром підпише відповідну угоду. Юлія Тимошенко оприлюднила пляни будівництва сучасного нафтопереробного підприємства в Одесі, яке буде використовувати каспійську нафту. Мінекономіки скасувало обмеження цін на нафтопродукти

Президент В. Ющенко своїм указом від 18 травня визнав, що діяльність Кабінету міністрів щодо функціонування ринку нафтопродуктів і реґулювання ціноутворення на ньому адміністративними методами не відповідає принципам ринкової економіки.

На виконання указу міністерство економіки 25 травня скасувало дію свого наказу від 14 квітня, який встановлював граничні оптово-відпускні ціни на бензину і дизельне пальне. Цим наказом міністерство за дорученням Кабінету міністрів підвищило ціни на дизельне пальне на 8 відс., на бензини – від 1.4 до 7 відс.

Для виправлення становища Лисичанський нафтопереробний завод 24 травня відновив працю після ремонту, який тривав приблизно півтора місяця. 27 травня завод плянує почати відвантаження дизельного палива і бензини А-80, 29 травня – висококоотанових сортів бензини. До кінця травня Лисичанський завод переробить 150 тис. тонн нафти. Заводом володіє Лисичанська нафтова інвестиційна компанія (ЛиНІК), а контрольний пакет акцій у ній належить Тюменській нафтовій компанії в Росії.

За матеріялами ЗМІ

АМЕРИКА І СВІТ

Відкрито нафтопровід Баку-Джейхан

БАКУ, Азербайджан. – Міжнародний консорціюм 12 нафтових компаній 25 травня відкрив стратегічно важливий новий нафтогін, що з'єднує нафтові родовища Каспійського моря з танкерними терміналами Середземномор'я. Нафтогін протяжністю більше 1700 кілометрів пролягає з Азербайджану через Грузію до турецького порту Джейха і. На церемонії відкриття були керівники Азербайджану, Грузії і Туреччини. Передбачають, що нафтогін Баку-Джейхан транспортуватиме до мільйона барелів нафти на добу – майже цілий відсоток світового виробництва нафти. Цей проєкт довший час був пріоритетним для США, які прагнули забезпечити постачання каспійської нафти на західні ринки, оминаючи території Росії та Ірану, проте нафтогін все ж проліг і складними теренами, проходячи на межах кількох регіональних зон конфліктів – Нагірного Карабаху, Чечні та Осетії.

Нові експерименти зі стовбурними клітинами

СЕУЛ, Південна Корея. – Науковці Південної Кореї вперше отримали стовбурні клітини, які можуть бути індивідуальними для пацієнтів. Кожна з 11 нових сукупностей стовбурних клітин була створена за допомогою генетичного матеріялу, взятого у пацієнта і за допомогою перенесення його в донорську яйцеклітину. Отримані в результаті експерименту клітини абсолютно відповідали організмові пацієнта, і це означає, що такі хвороби, як діябет, у майбутньому можна буде лікувати без небезпеки відторгнення. Але дослідники повідомили журналові „Наука", що ще існують проблеми, які потрібно подолати. Тим часом британські науковці в університеті Нюкаслу повідомили, що їм вдалося успішно створити генетичну копію зародку людини за допомогою донорської яйцеклітини та генетичного матеріялу зі стовбурних клітин. Попри те, що Південна Корея веде перед у дослідженнях, вперше клонований ембріон було створено у Британії.

Техногенна катастрофа у Москві

МОСКВА, Росія. – 25 травня несподівано сталося відключення електрики на декількох станціях метро, в адміністративних і житлових будівлях. У знеструмленому тунелі московського метро опинилися 20 тис. осіб, між станціями Серпуховська і бульвар Дмитра Донського зупинилися 43 поїзди. Не працювали тролейбуси, зачинилися кіоски і крамниці, у трьох округах не було мобільного зв'язку. Зупинився міський транспорт. На вулицях не працювали світлофори – на дорогах відразу виник хаос і сталися аварії. Не було електрики в лікарнях. Міністер енергетики Росії Віктор Христенко повідомив, що енергопостачання було припинене через пожежу і вибух на електричній підстанції. Причина вибуху з'ясовується. Підозри на тероризм немає. Президент Росії В. Путін звинуватив голову Об'єднаної енергосистеми А. Чубайса у невідповідності його посаді.

Закликають до розслідування подій в Узбекистані

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Міністри закордонних справ Европейського союзу під час наради у Брюселі ухвалили 24 травня резолюцію, в якій закликають негайно розпочати незалежне розслідування недавніх подій в Узбекистані, де внаслідок збройного приборкання протесту населення загинуло, за підрахунками гуманітарних установ, понад тисячу осіб. ЕС не виключає застосування жорстких заходів до влади Узбекистану, зазначається у документі. Міністри закордонних справ ЕС засудили застосування сили узбецькими спецслужбами проти учасників протестів, і мають намір домагатися проведення вільних і чесних виборів у жовтні цього року.

Візита нового міністра

БАГДАД, Ірак. –17 травня в Іраку побував новий міністер оборони Великобританії Джон Рід, який обговорив з міністром оборони Іраку проблему комплектування та навчання іракських сил безпеки. Дж. Рід відвідав також місто Басру, де зустрівся з розміщеними там британськими військовими. Того ж дня в Іраку з офіційною візитою побував також міністер закордонних справ Ірану Камаль Харазі, який пообіцяв, що його країна не втручатиметься у міжнародну політику сусіда і не допустить використання терористами іранської території для проникнення до Іраку. К. Харазі став першим високопосадовим представником з шести сусідніх з Іраком держав, який відвідав Багдад з офіційною візитою – після повалення режиму Садама Гусейна. Ірак та Іран висловили готовість відновити взаємини, призупинені після війни 1980 року та повоєнного суперництва.

Бойкот Патріярхові Іринеєві?

СТАМБУЛ, Туреччина. – Православні духовні провідники світу 24 травня почали обговорення, чи припинити визнавати предстоятеля Грецької Православної Церкви в Єрусалимі Патріярха Іринея, замішаного в майновому скандалі. Його звинувачують у дозволі на продаж єврейським інвесторам трьох будинків поблизу Яфської брами, у яких упродовж багатьох поколінь перебували араби. Ця справа обурила палестинців, які належать до Православної Церкви і розглядають ті угіддя як свою землю. У травні 13 єпископів оголосили, що порівають з Патріярхом Іринеєм, але він відмовляється скласти сан.

Г. Карзай у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – 23 травня відбулися переговори президентів США та Афганістану – Джорджа Буша і Гаміда Карзая. Під час зустрічі Г. Карзай висловив стурбованість у зв'язку з повідомленнями про жорстоке поводження американських вояків з афганськими в'язнями. Президент Афганістану вимагав також передати всіх ув'язнених афганській владі. Напередодні візити Г. Карзай відкинув критику на адресу його уряду щодо недостатніх зусиль у боротьбі з наркоторгівлею.

За матеріялами ЗМІ

Конкурс...

(Закінчення зі стор. 1)

Палаці спорту, а також в центрі міста, де концерт транслювався на велетенських екранах. На заключному концерті було присутнє керівництво України, і Президент В. Ющенко вручив переможниці з Греції спеціяльну нагороду – копію скитської пекторалі. Київський міський голова Олександер Омельченко вручив Гелені Папарізу найвищу міську нагороду – орден „Знак пошани". На зустрічі О. Омельченка з співачкою 22 травня були присутні Посол Греції в Україні Панайотис Гумас, її батьки. Посадник Києва подарував переможниці також бронзову скульптурку Архангела Михаїла і наручний годинник на згадку від міської влади столиці України.

Після зустрічі співачка взяла участь у концерті на Майдані Незалежности, де її привітала українська співачка, минулорічна переможниця „Евробачення" Руслана.

Чотири країни (Еспанія, Британія, Франція та Німеччина), які роблять найбільші фінансові внески в пісенне змагання, посіли останні місця в заключній таблиці. Британський телекоментатор конкурсу Тері Воґан в недільній „Сандей Телеграф" написав, що після того, як до Евробачення увійшли балканські та балтійські країни, воно з пісенного змагання перетворилося на побратимство. „Захід, можливо, виграв „холодну війну", але програв Евробачення", – написав Тері Воґан. Британська газета „Індепендент" пише про конкурс: „В багатьох країнах Европи до пісенного конкурсу ставляться страшенно серйозно. Швеція, Данія, Естонія, Латвія, Туреччина і Україна скористалось цією нагодою, щоб показати себе з найкращого боку".

Газета „Ґардіян" подала фото часів Помаранчевої революції – Віктор Ющенко з Русланою і братами Кличками. Газета пише: „

„Опитування, проведене 2002 року на европейському континенті з приводу ставлення до України, виявило, що переважна більшість людей пов'язувала її з чорнобильською катастрофою і тотальною корупцією режиму колишнього президента Л. Кучми. Або ж взагалі ні з чим не асоціювала". Розповівши про Руслану Лижичко та групу „Ґринджоли", газета пише, що конкурс Евробачення стане одним з найбільших викликів, на який тепер має відповісти туристична індустрія Києва.

Публіка прихильно вітала всіх учасників, але висловлювала незадоволення „політичним голосуванням", коли, наприклад, Греція вкотре традиційно віддала свої 12 точок Кіпрові, а Білорусь – Росії. Британську співачку Джавін від останнього місця врятували 8 точок, які віддала за неї сусідня Ірляндія, а „Ґринджолам" допомогла Польща. Водночас Туреччина заслужила оплески авдиторії, віддавши найбільше точок давній суперниці, Греції. Загальна авдиторія на телебаченні досягла 120 мільйонів глядачів.

Пісня з Молдови, яка вперше брала участь у конкурсі, посіла 6 місце і запам'яталася найбільше завдяки 60-річній жінці, яка била в барабан.

Після завершення у Києві конкурсу „Евробачення-2005" віце-прем'єр України Микола Томенко, який був співголовою оргкомітету з підготування та проведення фестивалю, сказав: „Сьогодні я з впевненістю можу сказати, що наша команда зробила найкраще „Евробачення" за всю 50-річну історію конкурсу".

Ола Мелзі, представник компанії „Спектра", провідного провайдера освітлення в Европі, яка вже п'ятий рік поспіль забезпечує освітлення та трансляцію конкурсу, сказала: „Це було найкраще „Евробачення" за всю історію! На новій сцені, у новій країні з новою культурою, новими людьми та музикою. Нинішнього року на „Евробаченні" було задіяно набагато більше апаратури цифрового освітлення, ніж раніше. Саме це цифрове освітлення є найсучаснішим методом передати світло, і за цим – майбутнє. Сцена була в більшій мірі автоматизованою, ніж у попередні роки, тому стало можливим надати більше відтінків виступам 39 учасників конкурсу".

Кінорежисер Олесь Санін, який став автором путівника-посткарти України для „Евробачення", говорить:

„Ми облетіли на гелікоптері практично всю Україну: почали з Києва, потім вздовж Дніпра – на східну Україну (Запоріжжя, Донецьк, Дніпропетровськ) і у Крим. Завершуючи коло, побачили з висоти західну частину України і повернулись до Києва, де спустились на землю і почали знімати людей. Вони дуже змінилися за час після Майдану, і через очі цих людей, через їхні обличчя ми відкрили для себе нову, нашу Україну".

Таким чином, глядачі, поряд з „Евробаченням" побачили фестиваль „суперкороткометражних" фільмів. Їх автори вже мають запрошення на фестивалі таких мікрофільмів – у Беоґраді, Лос-Анджелесі й Тайбеї.

Цьогорічна перемога Греції у конкурсі – перша для цієї країни, яка бере участь у ньому з 1974 року.

На прес-конференції Гелена Папарізу висловила подяку Европейській мовній спілці, Національній телекомпанії України, усім українцям і запросила усіх наступного року до Греції.

21 травня Руслана відкрила Пам'ятник співочому мікрофонові.

Три титанові колони з мікрофоном посередині постали навпроти Палацу спорту, за задумом Генадія Курочки, Олега Пінчука, Григорія Смітюха – авторів монумента. Інсталяція важить 42 тонни, заввишки 4 метри, вартість матеріялу – 1.5 мільйона долярів. Ця незвична конструкція відчуває вібрацію навіть тоді, коли до колон торкаються рукою.

Під час 9-ої Національної філателістичної виставки в Українському Домі 19 травня Руслана представила дві поштові марки України, присвячені конкурсові. На одній – усміхнене обличчя Руслани, на другій – фірмовий знак конкурсу „Евробачення".

51-ий конкурс Евробачення відбудеться наступного року в Атенах, у Греції.

За матеріялами ЗМІ
Фото: УНІАН

Конкурс „Евробачення-2005": перемога Греції ... і України

Селма Бйорнсдотір, Ісляндія

Руслана Лижичко (зліва) вітає Гелену Папарізу на сцені Палацу спорту.

Вояк часів Київської. Русі – київський актор – вітає киян та гостей міста на конкурсі „Евробачення-2005" 19 травня в столиці України.

Вокалісти групи „Global Kryner", Австрія

Чіара, Мальта
Друге місце в конкурсі

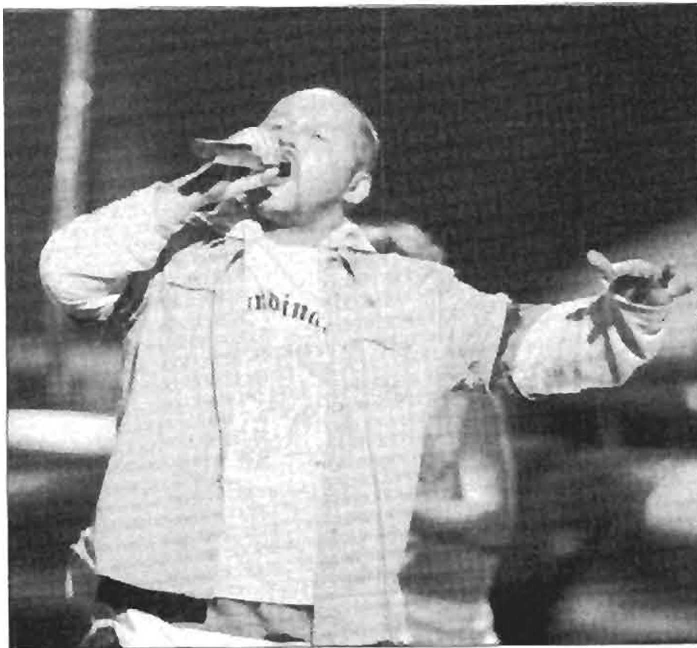
Анжеліка Агурбаш, Білорусь

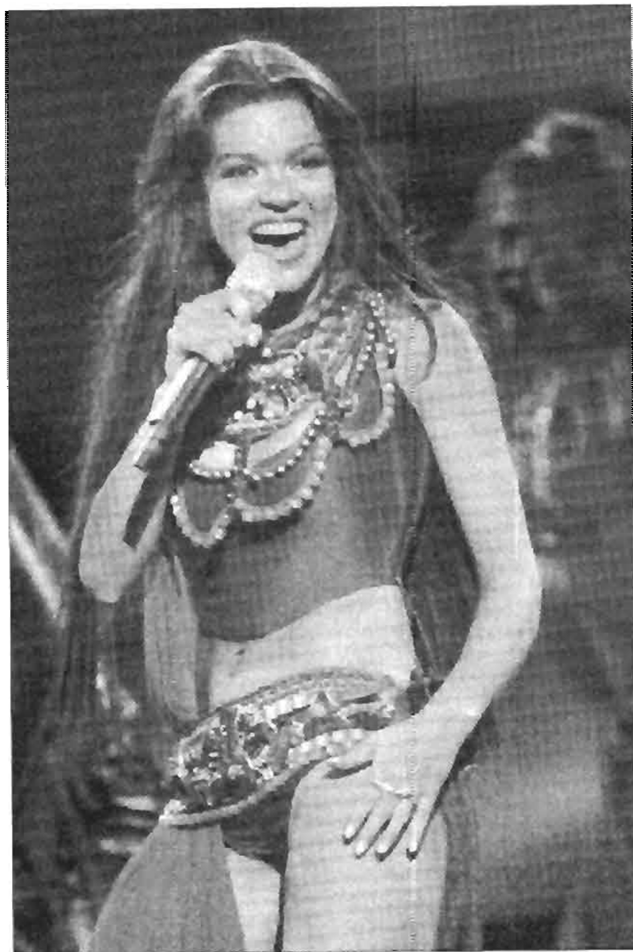
Лючіяна Абре і Рюї Друмонд, Португалія

Заключна таблиця конкурсу

Місце	країна	точки
1	Греція	230
2	Мальта	192
3	Румунія	158
4	Ізраїль	154
5	Латвія	153
6	Молдова	148
7	Сербія і Чорногорія	137
8	Швайцарія	128
9	Норвегія	125
10	Данія	125
11	Хорватія	115
12	Угорщина	97
13	Туреччина	92
14	Боснія і Герцеговина	79
15	Росія	57
16	Албанія	53
17	Македонія	52
18	Кіпр	46
19	Швеція	30
20	Україна	30
21	Еспанія	28
22	Велика Британія	18
23	Франція	11

Роман Костюк, Україна

Руслана співає на заключному концерті

Політика і мораль

Вже коли добігало до кінця нещасливе кучмівське десятиріччя, й українську „Ніневію" ледь не всуціль заволік політичний і моральний бруд, відомий журналіст і політолог Кость Бондаренко, на той час радник синьо-білих „донецьких", на їхнє, може, замовлення, взяв на себе ролю „Анти-Йони" – психологічно підготувати українське суспільство до думки, що інакше й не буде, принаймні не буде дуже інакше, бо, мовляв, політика – це в принципі брудна справа і нема ніяких підстав чекати від неї чистоти.

Але народ, несподівано для верхів, вийшов на майдани України обстоювати інший погляд на життя і життєві вартості. Бо простим людям не потрібна брудна політика. Й даремно циніки вважають, нібито демократія – це дорога вниз, бо ж маса, мовляв, обирає ту моральну якість, до якої належить сама, не кращу і не вищу. Це неправда. Ні в Україні, ні в якій іншій країні народ ніколи не вибрав би діяча, який з передвиборної трибуни завив би таке: „Я аморальний, але політика й не може бути моральною".

Жодне суспільство не приречене на аморальність. В переважній більшості випадків вона виникає з суб'єктивних причин. Як в одному з „Давидових псальмів": скрізь будуть ходити нечестивці, якщо нечестиві з синів людських вивищаться. Однак історія знає й об'єктивні причини. Вивищившись, совєтські нечестивці створили нечестиву систему, котра, мов епідемія, псувала все суспільство. Цю зіпсованість неможливо було змінити ні Деклярацією про державний суверенітет, ні навіть знаменитим Першогрудневим референдумом 1991 року, незалежна Україна успадкувала низьку якість суспільної моралі – той стан речей, коли номенклятурні владоможці абсолютно безкарно користувалися державним багатством, як своїм власним. Маючи доступ до цих багатств, з постанням державної незалежности вони їх спритно привласнили й у формальний спосіб, і щось гірше – „прихватизатори" нагло пішли в політику, щоб відповідно спрямовувати весь законодавчий процес.

Майже чотирнадцять років тривала в Україні ця олігархічна ніч, аж потрібна була Помаранчева революція, щоб розірвати злочинне зрощення влади і багатства. Це найбільша політична і моральна проблема українського суспільства. Хвороба задавнена, годі обійтися без хірургічного втручання і, отже, без болю. Але ж, може, що буде болем для неправедного багатія, те сприйметься суспільством як моральне очищення? Виявляється, „хворих" так багато, що стогнуть не вони , а „хірурги", не доходячи до згоди, за якою методикою тримати в руках скальпель – за капіталістичною чи за соціялістичною? Здійнялася ціла буря з приводу урядових плянів реприватизувати підприємства, котрі за зумисне занижені ціни стали власністю олігархів. Неможливо довідатися, скільки таких підприємств – 3000 чи 29, бо уряд заговорив різними цифрами. Неможливо зрозуміти загальну концепцію: після відібрання, за судовим рішенням, підприємства воно буде повторно виставлене на авкціон чи залишиться власністю держави? Прем'єр Ю. Тимошенко схиляється до останнього варіянту, а тим більше – Фонд держмайна, який очолює соціяліст. То куди рухається українська економіка? Андерс Аслунд, відомий експерт з Фонду Карнегі, пише у „Вашінгтон Пост" (18 травня), що нова влада „зрадила" Помаранчеву революцію, скасувавши податкову систему, яка відповідала інтересам середнього і малого підприємництва, й тепер воно або пропадає, або змушене переходити в „тіньову економіку". Аслундові легко говорити, стоячи збоку. Так легко колись говорив Джефрі Сакс, радячи молодим російським реформаторам „шокову терапію". Знаємо, до чого це довело – до Путіна, який повернув Росію на її „власний шлях" – неоімперський, авторитарний.

Що ж, шлях і повинен бути власним, проте це не тільки економіка, але й мораль, індивідуальна і суспільна. Неморальні, неправдиві діячі не ведуть на шлях, а зводять з нього. Український народ вже досить визрів політично, щоб розуміти це. Він закликає політиків бути чесними, правдивими, самовідданими – незалежно ні від місця в урядовій єрархії.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про відстань у пів сторіччя та ще „з гаком"

Здається, немов „пів сторіччя" – то і не такий вже й довгий проміжок часу, і багато читачів „Свободи" вже його проминули або близькі до цього критичного моменту. Але коли несподівано оцю віддаль собі з'ясуєте, або щось вам це пригадає – тоді щойно усвідомлюєте, що це значить – п'ятдесят років, та скільки можна було за такого пів сторіччя пережити.

Мені ця свідомість прийшла зовсім недавно і зовсім у природний спосіб.

Уживаючи різні засоби доїзду до своєї „вимріяної" редакційної домівки при Десятій дорозі, шляху у місцевості з гарною назвою „Парсипані", вирішила я, за порадою добрих друзів, спробувати також приміську залізницю і потяг, що зупиняється на станції під назвою „Моріс Плейн".

От я й спробувала. Розуміється, цікавість спонукала оглядати вперше невідомий краєвид, що „втікав" зі швидкістю потяга з-перед очей. Як тільки, однак, ми виїхали з міських закутків у природу, в цей характеристичний заміський краєвид з малими хатинками серед зелених городів, перед моїми очима з'явилися давні-предавні картини, що так різко записалися у пам'яті.

І справді, я цей залізничний шлях вже колись проїхала і добре запам'ятала те, що його оточує.

Як живі, стали перед очима картини п'ятдесятирічної давнини. Більше, як пів сторіччя я не мала нагоди їхати цим шляхом, у цьому приміському поїзді. А може, цим саме поїздом я їхала вперше у своєму житті після короткого перебування в цьому краю, що тепер видається майже рідним, а як не рідним, то в якийсь спосіб близьким.

Їхала, не знаючи мови, не знаючи довкілля, з написаною доброю рукою на картці назвою місцевости – „Моріставн". Там мала я покинути поїзд і шукати за лікарнею, або, як казали мені питатися, за „госпітал", де в тому часі лежав після несподіваної важкої операції мій чоловік, який саме розпочав там свій лікарський перевишкіл – конечний у новій країні.

Я сиділа в цьому поїзді, немов на шпильках, дивилася через вікно на чужий, незнаний краєвид, а думки летіли хаотично і боязко про непевність завтрашнього дня.

Чи можливе, що краєвид залишився майже такий самий, як п'ятдесят років тому? Чи можливе, що мені вдалося без знання мови та місцевости знайти цю лікарню та кімнату, де лежала близька мені людина?

Ось все це стало різко перед моїми очима тепер, в травні 2005 року – п'ятдесять років пізніше, немов це було вчора. Але за станцією Моріставн була Моріcплейн, і мені прийшов час висідати. А там чекав з автом добрий товариш праці – Лев, і все немов повернулося на своє місце.

А все ж після цієї першої „конфронтації" з відстанню п'ятдесят п'ять років доводиться згадувати це кожний раз, як їду тепер оцим незмінним приміським поїздом. А може, мені тільки здається, що вперше їхала ним п'ятдесят п'ять років тому?

Може, не добре викликувати такі давні спогади у вечорі життя?

А може, добре, коли щось пригадає давні часи та дозволяє порівняти з сьогоденням? Як думаєте, мої дорогі читачі?

О-КА

Зрада революції

Відомий політичний експерт з Міжнародного фонду ім. Карнегі Андерс Аслунд, вмістив у „Вашінгтон Пост" (28 травня) статтю про Україну – „Зрада революції". Подаємо з неї найхарактерніші витяги:

...Новий український уряд на чолі з Юлією Тимошенко несподівано вибрав економічний курс, котрий виглядає соціялістичним і популістським. Результати виявилися негайно: якщо в минулому році темпи зростання в Україні становили 12 відс., то за перші чотири місяці цього року вони різко впали – до 5 відс., а інфляція зросла до 15 відс.

Найтяжчого удару економіці завдали неясно зформульовані пляни уряду в галузі реприватизації... Високі українські чиновники вже декілька місяців публічно обговорюють питання щодо кількости приватизаційних угод, котрі підлягають скасуванню – називаються цифри від 29 до 3,000 – і яким чином цей перегляд має здійснюватися... Суперечку може розв'язати тільки парлямент, але його роздирають фракційні незгоди, і для прийняття рішення потрібен буде не один місяць – якщо депутати взагалі зможуть дійти до рішення.

Тим часом права власників тисяч підприємств опинилися у „підвішеному стані". В Києві ходять слухи, нібито олігархи, пов'язані з попереднім режимом, намагаються продати свої підприємства росіянам і втікати з країни. Інвестори, певна річ, припиняють капіталовкладення, і економічний ріст різко уповільнюється.

І щось гірше – на посаду керівника Фонду держмайна призначено представницю Соціялістичної партії, котра є принциповим противником приватизації... В недавньому інтерв'ю цю точку зору підтримала сама Тимошенко: „Великі підприємства, де легко можна наладнати ефективне управління, не варто приватизувати, вони можуть приносити державі величезні прибутки". Все це нагадує концепцію державного капіталізму.

Попередній режим подвоїв пенсії, й тепер Україна має найвищу в світі частку витрат на пенсійне забезпечення... Новий український уряд посилив цей фінансовий тягар, підвищивши платню для державних службовців на 57 відс. Для фінансування цих та інших значних соціяльних витрат уряд гарячково намагається збільшити прибутки бюджету. Воно прийняло розумне рішення про скасування численних і необґрунтованих податкових пільг, однак загальний податковий тягар в країні значно збільшився. Тим часом Ющенко далі говорить про близьке радикальне зменшення податків...

Реформатори вже давно вимагають ліквідувати податкову поліцію, сумно відому своїм свавіллям, і змусити податкові органи підкорятися вимогам закону. Однак Тимошенко схвально відгукується про діяльність податкової поліції, заявляючи, що діяльність регіональних губернаторів буде оцінюватися за їхньою здатністю збирати податки...

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

В університеті вчаться три українки

В Інституті політології Опольського університтету в Польщі вчаться на старших курсах три студентки з України – Валентина Осколок з Фастова, Людмила Кашко з Білої Церкви і Світлана Сорокина з Донеччини.

Дівчата ще зовсім юні – від 1982 до 1985 року народження, вчаться успішно. Світлана Сорокина брала участь в університетських дебатах з теми „Що з Україною?", міжнародній і всепольській наукових конференціях. Але проблема полягає в тому, що за законом Польщі право не безплатне навчання в університеті мають тільки ті особи, які можуть підтвердити своє польське походження. Ці чарівні українки мусять платити, а грошей не мають. Можливо, в українській громаді знайдуться спонзори, які допоможуть українським студенткам – майбутнім політологам?

Адреса університету: ul. Plebiscytova, 5, Opole, 45-539 Poland. Електронна адреса: politologia@uni.opole.pl

Д-р Вєслава Піянтковська,
директор Інституту політології

Лист д-ра Вєслави Піянтковської переслав до „Свободи" старший редактор газети „Нови дзєннік" Чеслав Карковський з Ню-Йорку.

Запрошуємо до села Черче

Громада селе Черче з Рогатинщини, Івано-Франківської области, дякує за неодноразові пожертви на долання фінансових проблем села від односельчан-еміґрантів з американського континенту.

Особливої подяки заслуговує увага до проблем села наймолодшої еміґрації, яка надавала значну допомогу при відновленні Народного дому „Просвіта", при добудові нового корпусу школи, при підтримці футбольної дружини села, а в минулому році – на ремонт фельдшерсько-акушерського пункту.

Останню допомогу в сумі 800 долярів разом з коштами сільської ради громада використала для відновлення медичної установи села, а саме – ремонту чотирьох приміщень, встановлення залізо-бетонної огорожі від центральної дороги, частковий ремонт, в трьох кімнатах застелена ламінована підлога, відновлені освітлення та санітарно-технічне обладнання.

За все це громада села щиро вдячна односельчанам, теперішнім мешканцям Америки – Анні Іванчишин-Коритко, Марії і Ігореві Ліберам, Володимирові Малецькому, Михайлові Іванилові, Ігореві Слободяникові, Богданові Іванилові, Андрієві і Богданові Квасницям, Іванові Гебі, Орисі Гладун, Любі Гладун, Василеві Задерецькому, Мирославі і Іванові Гладунам, Галині і Ярославові Масліям.

Рівночасно запрошуємо наших дорогих земляків взяти участь у святі села Черче, яке передбачаємо провести традиційно в липні цього року під назвою „Моє село – найкраще".

І. Антонів,
сільський голова,
с. Черче, Івано-Франківської обл.

Виправлення помилки

В дописі „Новий успіх „Матері в молитві" (*„Свобода" ч. 20*) подано у підписі під світлиною та у тексті, що був присутній о. Лаврентій – має, однак, бути о. Маріо.

Чому сказано мало?

В „Свободі" від 25 березня з великим зацікавленням читав (і не раз) оголошення НТШ про конференцію „Давня Україна: нові перспективи з археології". Доповіді на тему: „Трипільська і скитська культури", „Понтійська Ольвія", „Скарби Сарматської верхівки" та ін. От, думав, відкриття! І помилився, бо не довідався, що ж було на нашій прабатьківщині, а саме – якою була її мова, культура, звичаї, духовність в часи, коли ще не було ні Ісуса, ні Біблії, ні апостолів .

В статті „Давня Україна – тема наукової конференції НТШ-А" за підписом О-КИ („Свобода", від 6 травня) відповіді на ці запитання теж немає. Ні я, ні читачі „Свободи" про це не дізналися. А усе ж цікаво знати, де корінь нашого походження і скільки йому років?

Михайло Семенець
Гемлин, Н. Й.

Читачі пишуть про нові видання

В редакційній пошті останніх днів переважають листи, що стосуються книг, які готуються або вийшли друком. **Комітет фонду з видання книги „Злочин"** з Австралії повідомляє, що перший наклад книжки (5 тисяч примірників) не вдовольнив потреби України, тому комітет зібрав кошти на новий такий же наклад. Друкування книги починається в Києві. Водночас триває переклад книги на англійську мову, яка має вийти в кінці року. Київський комітет з розповсюдження книги має намір подарувати 70 її примірників посольствам ряду країн в Україні і просить допомогти коштами у здійсненні цього наміру. Адреса австралійського комітету: Ukrainian House, P.O.Box 78, Essendon Vic 3040, Australia.

Співголова Фундації ім. Д. Бурлюка **Олександер Капітоненко** з Симферополя переслав звернення Володимира Дейка з видавництва „Рідна мова" в Австралії з проханням допомоги у виданні підручників для зросійщених регіонів України. Електронна адреса В. Дейка: dejko@ridnamova.com

Директор Інституту дослідження діяспори **Ігор Винниченко** повідомив, що у Києві підготовлено каталог „Закордонне українство. 2003", який мав би бути вже у читачів, але Держтелерадіо України переказало кошти на видання тільки 31 грудня 2004 року. Каталог містить інформацію про українські громадські організації в 43 країнах. Триває підготування каталогу на 2005 рік, і видавці просять надіслати до нього повідомлення про українські організації: назви, адреси – поштові і електронні, телефони, сторінки в Інтернеті, прізвища керівників, дати створення і реєстрації та ін. За докладною інформацією з цього приводу можна звернутися до інституту: а/с 126, Київ, 01034 Ukraine. Електронна адреса: idd@users.ukrsat.com. Тел.: (38044) 244-2911.

Федір Габелко з Австралії прислав памфлет „Імперсько-сталінські методи правління практикують В. Путін і Алексій II як ідейні послідовники", в якому оглядає в історичному аспекті політику Москви щодо України, починаючи з XVII ст.

Надійшли також подяки. **Микола Копчик** з Самбора пише: „Великою несподіванкою для мене став ваш вельми щедрий дарунок. Приємно, що в океані голосів твій голос почутий кимось так далеко і що його належно зрозуміли".

Вчителька-пенсіонерка **Наталя Кушнір** з села Світлогорського на Полтавщині, статті і вірші якої вміщувала „Свобода", дякуючи за грошову допомогу від Комітету допомоги Україні (Приятелі Руху) Північного Ню-Джерзі (голова Роман Ричок), пише: „Безмежно вам вдячна, бажаю доброго здоров'я і добробуту".

С. П. з Бафало, Н. Й., дякує журналістові Вахтангові Кіпіані за його статті з Києва, дуже інформативні і написані легким стилем, гарною українською мовою.

Оксана Кохан з Канади переслала листа від громади Української греко-католицької церкви з селі Станківці, Миколаївського району Львівської области, яка просить допомогти в будівництві храму.

Богдан Подолюк з Гіксвілу, Н. Й., відгукнувся на статтю Марії Климчак „Стежками Яворівщини" (*„Свобода", 29 квітня*) і прислав жартівливий вірш про яворівців, яку колись записав у тих місцях його батько. Вірш закінчується рядками: *„Бо я з Яворова, вісім миль від Львова, продаю роґушки, сита й колотушки, ложки і маґлярки, діточкам фуярки. Що продам, проп'ю, прийду додому – жінку б'ю"*. Це, звісно, жарт, який склали про себе самі яворівці.

Для чого Л. Шара компрометує Р. Зварича?

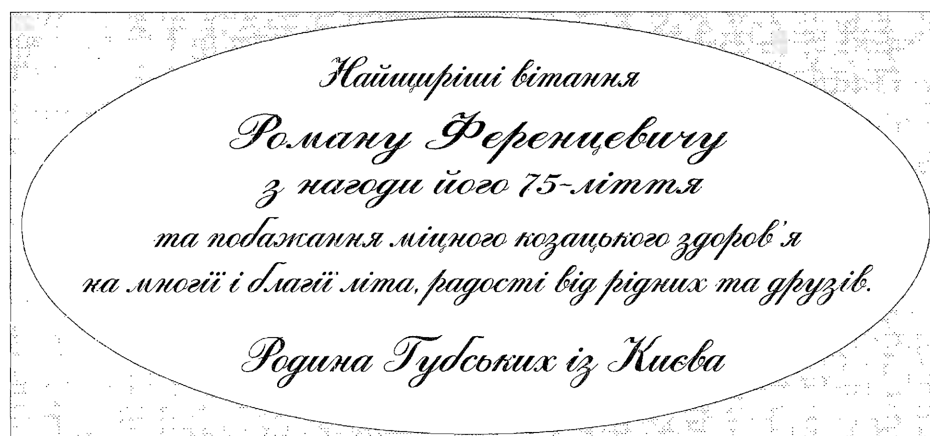
В київській інтернет-газеті „Українська правда" з 14 квітня появилася стаття Люби Шари з Вашинґтону про міністра юстиції України Р. Зварича, в якій вона пише про нього всі неґативи.

Я знаю, що Р. Зварич покинув Америку, виїхав до України, прийняв українське громадянство і був обраний депутатом Верховної Ради. У Верховній Раді за часів президента Л. Кучми він мав різні проблеми, включно з тим, що користувався українською мовою.

Р. Зварич працював, щоб вибрати президентом Віктора Ющенка і закріпити демократичний уряд України. Щодо освіти Р. Зварича варто нагадати, що президент США Г. Труман мав тільки середню освіту, а був дуже добрим президентом.

Виглядає, стаття Л. Шари має за мету принизити перший, новий демократичний уряд Президента В. Ющенка, бо в нім, пише вона, немає ні професорів, ні докторів з Вашинґтону.

Василь Іванчишин,
Бронкс, Н.Й.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Довідкове бюро УНСоюзу

Пенсійні грамоти УНСоюзу!

Шановний Осипе!

У виданнях УНСоюзу я завважив високі відсоткові ставки (до 5.5 відс.) на пенсійних грамотах. Як ці пенсійні грамоти діють?

Денис

Шановний Денисе!

Перш ніж ми можемо пояснити, як вони діють, необхідно Вам знати, що це таке – пенсійна грамота. Пенсійні грамоти – це домовлення (контракт), яким забезпеченева установа (УНС) здійснює ряд виплат у визначеному порядку з вкладеної Вами суми. Пенсійні грамоти найчастіше купуються для майбутнього пенсійного приходу. Тільки пенсійні грамоти приносять прихід, що може бути ґарантований, як довго Ви живете.

Осип Гаврилюк, професійний продавець забезпечень УНСоюзу, штат Ню-Йорк Електронна адреса: osyp@unamember.com

Пенсійна грамота не є ані забезпеченням на життя, ані забезпеченням на здоров'я. Це не є ощадностеве конто або ощадностевий сертифікат. Вартість Вашого пенсійного домовлення (контракту) – це вкладки, які Ви вплатили, мінус будь-які відповідні обтяження (оплати), плюс приписані відсотки. Для калькулювання різних можливостей, відкритих для розподілу фондів для Вас, УНСоюз уживає сучасну вартість пенсійної грамоти.

Пенсійна грамота має дві частини або періоди. Під час періоду нагромадження гроші, які Ви вклали на пенсійну грамоту, приносять відсотки. Дохід зростає з відкладеним податком, як довго Ви залишите його на пенсійній грамоті. Під час другого періоду, званого періодом виплати, установа платить дохід Вам або призначеній Вами особі.

Для придбання є два види пенсійних грамот: встановлений або змінний. Будучи власником встановленої пенсійної грамоти, Ви знаєте, яка відсоткова ставка буде додана до Вашого конта. Змінна пенсійна грамота є узгоджена з біржею. УНСоюз пропонує тільки встановлені пенсійні грамоти.

У нашій наступній частині ми розглянемо дію встановленої пенсійної грамоти.

Осип

Відкладений податок значить, що податок з Ваших відсотків Ви будете платити в майбутньому, в той час, коли побажаєте вибрати гроші з грамоти.

Успішний початок молодого члена УНСоюзу

18 травня членові 171-го Відділу УНСоюзу Євгенові Коневу вручено диплом і стрічку кращого учня з нагоди закінчення „Ulster County Community College". Є. Конев – новачок в США. Він приїхав у 2002 році разом з батьками, які з льотерії дістали візу на постійне проживання. Починати життя в новій країні завжди нелегко, але Євген не розгубився: вступив до УНСоюзу, пішов працювати кельнером на Союзівці і вступив до коледжу. Ще з дня іспитів вчителі поставили новоприбулого українця за приклад місцевим студентам. У праці і навчанні минули два роки. Тепер Євген працює в приватній інженерній компанії і готується стати студентом університету.

Чи вся Ваша родина належить до УНСоюзової родини?

УНСоюзова родина – Ігор і Рома Гайди з Істон, Конектикат. Стоять (зліва): Галя, Борис, Христя, Катря, батьки – Рома та Ігор, Марко, Роксана, Роман та о. Павло. Перший ряд (зліва): Лесик, Артим, Захарій, Дмитрик, Христинка, Таїса, Юліян, Ілько (на руках), Мая, Софійка.

УНСоюз пропонує поміщувати фотографії УНСоюзових родин на сторінках наших видань, тому просимо надсилати фотографії Вашої родини, беручи до уваги щонайменше три покоління, вказуючи всі їхні імена. Але просимо, щоб кожна особа на фотографії була членом УНСоюзу. Присилайте Ваші фотографії, разом із Вашим числом телефону на адресу: Oksana Trytjak, National Organizer, Ukrainian National Association, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.

*Просимо **НЕ** надсилати кольорові фотокопії (тобто, color „Xerox"). Якщо Ви бажаєте, щоб фотографія була Вам повернена, просимо влучити заадресовану коверту. Щоб вислати фотографію електронною поштою, висилайте на адресу: **oksanauna@comcast.net***
За додатковими інформаціями просимо телефонувати до О. Тритяк – 1(800) 253-9862 дод. 3071.

В. Яворівський (зліва) і перекладач

П. Ющенко (зліва) і Р. Едлінґер

„Quo vadis"...

(Закінчення зі стор. 1)

кретна поведінка ЕС щодо України, на жаль, не обговорювались, бо візита української делегації була спрямована виключно на „презентацію" нової української влади і на ознайомлення з австрійською політичною системою.

– Україна відкрила нову сторінку своєї історії, - урочисто розпочав прес-конференцію Володимир Яворівський. – Наша держава тривалий час була колонією. Велика европейська нація на три чверті століття втратила свою ролю в історії. В результаті розпаду комуністичної імперії Україна стала незалежною. Це була незалежність, якої хотіла більшість української нації. Але здобувши право демократично обирати владу, наша нація помилилася в своєму виборі, і тринадцять років державою правили колишні комуністичні функціонери ... Вони поводили себе так, ніби були призначені губернаторами безпосередньо з Москви. Незалежність була зорієнтована на них особисто, на їх оточення і сім'ї. За цей час створилися потужні політично-фінансові клани, які „благословляв" сам Президент Л. Кучма. Вони не мали жодного сумніву, що продовжуватимуть колоніяльну політику і що український народ їм в цьому не заперечуватиме. Але під час президентських виборів українці монолітно і несподівано для самих політиків повстали.

Вперше до влади в Україні прийшов патріот, людина не колишніх радянських штампів, а европейського покрою. Це була не лише перемога в результаті демократичного підрахунку голосів, а й перемога українського народу, який, образно кажучи, приніс на руках і посадив на президентське крісло свого обранця.

Помаранчева революція принесла Україні першу демократичну славу. Наша европейська орієнтація сьогодні остаточна і незаперечна. Л. Кучма до обіду говорив, що йде в напрямку до Европи, а після обіду повідомляв про курс, взятий на Росію. Ми раді, що в Україні перемогла демократія, і саме тому ми зараз тут, в Австрії. Ми хочемо подивитися як працюють тут політичні партії, і раді, що ми представляємо велику европейську націю, а не країну Кучми.

На запитання австрійського державного телебачення, чи ЕС запропонувала Україні комплексну програму дій для вступу в ЕС, і що потрібно, щоб Україна стала членом ЕС, В. Яворівський відповів:

– Сьогодні йдеться не про те, як ЕС ставиться до України. Головним є те, як українське суспільство і українська влада ставляться до ЕС і до членства в ньому. Вступ України до ЕС залежить від дій і поведінки самої України і її уряду. Ми ж прекрасно розуміємо, що ще кілька місяців тому Україна була країною, де найвищі посадовці були причетні до вбивства журналіста Гонгадзе, причини смерти якого не вияснені й досі. Ми були країною, яка майже очолювала список найбільш корумпованих країн. Ми були країною, де свобода слова перебувала на одній з найнижчих позначок, де опозиція найжорстокіше переслідувалася. Тому потрібен час, щоб відсунути цей вчорашній образ на задній план і створити новий. Ми переконані, що політична еліта і Президент мають політичну волю і розуміють, що шлях України - це шлях в Европу. Але разом з тим ми, звичайно, розуміємо, що треба підтримувати і нормальні стосунки з Росією. Окрім того, хочемо подякувати Австрії за те, що свого часу Західня Україна була в складі Австро-Угорської імперії. Сьогодні я мушу наголосити, що це була одна з найдемократичніших імперій, і Західня Україна завдяки цьому історичному чинникові лишилася свідомою і патріотичною частиною держави, на відміну від Сходу України, який був під Росією.

Скориставшись можливістю, я від імені тижневика „Свобода" звернулася до П. Ющенка з запитанням:

– Якою буде реакція Росії після вступу України в ЕС ? Що зараз важливіше для Европи - інтеґрувати Україну в ЕС чи уникнути конфліктів з Росією?

Відповідь П. Ющенка:

– Щодо орієнтації Росії на Европейську спільноту, то в геополітичному пляні така інтеґрація, можна сказати, не відбулася.

Щодо України, то наразі головним її завданням є покращити свої стандарти якості життя. Недавно Україна скасувала візовий режим для европейців і таким чином відкрила їм двері до України. Справа ця хоча й формальна, але дуже серйозна – знімається один барє'р за іншим і таким чином простір стає поступово спільним.

Губернатор Закарпатської области В. Балога

Посол України в Австрії В. Єльченко

Як на це зареаґує Росія? Чим критичніше вона до цього поставиться, тим гірше для неї. Росії потрібно усвідомити, що інтеґрація - це процес покращання політичної ситуації взагалі і зокрема для неї самої. Росія повинна якнайшвидше зрозуміти, що всестороннє перетворення України в европейську державу – процес безповоротній.

Певна річ, Европа розуміє, що стандарти якості життя в Україні нерівні і що в цьому пляні нам ще треба підтягнутися. Власне, це є процес становлення, але по суті воно вже відбулося. Ми побачили його на Майдані в очах людей – вільних людей, а не рабів...

Кореспондент автрійського держтелебачення попросив гостей докладніше розповісти про непорозуміння в уряді України щодо паливної кризи.

В. Яворівський пояснив, що „паливна криза в Україні - це чисто політична криза. Варто було Ющенкові почати більшменш самостійну, від Росії незалежну політику, як Росія через своїх підприємців помстилася Україні, створивши паливну кризу.

Тепер всі ми і наша влада зрозуміли помилку Кучми, який прив'язав Україну до російського енерґоджерела. Але я переконаний, що ця проблема з часом буде успішно вирішена. Україна буде мати різні енерґоджерела. Ми вже домовилася з Азербайджаном, на порядку денному стоять переговори з іншими країнами".

І ще таке запитання цього ж кореспондента:

– На коли ви прогнозуєте вступ України до ЕС?

В. Яворівський сказав, що дати вступу не визначено, „і ми з того раді - це зобов'язує нас до подальшої активної праці".

Розмова журналістів з українськими політиками підтвердила той факт, що Україна свідома свого европейського вибору. Відкритим залишається питання, наскільки свідома свого вибору Европа і чи запропонує вона нову, більш раціональну стратегію щодо країн-кандидатів, зокрема України.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Перші річні загальні збори відділу УККА в Джорджії

АТЛАНТА – 9 квітня відбулися перші річні загальні збори відділу УККА в Джорджії, який був організований у квітні 2004 року. Відкриваючи збори, голова відділу д-р Уляна Боднар подякувала членама управи за їхню працю, яка спричинилася до успішного першого року діяльности.

Відділ виконав увесь запланований обсяг праці, затверджений на перших засіданнях управи в травні 2004 року. Усі заходи проходили під гаслом „Бог і Україна", яке відповідало об'єднанню різних українських громад Джорджії у їхньому прагненні до справедливости в Україні. Управа докладала зусиль, щоб Центральна виборча комісія України дозволила відкрити виборчу дільницю в Атланті, де є велика кількість нових еміґрантів. На жаль, це не здійснилося, і відділ організував автобус до Вашінґтону на голосування та вислав фінансову підтримку людям на Майдані.

Першою імпрезою відділу було відзначення 13-ої річниці Незалежности України 29 серпня 2004 року. Делеґація відділу та Союзу Українок зустрілася з губернатором Джорджії на церемонії підписання проклямації про проголошення Дня Незалежности України в Джорджії. Другим заходом було відзначення Листопадового Зриву, які відбулися 1 листопада – 1918 року та 60-ої річниці смерти митрополлита Андрея Шептицького. В грудні редакційна колеґія відділу випустила вступне видання „Бюлетеню", в якому подано мету та діяльність відділу, оголошення про майбутні заходи. У січні 2005 року, завдяки двом музикантам з Чикаго, які бажали допомогти у розвитку громадського життя в Джорджії, Ігореві Хитрому та Орестові Манику, відбулася Маланка у Шератон-готелі Атланти. В березні відділ організував Шевченківське свято, а після свята відбулися Запусти в супроводі музики місцевого музиканта Романа Сала.

На зборах після звітів та їх обговорення голова номінаційної комісії Галина Середюк запропонувала склад нової управи, який був прийнятий одноголосно. Головою обрано д-р Уляну Боднар. Після виборів управи Уляна Боднар відзначила Марійку Марчук, яка найбільш спричинилася до розвитку відділу в минулому році. Відбулося перше засідання нової управи, яке затвердило плян праці на 2005-2006 роки.

Д-р Уляна Боднар

Члени нової управи Відділу УККА Джорджії (зліва): Кеті Тайс, Елизавета Болтон, Лариса Темпл, Галина Середюк, д-р Уляна Боднар, Галина Николишин, Розалія Деркач, Зенон Франко, Тарас Стадницький

Зустріч з письменницею Оксаною Забужко

НЮ-ЙОРК. – Доповідь письменниці Оксани Забужко з Києва „Леся Українка і світова культура: таємниця титанізму“ – це заголовок її книжки – відбулася 23 квітня в будинку НТШ А. О. Забужко приїхала до Америки, щоб взяти участь у книжковому фестивалі Пен-клюбу. У доповіді вона зосередилася на творчості Лесі Українки і також згадала про Тараса Шевченка та Івана Франка в контексті спадщини Лесі Українки. О. Забужко вже 10 років працює над духовною біографією Лесі Українки, яка буде незабаром видана в Україні. Доповідачка полонила слухачів своєю красномовістю, знанням предмету – і ентузіязмом, який випромінював від неї під час доповіді. Вона розповіла, що Леся піднялася так високо в літературі, особливо в неоклясицизмі, що читачі України не дійшли до її рівня і не розуміли її. В 1913 році під час похорону Лесі Українки, Михайло Грушевський назвав її титаном. В 1918 році Михайло Зеров висловився, що люди, які боролися за незалежність України, були гідні читати Лесю Українку щойно у його час, але не перед тим.

Роки брежнєвського життя (1960-70-ті) не давали можливости вивчати творчість Лесі Українки чи писати про неї. Писали мовою рівня середньої школи, яка теж була скандально низького рівня. За роки незалежности України – від 1991-го не було жодних нових її видань, і 10 томів творів чекають на видання.

Усе ж Леся Українка є дуже шанована в Україні, хоча й стала жертвою заяложеної масової культури. Якщо визначити популярність серед населення світочів української культури в різних її площинах, то першим є Тарас Шевченко, потім – Богдан Хмельницький, далі брати Клички, футболіст Андрій Шевченко, а щойно після них йде Леся Українка. Наприклад, зачіску Юлії Тимошенко характеризують, як зачіску Лесі Українки, хоча Леся Українка ніколи так не зачісувалася. Відбувається „маркетизація“ Леся України, для потреб чину. Це протирічить засадам її особистости і її творчости.

Леся Українка походить з аристократичної родини. Вона виховувалася під впливом Олени Пчілки (її матері) і Драгоманова (її дядька). Вона була дуже приватною особою, дворянський етос і шляхетське оточення мали на неї великий вплив. Вона була начитана европейською літературою – Платон, Данте, Ібсен та ін. Дебютувала драмами в 1896 році і написала 20 драм, з яких 6 – на релігійні теми. Знала 10 мов. Вона не писала із самокоментуванням, визнаючи лише вишукану особливу літературу. Любов і подружжя трактувала містично. Писала на теми божевілля, смерти, релігійних єресей, гностиків, не погоджувалася з поучуванням церков, захоплювалася філософією і містикою катарів-альбігонців, які були знищені в XIII столітті хрестоносцями, яких послав у похід Папа Інокентій III. Катари мали релігію, яка представляла небезпеку для організованих церков. Вони вірили, що в кожній людині жевріє іскра-душа, що ця душа є ув'язнена тілом і всіми зовнішніми надбаннями. Вірили, що для увільнення душі-іскри треба або збожеволіти, або вмерти. Вони вірили, що багатство і зовнішній світ, опанований дияволом, не був створений Богом. Абсолютне добро випромінює від абсолютного духа, який матеріялізувався довгими віками. Диявол опанував матеріяльний світ і ув'язнив душі-іскри, але ці іскри тліють і чекають на визволення з цитаделі диявола. Леся Українка роздумує над єресями, дуалізмом, гностиками, богомілами, далматійцями. В „Лісовій пісні“ вона представляє містику любови і злуку душі з душею. „Аморфатія“ є субстратою цілої европейської культури. Леся Українка дала Україні цю субстрату. Це був її величезний вклад. Зі знищенням катарів, знищена була „аморфатія“ і, до певної міри, її продовжували трубадури, тільки у Західній Европі.

З творами Лесі Українки в Україну увійшли „аморфатія“ і неоклясицизм.

У літературній критиці творів Лесі Українки Іван Франко і Осип Маковей написали: „Хворе дівча, культурна самотність, досить її одніеї“. Леся Українка нічого не відповіла у той час на їхню поблажливість, їй тоді було 27 років. Але кілька років пізніше вона написала: „Хто вам сказав, що я слабка? Я буря весняна“.

Оксана Забужко розповіла, як від дитячих років вона читала і захоплювалася творами Лесі Українки і як ці твори увійшли в її психіку. Це її непокоїло і вона мусіла написати книгу про Лесю Українку.

На кінець доповіді вона розповіла про останній твір Лесі Українки „Блакитна троянда“. Цей твір не був опублікований. Він записаний мамою письменниці, бо вона вже була заслаба сама писати. У цій драмі Леся Українка пише про свою автобіографію, про проблеми жінок і їхні душевні хвороби, жіноче божевілля, вікторіянське божевілля і т.д. По доповіді були запитання і відповіді, які доповнили реферат.

Оксана Забужко

На кінець О. Забужко продавала свої книжки: „Казка про Калинову сопілку“ (українською мовою) і „Girls“ (англійською мовою) – переклад зробив Аскольд Мельничук з Бостону. Ці книжки вона підписувала для своїх шанувальників.

Серед українських читачів у США Оксана Забужко набула великої популярности завдяки своїй книжці „Польові дослідження українського сексу“.

Божена Ольшанівська

Едмонтон вшановує своїх визначних жінок

ЕДМОНТОН, Канада. – За ініціятивою Комітету українських жіночих організацій 10 квітня в Домі української молоді відбулася академія з нагоди 100-річчя провінції Альберти для відзначення визначних жінок-українок міста.

Участь брали чотири жіночі організації – Ліґа українських католицьких жінок Канади, Ліґа українок Канади, Союз українок Канади, Організація українок Канади.

З кожної організації було номіновано 25 жінок, які найбільше причинилися до розвитку їхньої організації. Панелі зі знімками вибраних були гарно прибрані і розташовані в залі. На академію прибуло багато громадян, які вислухали цікаву програму.

Головну промову на тему „Українська жінка-піонерка", виголосила д-р Френцис Свиріпа. Вона говорила про ролю матерів у вихованні дітей на повноцінних громадян в новій країні. Ці молоденькі жінки мусіли фізично допомагати своїм чоловікам, щоб утримати щоденне життя в тяжких обставинах піонерів. Матері завжди намагалися дати своїм дітям знання і любов до своєї культури, мови і релігії. Часто жінка сама мусіла виховувати дітей, бо чоловіки виїздили на довгий час на заробітки.

При цьому жінки зуміли знайти час для громадського життя. Вони прищепили своїм дітям любов до рідного народу, яка існує до сьогодні. Між їхніми дітьми і внуками сьогодні є учителі, адвокати, лікарі, церковні провідники, які горді зі свого українського походження.

Перегляд праці кожної організації прочитала Люба Бойко-Бел. Вона подала присутнім історію українського жіночого руху від початку на українських землях (починаючи з виступу Наталії Кобринської в 1884 році) і по сьогоднішній день.

У 1913 році в Едмонтоні виникло товариство українських католицьких жінок „Зоря". Членкині працювали в культурно-освітніх ділянках – виставах, світських і церковних хорах, танцювальних групах. Товариство „Добра Воля" при катедрі св. Йосафата спричинилося до парафіяльного життя своїми пожертвами не тільки на розбудову катедри, але й на допомогу біженцям після Другої світової війни.

В 1944 році постає Ліґа українських католицьких жінок Канади (ЛУКЖК), яка об'єднала всі католицькі організації, які існували до того часу. Сьогодні є дев'ять парафіяльних відділів в Едмонтоні. ЛУКЖК має завдання – втримати культурні вартості спільноти, як також багато праці вкладає на суспільну опіку. Членкині ЛУКЖК створили музей.

Союз українок Канади засновано в Саскатуні в 1926 році. В 1929 році виник перший відділ в Едмонтоні, при катедрі св. Івана Хрестителя. Тепер в Едмонтоні є п'ять парафіяльних відділів. Завданням союзянок є збереження своєї культури, мови, віри і традицій. Виховання молоді в рядах СУМК, недільні школи, садочки та двомовні школи є важливими ділянками праці членкинь. Союз утримує дуже гарний музей і бібліотеку при катедрі.

В 1954 році заснувався відділ Об'єднання жінок Ліґи визволення України (ЛВУ) в Едмонтоні. Багато праці вкладали членкині ЛВУ в поширення інформації про знущання більшовиків над невинними жінками. Тут також активно працює юний СУМ, який продовжує працю своїх батьків. В 1959 році засновано жіночий хор „Верховина".

Організація українок Канади, заснована 1933 року, активно співпрацює з Українським Національним Об'єднанням (УНО). В перші роки після Другої світової війни найкращі сценічні постановки, академії, реферати, концерти і родинні забави відбувалися при УНО – жінки брали участь у них. Крім того, були курси вишивання, мереження і писання писанок, які притягали багато дорослих і молоді. Усі жіночі організації належать до СФУЖО.

Вміло проводила академією Ліда Василин-Брода, яка представила Анну МкЛенан, заступницю прем'єр-міністра, котра передала привіт від федерального уряду і згадала, що українці мають традицію навчати свою молодь бути добрими членами свого середовища.

Ліда Василин-Брода зачитала привіт від прем'єра Альберти Ралфа Клайна. Від посадника міста привітала присутніх Дженис Мельничук, член міської ради.

В мистецькій частині програми брали участь дитячий хор при церкві св. Миколая (диригент Джойс Хруник-Рудяк), молодеча оркестра при Організації українок Канади „Чайка", (диригент Людвик Маріянич), а також співачка Лілея Волянська. Галина Грица чудово заспівала при акомпаніяменті бандури дві пісні, а Лілія Суха прочитала вірш „Матері-піонерці", який написала піонерка-поетка Д. Янда. На кінець хор „Дніпро" виконав дві пісні на жіночі голоси, під диригентурою Марії Дитиняк.

О. Логвиненко

Святковий комітет з проведення свята (зліва): С. Маслак, Л. Бойко-Бел, М. Пастушенко, Н. Таланчук, С. Возімерська, М. Дацків, Г. Сіріпан

Пленум Крайової управи СУМ

ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. - 23 квітня Крайова управа Спілки Української Молоді провела пленарне засідання на оселі СУМ. Понад 50 представників з осередків СУМ взяли участь у ньому. Богдан Гаргай, голова Крайової управи, відкрив пленум і представив подругу Лесю Цебрій-Раго, голову Крайової виховної ради, яка відповідала за програму. В підготовчому комітеті були Андрій Бігун, Петро Косцьолек, Зоряна Ковбаснюк і Христя Верещак.

Тема першої сесії була – „Якою є мета СУМу?" Теодор Боднар (Осередок Ню-Йорк) і Мирон Приймак (Осередок Гошену) представили свої думки, над якими розгорнулась активна дискусія. Леся Цебрій-Раго і Зоряна Ковбаснюк (обидві з Осередку Випані) були модераторами дискусії. Стверджено, що метою СУМ-у і далі лишається виховувати молодь на свідомих українців.

Тема другої сесії була „Чи СУМ в Америці повинна бути двомовною?" З цього питання промовляли Оксана Боднар (Осередок Ню-Йорку) і Катя Куцина (Осередок Випані). Володимир Вирста (Осередок Філядельфії) був модератором дискусії. Прийнято одноголосно, що СУМ залишається одномовною організацією з метою збереження української мови.

Тема третьої сесії була „Які привабливі для молоді характеристики має СУМ?" Представили тему Марта Мацелюх (Осередок Йонкерсу), Юрій Симчик (Осередок Ірвінґтону) і Сергій Михайлюк (Осередок Чикаґо). Христя Верещак була модератором дискусії.

На завершення Богдан Гаргай закрив засідання комітету і запросив усіх на бенкет з нагоди 50-ліття Оселі СУМ в Еленвілі, який відбудеться 9 липня, а також на посвячення нової каплиці ім. Архистратига Михаїла, патрона СУМ, яке відбудеться 26 червня на оселі. Каплиця уфундована Організацією Оборони Лемківщини в пам'ять жертв акції „Вісла".

Орест Козіцький

Вшанування Ліни Костенко з нагоди її 75-ліття

Учасники вечора на честь Ліни Костенко

ВОРЕН, Миш. – Хвилюючим був літературно-мистецький вечір „Жива леґенда України", присвячений 75-літтю видатної української поетеси Ліни Костенко, який відбувся 24 квітня в Школі при церкві Непорочного Зачаття. Підготував і провів його недавно створений 129-ий Відділ СУА ім. Єлизавети Гулевичівни, під керівництвом голови відділу Галини Білинської. Відкрила вечір Валентина Євич. Доповідь про життєвий і творчий шлях Ліни Костенко прочитала Ганна Білинська.

Монтаж творів поетеси вели Людмила Новоринська та Михайло Бойко. Читцями були Олеся Мотовиляк, Наталія Мотовиляк, Степан Телебза, Юрій Завада, Галина Міщанин; в ролях виступили: Ліна Костенко – Руслана Пронко, Оксана Пахльовська (донька Ліни Костенко) – Марія Шилівська, Муза – Христина Телебза, Маруся Чурай – Галина Міщанин, Іван Іскра – Андрій Сердюк, пісенний супровід – Леся і Оксана Вальнюки. Над сценарієм працювали Ганна Білинська і Руслана Пронко.

Ліна Костенко – авторка поетичних збірок „Проміння землі", „Вітрила", „Мандрівка серця", „Неповторність", „Над берегами вічної ріки", історичного роману у віршах „Маруся Чурай" та багатьох інших творів. Вона є лавреатом багатьох літературних премій, відзначена Державною премією ім. Т. Шевченка і Орденом князя Ярослава Мудрого. Читаючи або слухаючи її поезію, відчуваємо радість, стаємо кращими, сильнішими духом. Нація не існує без носіїв великого творчого начала, без людей, які вособлюють совість, цвіт усього народу. Такою є Ліна Костенко. 16 років Ліна Костенко не могла друкувати свої твори, бо вони не узгоджувалися з комуністичною ідеологією.

Коли тисячі людей піднялися на захист своїх прав у Помаранчевій революції, серед них була Ліна Костенко. Про все це дізналися гості поетичного вечора.

Ніна Василькевич

На церковному святі були і вітання, і обід

ЮНІОН, Н. Дж. – 15 травня громада Української євангельської церкви влаштувала святковий обід з нагоди закінчення виплати банківської позички на будівництво церкви. З цієї нагоди пастор Володимир Цебуля вручив пам'ятні відзнаки засновникам будівельного фонду. На фото зліва: святковий обід готують Карлос Штик (ліворуч) і Андрес Процак. На фото праворуч (зліва): пастор Володимир Цебуля, засновники фонду Тоні Верес, Володимир Ністоренко, Павло Штик, Тоні Денисюк, скарбник громади Ярослав Карач.

Л. Хм.

В справі українського правопису

КЕНТ, Огайо. – Світова Наукова Рада СКУ у своєму зверненні 15 травня висловила беззастережну підтримку ідеї відновлення праці Правописної комісії під керівництвом акад. Василя Німчука, директора Інституту української мови НАН України, яка у 1999 році випрацювала проєкт найновішої редакції українського правопису.

Цей правопис був вислідом професійного обговорення мовознавцями, які брали до уваги традиції українського мовлення і писемних правил, а також природні мовні зміни. При цьому правопис звільняли від нашарувань, спричинених русифікаційною політикою совєтського уряду. Цей унормований правопис не був ідеальним і, мабуть, зазнав би ще змін та доповнень, але він зовсім не потребував обговорення „широкими масами населення", до якого вдався Л. Кучма, щоб використати це проти комісії і цінних результатів її праці.

Коли у 2003 році комісія була відновлена, її склад і керівництво були фахово незадовільними, що відразу виявилося в її орієнтації на пропозиції акад. Русанівського, відомого своїми русифікаторськими переконаннями.

Світова Наукова Рада вважає своїм обов'язком підкреслити важливість унормування українського правопису, який сьогодні в Україні знаходиться в стані дезорієнтації. Державна мова повинна мати чітко визначені критерії її правописного вжитку. Вже час позбутися заперечень на кшталт – це, мовляв, діяспорні, галицькі, архаїчні вимоги.

Світова Наукова Рада запевняє у своїй підтримці українських мовознавців, істориків, політологів та інших гуманітаріїв, що стоять на позиціях створення правописних норм, започаткованих правописною комісією під керівництвом акад. В. Німчука.

Ми звертаємося до Президента України Віктора Ющенка та Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, віце-прем'єра Миколи Томенка і Голови Верховної Ради Володимира Литвина з проханням повернути фаховий склад Правописної комісії для розв'язання правописної проблеми на користь української мови, культури й державного престижу.

Президія Світової Наукової Ради СКУ

29 червня: конференція з української проблематики

УРБАНА-ШАМПЕЙН, Іл.– В Ілинойському університеті (в Урбані-Шампейн) від 29 червня до 2 липня відбуватиметься XXIV щорічна конференція з української проблематики.

Конференцію організовує Українська науково-дослідна програма, а її спонзорами є Східньо-европейський дослідний центр Ілинойського університету та Фундація для розбудови українських студій в тому ж університеті. Головною темою цьогорічної конференції є „Україна і Европа: геополітичне місце України в Европі". Розглядатимуться актуальні питання українського сьогодення, а також з історичної перспективи.

До програмової комісії конференції входять Ася Гумецька (Мишигенський університет, Ан Арбор) – голова, Тарас Гунчак (Ратґерський університет, Нюарк), Леонід Рудницький (Пенсильванський університет), Христина Сохоцька (Торонто, Онтаріо) та Іван Фізер (Ратґерський університет, Ню-Бронзвік). В нарадах конференції візьмуть участь вчені з України, Канади й США. Всі сесії конференції відкриті для зацікавленої публіки, проте доповіді читатиму лише запрошені доповідачі.

З питаннями відносно конференції просимо звертатися до проф. Асі Гумецької, тел.: (734) 971-6617, факс: (734) 971-5054, або до голови Української науково-дослідної програми, проф. Дмитра Штогрина, тел.: (217) 356-9195, факс: (217) 356-7982.

Секретаріят Української науково-дослідної програми

Цілюще „Джерело" - увага і любов

Якщо ви бажаєте довідатись більше про навчально-реабілітаційний центр „Джерело", запрошуємо до спільноти добровольців, котрі хочуть допомогти неповносправним дітям в Україні.

Львівський юнак, десятикласник Юрко Ковалевський усе своє життя не розлучається з інвалідним візком. Він каже: „Завдяки центрові „Джерело" я можу вчитися в школі і маю багато друзів. Дуже велика подяка за добро!"

Навчально-реабілітаційний центр „Джерело" – неприбуткова благодійна установа, заснована в 1993 році з метою реабілітації дітей з фізичною та розумовою неповносправністю. Засновники - батьки неповносправних дітей. 170 дітей беруть участь у щоденних програмах. Усі послуги центру є безкоштовними, функціонування програм можливе лише за підтримки жертводавців. У Канаді спонзорами від 1992 року є окремі особи та „Канадський фонд допомоги дітям Чорнобиля".

Фінансова підтримка львівського центру „Джерело" – не нове для української громади в Торонто. У грудні 1993 року молода енергійна жінка Зеня Кушпета ініціювала перший збір коштів на придбання мікроавтобуса для дітей з церебральним паралічем. Вона і далі продовжує працю з фізично й розумово неповносправними особами в Україні. Це проєкти „Надія-джерело", „Віра і світло", а тепер і Центр духовної підтримки при Українському Католицькому університеті. 1994 року до справи долучилась ще одна відома серед української громади в Торонто особа – Оксана Кунанець, фізіотерапевт, котра і надає фахову допомогу „джерельним" дітям. Та не лише вони. Якщо б перелічити всіх, хто працює у навчально-реабілітаційному центрі, список був би дуже довгим. І ці люди трудяться не для слави, а для того, щоб діти на візках почувалися добре і не були зайвими в суспільстві.

Дякуючи меценатам і жертводавцям, „Джерело" розвивається. І якщо колись це була лише одна група з восьми дітей, то сьогодні понад 170 дітей беруть участь у чотирьох програмах: раннє втручання, фізична реабілітація, школа та майстерні. У вересні 2004 року відкрите друге, новозбудоване приміщення центру, проте другий поверх ще потребує викінчення.

„Джерело" підтримують Фундація Генрі Науена з Голяндії, громада Бад Дюркгайму в Німеччині, Проєкт прав людини Міністерства закордонних справ Великої Британії, Дитячий фонд Об'єднаних Націй UNICEF, Британська Рада в Україні та численні добродії. Свої пожертви можна вислати на адресу: „Dzherelo" - Children of Chornobyl Canadian Fund, 2218-A Bloor Street West, 2nd floor, Suite 200, Toronto, Ontario, Canada M6S 1M8. Тел.: (416) 604-4611.

Квітка Гринків

Навчально-реабілітаційний центр „Джерело"

Маленькі підопічні „Джерела"

Фоторепортаж: відкриття Українського Музею

НЮ-ЙОРК. – 3 квітня Український Музей відкрив двері перед загальною публікою свого нового будинку і нової виставки творів Олександра Архипенка (див. „Свободу", ч. 14, 8 квітня). Починаючи зліва вгорі: фото 1 – вхід до нового будинку музею на 6-ій вулиці; фото 2 – Христина Певна, архівіст Українського Музею в новій крамниці разом з помічниками Оксаною і Олею Оличами; фото 3 – члени управи УМ (зліва): Марійка Полянська і Уляна Кобзяр; фото 4 – (зліва): член управи Українського Музею Микола Галів, завідуюча відділом преси Українського Музею Марта Бачинська, колишній голова управи Українського Музею Іван Лучечко.

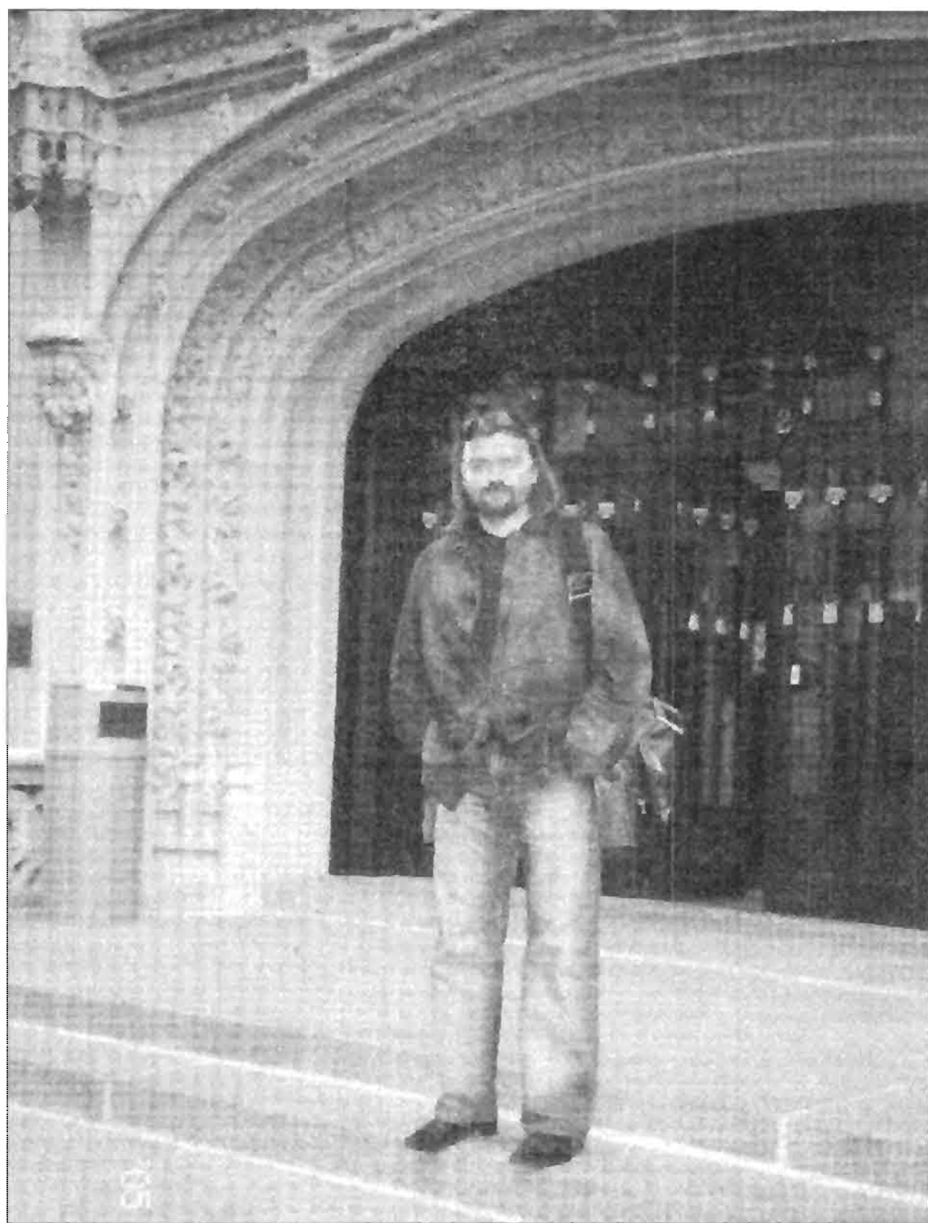
Адреса і телефони Українського Музею в Ню-Йорку:

222 E. Sixth Street, New York, NY

Тел.: (212) 228-0110

Фоторепортаж: підприємницька конференція „США - Україна"

НЮ-ЙОРК. – 30 і 31 березня понад 300 людей брали участь в бізнесовій конференції, яка відкриває перспективи Україні для інвесторів із США. Починаючи зліва вгорі, фото 1 – головні організатори конференції Володимир Зарицький від управи УККА в Ню-Йорку і Вікторія Губська, директор Київського бюра Українського Конгресового Комітету Америки; фото 2 – Олесь Санін, режисер художнього фільму „Мамай" і учасник конференції перед входом до Українського Інституту Америки в Ню-Йорку, приміщення, в якому відбулася конференція; фото 3 – Юрій Єхануров, голова парляментського комітету з питань торгівлі і промисловости під час конференції; фото 4 – від УККА допомагають під час конференції Марта Костик і Григорій Губський; фото 5 – (зліва): Андрій Бігун з Департаменту торгівлі США і д-р Юрій Логуш, директор „Крафт-Фуд" - Україна; фото 6 – міністер юстиції України Роман Зварич і Марта Кокольська, член Крайової Управи УККА.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК)

повідомляє громаду і щедрих жертводавців про допомогу передану в Україну на потреби тих, які підтримували Демократію і Помаранчеву Революцію.
Загальна сума передана через **Фонд Демократії** була $ 473.700 до кінця грудня 2004 р.

$60,000 for East. European Election Observers, Malynowsky Harry, **$30,000** Donations: Club 500, **$10,000 -$12,000** Donations: Anonymous, Brotherhood of Ukr. War Veterans of V, Brotherhood of Veterans 1st Div., Selfreliance FCU (NY), SUMA (Yonkers) Fed. Credit Union, **$9,000** Donations: Sandaluk Peter, **$5,000 - $5,650** Donations: Lencyk George, Leshchuk John, Lewyckyj Wolodymyr, Oparyk Tanasiy & Anna, St. Volodymyr Uk. Orthodox Church, St. Andrew Uk. Ort. Church, Ukrainian Am. Youth Ass'n, Ukrainian Engineers' Soc. Jenkintown, Ukrainian Am. Youth Ass'n - Trenton, Women's Assn. for Defense, **$2,140 - $4,000** Donations: Amer. Human Rts In UK, Blanarovich Sonya, Holy Trin. Parishon/Kerhonkson, Lencyk Andrew, ODFFU-NY, Ukrainian National Home – Brooklyn, Ukrainian National Home –Trenton Unknown, **$2,000** Donations: Bay Valentina, Christ The King UCC, St. Andrew's Ukr Religous & Cultural Cen, Witiuk Iwan, **$1,100 - $1,855** Chornomortsi-Plast, Dudar Rosalie, Duda Andriy, Evangelical Pentecostal Church, First Ukr. Evangel Baptist Church, ODFFU Wmn's Assn. of DFFU, Ukr. Congress Comm of America, St. Josaphats UCC, Ukr. Amer Coordination, **$1,000** Donations: Andriuk Mark, Belendiuk Yarko, Bisyk Alexander, Brotherhood of ICUCC, Chikalov Sergey, Derkach John J., Guran Bohdan, Horbowyj Roxolana, Hron Ihor & Olga, Hrynczyszyn Eugenia, Imm. Conc. Chur Systr., Kaczun Wasyl, Karpevych Christine, Kobzar Society Ltd., Kowalchyn Michael, Kramarchuk Lydia, Kuchj Mykola, Kushnir Leo, Latyshewsky H. & A., Lohaza Maria, Malberg George & Ludmila, Martyniuk R., Mizak Bohdan, MJIS Development, INC., Nalyvayko Myroslava, O.D.F.F.U. - Branch 8, ODFFU - North Port Fl., Orletzkiy Zachariy, Ostrowsky Olga, Palylyk Jaroslaw & Lesia, Pylyp Romana, Rudensky George, Salecki Anna, Schwed Orest, Selfrel. Ass'n Suspilna Opika, Senyk Chrystia & Bohdan, Slobodian P., Syrko, The Washington Group, Ukrainian American Veterans Post #40, Ukrainian Gold Cross, UNA Branch 221, United Ukrainian Organizations of North Port, UUCCA (Wisconsin Branch), Woytowich Joseph, Yarmociuk, **$600 - $940** Donations: Gabur Yevdokiya, Kulinskyy Gregory, Luszczak John, Mychajliw Eugene, Stepaniv H., Ukrainian Baptist Church, Ukr.Congress Committee/ Kerhon, Ukrainian Selfreliance F.C.U., Unknown, Verbovy Olexandr S., **$500 - $550** Donations: Andruseyko Marta. Andrushkiw Roman & Svitlana, Anson M. Beard Jr., Baczynsky Juliane, Bartkiv Petro, Boyko Olena, Choir „SLAVUTA", Danylyshyn M., Demus Marian, Diakiw Irene, Doskoch Andrij, Gablej Dmytro, Hawryluk Nicholas, Hogan Samuel & Larissa, Iwanetz Irene, Yaroslaw, Jaroslaw Society, Kark John, Konol M. & J., Konrad Karoline, Kostelyna Luka, Kotsiouba Olek, Kryshtafovych Andriy, Kulczycky A., Kurylko Bohdan, Kurylko Ivan, Kushnir Motria, Lechicky John, Martyniuk O., Nazar Igor F., O.O.L., ODFFU - Yonkers, Oleksiuk C., Paschuk Andrew & Larisa, Pavlichko Stefania, Petryk Stephen, Pyk Maria, Saint Annes Sisterh., Sitnycky Nicholas, Sochan Taras Y., St. George Academy, St.Nicholas Blahovischenia, Steckiw Eugene, Stepankiw Tekla, student fund, Tershakovec Andrew & Tetiana, Tomashiwsky Bohdan, Ukr. Language Society, Ukrainian American Club, Ukrainian American Senior Citizens' Assoc, Unknown, Veterans of UPA, Waskiw Osyp, Wowchyk B. & J., Wozniak Natalia, **$313 - $445** Donations: Belendiuk Mychaylo, Boutchatski Vassili, Druzhynnyky SUM, Iwachiw Ostap, Kolomayets Anatole, Korol Volodymyr & Halyna, Pavlyshyn P., Pellake W. 53 OFDU, Rycar George, Skrupsky P , St. Nicholas Cath-U, Szkafarowsky Petro & Maria, Ukrainian National Home – Brooklin, UNWLA Inc. Branch 1, Vudmaska Yulia, Waducky Mary Ann, **$300** Donations: Apost. of Pr Holy Gho, Baransky Michael, Basiuk Lena, Berezine Iouri, Choniuk Bohdan, Doujii Iourii, Gill Eugen, Gudziy Igor, Halamaj L. & T., Ileyko Petro, Klos Nadia, Kokorudz Julia, Kostiuk Theodor, Kramnychka STS Vol & O., Kuzmowycz-Blahy Genya, Kuzyk Daria, Kyj Larissa, Matskiv Igor, Melnyczuk Edward & Helen, Navarynsky Myron & Maria, Pakosz Jan, Pawlyk O., Poliszczuk Yuriy, Prociw Jaroslava, Ratchko Alex, Rejnarowycz Maria, Rybachuk Taras, Rychok Roman, Shtohryn George & Maria, Strilka Josyp & Iryna, Tymkiw Stephan, Ukr. Nat L Leag Branch 101, Ukr. Senior Citizens, UNWLA Inc Branch 111, Vintonyak Bohdan, **$210 - $290** Donations: "CHEREMOSH", Bida Luba, Bilyk T., Budzinsky Vira, Chaban Maria & Bohdan, Cichowlas Andrij, Dora village habitats, Feszczak Yaroslaw & Teresa, Helbig Yulian & Yara, Horbachewsky Andriy & Darka, Ivashkiv Eugene, Karpinich Olena, Kozicky Roman & Lesia, Kulyk Ada, Lesiuk Marta, Lopukh Vasyl, Lozynskyj Maria, Lychyk G. & N., Mahlay Oleh & Natalia, Mandrusiak Nadia. Marchuk Oleh, Matching Gifts Program, Melnyk Emil, Mendyuk Mykhaylo, Muraszczuk Walter, Nenadkevich Nicholas, Novak Liana, Oliynyk Roman, Orlych M., Plast - Chmelnychenky, Pyk V., Riznyk Natalya & Oleg, Shchur Lesia & Lubko, Shchur Maria, Smetana Victor, Smyk Lada Z., Smyk R. & M., Tymiak Sydir (FL), Ukr Sat. School@Mothers, Ukrainian Heritage Center, Ukrainian National Women's League, Unknown, Volynets Ivan & Maria, Wartal Bohdan W., Warycha Stefan, Wyshnytsky E., **$200** Donations: Andrushkiw Sophia, Andruzko Mykhaylo, Ass. of Odum Friends, Bachynsky Maria Oksana, Beznis Maria, Blashchak Anatoliy, Boychuk Yaroslav, Brezden Stephan, Brotherhood Society, Brushenko A. & N., Charko Irena, Chaykivskyj Bohdan, Chemych Askold & Katarzyna, Cybriwsky M., Czebiniak Olena, Danylyk O., Demidowich LLC, Dep. Olha Terletska, Dep. – A. Atanowsky, Derzko Eustach, Dovgenko Yuriy, Dpasquale Debra J., Drohomyrecky K., Dubas R., Dycio Maria, Dymicky Olga, Dzulynsky Vira M., Faltchouk Nadejda, Fihel Bohdan, Filipowicz R. & E., Firsina Maria, Futala Lew & Halyna, Glum Taras, Glyantseva Yustyna, Gorodchuk T. & B., Hadzewycz Romana & Andrew, Hauk Galyna, Hawryshkin Mykola, Herych M., Hirnyak Andriy, Hirnyak Taras, Hlum Yaroslav, Hnatyshyn Tekla, Hreshko Natalia, Hukayun M., Ilkiv Yaroslav, Ims Medical, Ivanonko Christine & Zenon, Ivaskiv-Wire-Swis, Kawa Halyna, Khorta Mariya, Kinal Ihor, Kirnitskyy Mykola, Kitsul Vladimir, Kocybala Sviatoslav, Kohut Mykola, Konrad Sonia, Kordyukevych S., Kostryba Luba & Michael, Kovalsky Eugene, Kowalyk Bohdan & Jirina, Kozicky Orest & Maryka, Kozicky Volodymyr & Anna, Kravets Ostap, Krawciw Ihor, Krayevsky Volodymyr & Lesia, Kushnir Ihor, Kushnir Myroslaw, Kusznir W., Kuzyszyn Maria, Lazor Walter, Lesko Roman, Lopatskaia O., Luszczak Iwan, Luszczak Myron & E., Macuk Roman, Markowych Roman, Marusyn Roman & Lidia, Maslo Oleh, Matsiyevsky Anatoliy, Medyk Liubomyr, Melnyk Danylo, Mokrivskiy Irena & Ivan, Mul Maria, Mysak Basil, Nakonechnyy Oleg, Nazar Vasil, ODFFU - Branch 31, Olash Y., Olijnyk Irene, Onyshkevych M., Ovcharchyn Peter, Palyniak Wasyl, Panas Roman, Pankiewicz Irena, Parfenyuk Lidiya, Pasternak Roman, Pasternak Yuri & Olga, Pasz Anastasia, Petruschak Rostislav, Petrushchak Oleg, Petryshyn R., Petryshyn Wolodymyr, Pilat Taras, Plast Inc., Polyovyy Ivan, Popovych Pavel, Poritskyy Ihor, Porytko Halyna, Pryshlak Maria, Pyk Emil, Rohoza Omelana, Rokisky E., Rokochyy Valeriy, Romaniuk Vasyl, Roszkewycz Roman, Sadova Maria, Salak Irene, Salamtshak Y., Sendzik V.N., Shalak Oleksandra, Shcherbyuk Susana, Sheparovych Zenon B., Shlapak Olga, Shubiak S., Siemon Kateryna, Stebelski Svitlana & Taras, Subreketa Lubomyra, Szczupak Maria, Taran Anatol, Terebus-Kekish Olha, Tupitsyn Fedir, Ukr Congress Committy, Ukr Youth Club #452, Unknown, Unknown, Vasilechko S., Vasilkiv, Voropai Vera, Vovchuk & Berezovetska, Vynnychuk O., Wasiczko Wladimir & Wladimira, Witiuk Bohdan & Wolodymyra, Worobec T., Yakymchuk Ganna, Yaremchuk Anton, Yaskevych Volodymyr, Yemchuk W.,Yuzvak L., **$106 - $170** Donations: Bilocerkowycz Jaro M., Bodnarchuk Iryna, Bormotova Hanna, Boychuk Jaroslava, Chatokhina Anna, Chorniy Stepan & Maria, Dufenyuk Yaroslav, Farion Eugene, Gorodytskyy Taras, Harasymiv Mychaylo & Liusia, Hapij Osyp, Holowka Roman T., Homyk Antin & Anastasia, Huminiak N., Jacus Joseph, Jarymovych Marta, Kaczaj Olga, Karawan Oleh, Khamlay Viktor, Kluk Petro,, Korostenskyy Mykhaylo, Korzeniowski Myroslawa & Anna Olijnyk, Koshyk O., Luciv Roksolana, Magera Jerry, Makuch Stefan, Mushanska Oksana, Ozarkiw Chrystyna, Penchak Mykhaylo, Petsyukh Oleh, Poznakovsky Borys, Rayko Serhiy & Vira, Marushka, Renda Oxana, Romanchuk Iryna, Roszkewycz Alexandra, Rusyniak Jan, Safronov Yuriy, School of Ukrainian Studies, Sendun George, Senyk Christian R., Stanyslavchuk Oksana, St. Nicholas, Svystun Roman & Orysia, Tr Fund K. Zobkiv, Ukrainian Club (Horbachevska Natalia), Unknown, Vradzinsky, Warycha Petro, Warycha Semen, Wasiczko Wasyl, Yedynak Petro, Zdyrko Halyna, **$100** Donations: Abramovych Myron, Adamko B., Andriychuk Halina, Andrushko E. & Z., Artymyshyn V. & Prokop L., Azhak Ihor, Babchuk Olga, Babiak Kornylo, Babij Anna, Babij Antonina, Bachir O., Bachir Walter, Baczynska Anna, Bak Nadia, Balko Christine, Balkovyy Ihor, Baran Wasyl, Barankevych Myron & Anna, Barna George, Barninets Oksana, Bartkiv Volodymyr, Bartkov Gloria, Baryshev Viktor, Bashutsky Petro & Sofia, Batorfalvy O., Baydyuk M., Bazarnyj Mykola & Vera, Bereza Raisa, Berezeck Wolodymyr, Berezhanskyy Vasyl, Berezhnyk Anatoly, Bereziak Katherine, Berezovskii Oleg, Berezovsky Volodymyr, Bidash D., Bihun Bohdanna, Bihun Luba, Bilas Myron, Bilocerkowych D. & N., Bilocerkowych Bob J., Biloust N., Bilovshchuk Bohdanna, Blagyy Ivan, Bodnaruk Bohdan/Vira, Bodnaruk Vasylyna, Bohutskyy Petro, Bojduj Marusia, Boretsky Metodij, Borniak Katherine, Borysenko ABC, Boshak Anna, Boyko Lidia, Bozhenko Kateryna, Bruno Sama, Bryk Volodymyr, Buchak Marko, Buchkovska Ulyana, Budzak Olesya, Burchak Andrij, Cahniv Mariya, Cebrij Christine M., Chara Margaret & Vincent, Chemerinskiy Marko, Cherniawsky John, Chervoneva Inna, Choma Olga, Chornodolsky Stefania, Chpytko Maria, Chryniwsky Orest, Chudolij Alexandre & Lilianna, Cotton J., Cwalina Galina, Czechowicz Christina, Czerniak M., Danchuk V., Danyliw Maria, Danylyshyn Yaroslav, Darian Alex, Dashynych & Honchar. Daszko Myron, Demkiv Maria, Dennis Olig, Denysyk Oleh S., Diakiwski Roman, Diakun Roman, DiBruin Olha, Didukh Yuriy, Dmytrenko Lubomyr, Dmytryshyn Nadia, Dobrowolsky Myron, Dovbak Alexander, Drabyk, M., Drofyk Tetiana, Ducylowych Walentyna, Duda Petro, Dumanczuk Ksenia, Dumka Anna, Dumyak M., Dunyak Mariya, Dzul Paul, Dzulynska Iryna, Dzulynsky Lubomyr, Dzvonyk Volodymyr, Electron Techn & Ser, Eliashevsky O. & L., Ewanisik Maria, Excelldent Laboratory, Fafedyk N., Fanik Nadejda, Farion Igor, Fatenko Ivan, Feculak J., Fedash Orest, Fedishin Z., Fedolyak Larysa, Fedorenko Evhen, Fedorijchuk Jolanta, Fedoriv Tamara, Fedoriv Tetyana, Figurniak W., Fil Julian, Firchuk Luba, Flys Lyudmila, Frys Walter, Full Gospel Church of Olney, Fund Tr I. Reveha, Fund Tr V. Ilashcuk, Furman E., Futuyma Oleh, Galan Maria, Galatyn Oksana, Gandera Vasyl, Gaydaychuk Olga, Gehred James, Gelevan Roman, Gladoun Ivan, Gladoun Orysia, Glasgow Mr & Mrs., Golodnyuk Igor, Goloyad S. & M., Gontar B. & A., Goshiy Roman, Govera M. & Maslova L., Grechthouk Maria, Grinkevich Galina, Grynkiv Roman, Grytsak Igor, Gupalo Y., Guthrie Gayle, Gvozdikovskyy Andriy, Hac Jerry, Halahan Borys, Halak N., Halamaj Stefania, Haliv Mykola, Handzy Damian & Renata, Hapyak Nadiya, Harasowsky Marta & Ja, Hawrylak Maria & Roman, Hawryliw Adrian, Hentisz Ksenya, Hermanovych Yuriy, Hewko Bohdan & Theodosia, Hewko Christina, Hewko Mark, Hirnyi Iwan, Hladun Myroslav, Hladun Natalia & Iryna, Hlinka Iveta, Hlushewsky Irene, Hnatkowsky W & B., Hojsan Yaroslav, Holod Lida, Holowchak Julian & Helena, Holub Stefan, Holynsky Osyp, Homyk Ivan & Anna, Honczak Iwan, Horalewskyj U., Horodetskyy Mykhaylo, Hotsulyak Viera, Howansky Ihor, Hrabchak Maria, Hrebeniuk Halyna, Hrush Peter, Hrushetsky H & D, Hrycak Peter, Hunczak Jaroslawa, Husak Maria, Ilchyshyn John, Ilkiw Olga & Mychajlo, Illuk S. & K., Ilnytskyy Volodymyr, Indianu G., Ingram, J.L., Ivan Roofing & Const, Ivanchuk Dmitro, Ivanciv Ivan, Ivaniuk M & H., Ivasutyn Dmytro, Iwachiw Myroslava, Iwasiw Irene, Iwasiw Modest, Jachtorowyc Mychajlo, Jackiw Igor, Jankovic Michael, Jarema Stefan, Jaworsky V., Juvko Oksana, Juzkiw Uriy & Maria, Kaczaj Jaroslaw, Kaczraj Anna, Kalayda H., Kaminski Petro, Kanitska, Kapitula Steve & Teresa, Karabiner Anna, Karachewski Anne, Karachewski Helen, Kashuba Volodymyr, Kaszczak Alexander, Kerod Iryna, Keske Luba, Khmelovski Volodymyr, Khodyreva Z., Khoma Oksana, Khomyn O., Khrabatyn Oleg, Kiciuk Jaroslav P., Kiciuk Jaroslaw, Kikisz Mykola, Kinal B. O., Kinal M., Kirkivsky D., Kit Dmytro, Kitsul Ihor, Knysh Orest, Kobasiar Mychajlo, Kobryn A. & K., Kobziar Olha, Kochman Alexandra, Kociuk Peter, Kohanska Melania, Kohut Yaroslav, Kolubinsky Wolodymyr, Komendat Andriy, Konowal Paul, Konrad Lubomyr, Kopolovets Sofia, Koreniovsky Ivan, Korneyev Boris, Korniyets Svitlana, Korol Alexander, Korol Ihor, Korolyshyn Igor, Koropeckyj Iwan, Kosteczko Lubomira, Kostiovchok Anatoli, Kostiuk Yury, Kostryba Taras, Kostryna Maryana, Kostyniuk Anna, Koval Oleksander & Nadia, Koval Nadiya, Kovalenko Maria, Kozak Jerry & Kalena, Kozak Lydia, Kozakevytch Petro, Kozlowsky Bohdanna, Kozoriz V., Kozuszko Yaroslav, Krekhtyak Vasyl & Ivanka, Kril Lesya, Kroutii Maria, Krupa Luba, Krupa Volodymyr, Krutiak P., Krynytsky O., Kryzalko Myron, Kucyna Vira & Andrij, Kulbanskyy E., Kulczytzky Christian, Kulyk Anatol, Kunitskiy Natalia, Kupchenko O., Kupets B., Kurczak Bohdan, Kurhan Marta, Kuriy G., Kurtash Ruslan, Kusyk Lana/Walter, Kuzemczak Barbara, Kuzemskyj Ivan, Kuziv Petro, Kwasny Iryna, Labazevych Romana, Labunka Alex, Larko Oleg, Lashko Volodymyr, Lawro Maria, Lazaruk Mykola, Lazor Anna, Lazoriv Janna, Lehman Volodymyr & Neonila, Leno Mykola, Lenyk Ivan, Lenyk Natalia, Leschuk Hryhorij, Levytsky Yaroslav, Lewickyj, Lewko Michae, Lewycky M.M. A., Litus Ludmila, Litus Olga, Lopatynsky Oksana, Loryk Galyna, Lubomyra, Luchechko J. & Y., Lykhatska Valentyna, Lys K., Lysobey Myroslaw, Lysynecky T., Lytwynyshyn J., Makak Jaroslaw, Makar John, Makar, Makarenko Ihor, Malachowsky Yurij, Maleckyj Marie, Maleso Andriy, Malygolovka Borys, Malynovskyy Petro, Mamula Nataliya, Mantyka Volodymyr & Vira, Manyuk Mychaylo, Marchuk Anna, Marian Sodality -ST GEORGE, Mariyanich Tatyana, Markiv Mykola, Marushka R. & L., Masly Daria, Masliy Mykola, Masny-Declara Luba, Matwyshyn Pelagia, Matyka Joanna, Mayik Vira, Maziar Volodymyr, Mazur I., Mazur Oxana, Mazuryk Ivan, Mehrle Daria, Melnitchenko Eugene & Helena, Melnychuk Karlo, Melnyk Olga, Merena L., Meshkurova Galina, Mikhalevetch Leonid, Mikolyash Oksana, Monastyretski V., Monastyrska Galyna, Moroko Arthur, Moroz Lyubov, Moskalchyn O & N., Mostova Maria, Moszczyc Zofia, Motyka Walter & Anna, Mul Theresa & Wasyl, Mul Peter, Mursky Gregory, Mushanska Hanna, Muzyka Katherine, Mychailyshyn Theodore, Mykhalchuk Lidya, Mykolajska Natalya, Mykytiuk Ihor & Sofia, Mykytyn George, Mysak Michael & Tekla, Mysko Igor, Mytnychuk L., Nahornova Oksana, Nakonechny Petro, Narozhanska T., Natsyuk Igor, Natsyuk Stefan, Nawrocky Ch. & G., Negilsky Eugene, Nelson Helaine, Nicko Tina, Novytskyy Mykhaylo, Nytsch Olha, O.D.F.F.U. Inc., OCHSU - #54 Glen Spay, Odrekhivska, Ohonowskyj Wasyl, Oleksiuk Irene, Olenchuk Ihor, Olesiuk Bogdan & I., Olexyn Axinia, Oljarczyk John, Olijnyk Kateryna, Olyskiv Ivan, Olyskiv Olga, Opacky Paul, Ordeshook Peter, Organ Defense Freedo, Orlan Lesia, Oryshkevych Yaromyr, Ostapchuk Igor, Ostresov Igor, Ovcharchyn Stephanie, Ovcharenko Yuriy, Pak Ihor, Pak Vera, Palatash Alexander, Palij Iwan, Paliuha Pavlo, Paliuha Yaroslav, Panczak Eliza & Bazyli, Pankiv Halyna & Stepan, Parobok, Orest, Partak V., Paseka Igor, Pasicznyk Mykola & Hania, Pavlyuk Volodimir, Pawliwec Peter, Pawluk Ihor Alex, Pekykh Bohdan, Peleh Daria, Pelekh Mykhajlo, Perich Myron & Yaroslava, Perich Julia, Petriv Christine, Petrovska Anna, Petrovsky Volodymyr, Petrychenko O., Pidhaynyy Ivan, Piniaz Filemon, Pokorniv Orysya, Polyha Olga, Popowycz Maria, Poradiuk R., Porajko Halyna, Porfirian M., Procyk Petro, Procyk Z., Prokip Wasyl, Pronosa Nick, Providence # 0356, Providence #175, Pulik S., Pylypczak M., Pyrig Andrey, Pyrig Yaroslav, Pyshchymuha Vasyl, Pyskir Wolodymyr, Raczkiewycz M & A, Radzykevych Myron & Irena, Ralko Halyna, Rasevych Stepan, Rashevska Plga, Razumovska I., Remeniuk Eudokia, Remez Volodymyr, Rewak Semen, Reynarowych Zenon, Riedel Elizabete, Riznyk H., Romaniv Walter & Mariana, Rosenko Ruslana, Rotko Igor, Rovenko Mykola & Vira, Rudko Halyna, Rudkovska Nadia, Rudyk Olga & Stephan, Rybak Oleksandra, Rycar Roma & George, Rychtytzkyj Alex, Rychtytzkyj G.G., Ryndycz Wolodymyr, Rypan Natalia, Rysak Mariya, Sabat Sonia, Sah's Restaurant, Sarnyak Halyna, Savoy Maria, Sawka Larissa, Sawkiw Walter, Scharko Myron A., Schumylowych Taras, Semczuk J., Semenko Viacheslav, Semitka Victor, Semkivskyy Yevhen, Seneczko Leo, Shandra Stefania, Shandruk Pavlo, Sharabun Nataliya & Yuriy, Shayan M., Shchur Wolodymyr & Emilia, Shchurevich Yania, Shevchuk Lada, Shevchuk M., SHHU, Shimoniak Alexandra, Shumska Olha, Shuya Natalia, Shvets Taras, Shynkaruk Ivan, Shyshak Andrew (coll.), Sidir Evguenia, Silvers Vera A., Skyba A. & L., Slava, Slobidsky, Smith - Moroz Irene, Smolynets Oksana, Smozhanytsya Marjana & Ivan, Sobar Darien. Sobashek Oksana, Sokolovskyy Ihor, Solomtychak Yaroslava, Sorce Angelo, Sosnovyy Ihor, Sribnyy Yaroslav, Stadnyk Hanna, Stakhiv Eugine Z., Stanyslavchuk Petro, Stanytskyy Stepan, Starchak K., Stashko Nicholas, Statsenko I., Stebelsky Myron, Stecyshyn Zenovia, Stefanyshyn M., Stelmakh M., Stepanova, V., Stevchuk T. & O., Stoklos M., Strigenz Andrew, Stromeckyj George Strus, O., Stupak Nick, Styslo-Zalasik Maria, Sventek Galyna, Sydorak, Mark, Sydorenko Jaroslav H., Sydorko Mykola, Szczur Joseph, Szulhan Stefan, Szulyk R., Szyjan Michael, Tarapatsky Mychaylo & Lialia, Tarnavskyi Anna, Tatchyn Volodymyr, Tchipka Jaroslaw, Terleski Stephania, Terletsky Halla, Terletskyy I., Ternivskyy Y., Teslenko Richard, Tetereva L., Theraex Physical Therapy, Tkachuk George, Tkachuk Illa, Tkachuk Illa & Sofia, Tkachuk Roman, Tkachuk Sophia, Tkaczuk I., Tomaszewsky Michael & Oksana, Torpeniuk Ivan, Torruella Isaac, Tr Fund J Kakrda, Tsubylyak, Turczyn Z., Turiv Martyn, Tykhanskyy Ihor, Tymkiv Yaroslav, Tymtsyurak U., Ukrainian Am. Coordinating Council, Ukrainian Am. Veterans Post #301, Uleychuk Dmytro, Unknown, V. Iwanycky - /B.W./, Vakshynska Maria, Van Raalte, Vandzhala Andrey, Vasechko Yuriy, Vasylyk Jaroslav, Verbovy O., Vintonyak Family, Vovchak O & V, Vovk B., Vrublivska Inna, Vuchasta Nadiya, Wacyk Steven & Lori, Warycha Anastazia, Wasylyk Maria, Wasylyshyn Vladimira, Weiner Philip rev., Wesolowsky Josefa, Wijtowych George, Wilson Christine, Wojtyna Elias & Daria, Wozniak Joseph & Olya, Yakowska Iryna, Yakymiv V., Yarema Nazar, Yaremchuk Stefan, Yaroshevich Dmytro, Yatsynych Yuriy, Yemchuk V., Yosypchuk Oksana, Zadrima Zef, Zagursky Maryann, Zajac Paul, Zajac Olena, Zajac R., Zakolodyazhny M., Zakotiria Maria, Zalyga Mykola, Zatserkovnyy Bogdan, Zaulychny Michael & Maria, Zaulychny Mychajlo, Zavalko Viktor, Zaychkivckuy, Zdyr Nataliya, Zenia, Zhukotanska Dana & Pavlo, Zubach Alekcey, Zubaty Mychajlo, Zurkiwskyj Ivan, Zvarych Mykola, **$55 - $93** Donations: Banukas P., Belokopytkin Volodymyr, Bethlehem Community, Bojchuk Maria & Mychailo, Byskosh Steve & Ann, Danyluk Vasyl, Dividend, Fryder Bohdanna, Goiser Peiro, Grega Helena, Hryniuk Mykola, Hutsul Hanna, Ibrahimova Natalia, Kachmarska Anna, Kashytsky Josyph, Khomyn Ulana, Kinal Viktor, Kovalsky Myron & Maria, Kozak Vasylyna, Kutcher Roksolana, Kulynych Oksana, Kydalova A., Levkiw I., Martyniv Halyna, Mnohoditnyy D., NN, NN, Pantelyuk Iryna, Pavlyshyn Zenon, Pipota Evgeni, Pocztar Mirosaw J., Primak Vassili, Prokaza M., Pyshchymuha Ostap & Luba, Shevchuk Svetlana, Silecky Tetiana, Trojan Lubov, Tymkiv Roman, Ukr. School/PTA/, Ribbon Sale, Unknown, Unknown, Vyshnovskyy Mychajlo, Zabaranuk Yaroslav, **$50.00** Donations: Andriyiv Roman, Anfrijchuk Sofiay, Babiak Lubomyr, Babiak Roman, Babij S., Babyn Iryna, Bachynsky Myron, Baryak Valeriy, Basistyy Vladimir, Bavdys E., Bedriy Maria, Bell Richard, Belz Myron, Bendak Matilda, Berdin Gregory & Natalie, Bereza Ihor & Iryna, Berezyuk Evelina, Bilak Roman, Biliak Volodymyr & Yaroslava, Biliy A., Bilocerkowycz T., Bilskyy Wasyl, Bilyk Olena, Bilyk Stepan, Bitkivska Natalia, Blazejowsky Teresa, Bobyk Svitlana, Borkowsky Maria, Bosak Vasyl, Boychuk Bohdan, Boysiuk Marian & Myrosia, Brodyn O.B., Brown Chrystyna, Budzan Roman, Bulecha I., Burachinsky Valerie & Andrew, Burak Peter, Burban Olha, Butriy Ivan, Butry John, Bydzan Liuba, Byrd Ronnie & Mary, Cabadylo Katia, Cehelsky Marta, Cepynsky George, Chandler N., Chaparina Marta, Chapko Iwan, Charyna Maria, Chimiak Peter, Chornij Ihor, Chornij Julian, Chornij-Miller Nadia, Chuyko Maria, Chylko Vira, Ciupak Michael, Dacko George, Danch Ivan, Dancha Yaroslav, Dankulich Devora, Demidenko Christine, Demkin V., Demska Lyubov, Dendera Myron, Derzko Zenon, Dlaboha Lidia, Dmitriv Daria, Dmytruk Mariya, Dovhaniuk Tania, Drakus V., Drelinska Svitlana, Drychak Mariya, Duda Yuriy, Dybko Roman, Dykun Grygoriy, Dykyj Anna, Dyrska Iarysa, Dziamko Maria & Fedir, Dziwak Anna, Dzus Maria, Dzyubakevych Vasyl, Ferens Maria, Fisher M., Fizer Yuriy, Fostakovskyy Ihor, Gertsan Natalia, Goncharik Taras, Gordan Elias M., Gret Stefania, Grytsak Svitlana, Gural Taras, Gut Anna, Hancharyk Neon, Harbar Hryhorij, Harvas Antonia, Havanchak Ihor, Havrylyak Ihor, Hawryliuk Wasyl, Hawryluk Natalia, Heluch Volodymyr, Hlushko Dmytro, Hlystova L., Hnytka M., Hocynec Magda, Holden Len, Holovata Ivanna, Holyk Helen, Hrynewycz Maria, Hrynych Ivan, Hrytsyk Wasyl, Huculak Vasyl, Hupako J. & O., Ivansik Vasyl, Ivasyshyn R., Iwanejko Olha, Iwankiw Ewhen, Jastrembska Eugene, Jennings Gregory, Jurkiw Stefania, Kachala Olena, Kachmarchyk M., Kane Ramona & Shawn, Karha Myroslava, Kaspryk Helen, Katruk Marcin, Khmelunckyj Vasyl, Khmil Mariya, Kishchuk Ivan, Klimchenko Lesya, Klimko Ursula, Klyn H., Knysh Halyna, Kocelko Nestor, Kocelko S., Kocur Anna, Kocur Ewanka, Kocur Theodor Jr., Koehler M., Kolontay Maria, Komarnyckyj R., Kopanycia Makar, Korablev S., Korobij Mychaylo, Kos Michael, Koshko

Maria, Koshyk Ihor, Kostiuk Ivan, Kotorynsky Michael, Kotsiuba Mariya, Kotunkevych Vasyl, Koval Stefan, Koval Andriy, Kovalyk Y., Kovtun Natalia, Kowalik I., Kozan Svitlana, Kozuba Ostap, Kozyuk Lyubov, Kramar Ostap & Nadiya, Kruhly V., Krupka, Krut Maria, Krys Maria, Krysa Hryhoriy, Kudryavcev V., Kukil Tatyana, Kulynych Nina, Kutnyk Z., Kutsyk Volodymyr, Kuz M., Kuziv Mychajlo, Kuziv O., Kuzmych Roman, Lahodivsky Volodymyr, Lazorko Mykola, Laszyn Mychaylo & Daria, Leshchak V., Leshko Ivan, Leszczynska Maria, Levytska Oksana, Levytsky Osyp, Lisovaya E., Lisovyy, Litvinovich M., Livcha Mariana, Lototska Nadia, Luchechko Roman, Lukashchuk Olena, Lytwyn Wolodymyr & Nadia, Makarova Olena, Makyteyek Vasyl, Maliarsky Mykhaylo, Maloney Cordelia, Markevych I. & R., Martynets Ewfrozyna & Sofia, Marushchak Stepan, Maslowycz Maria, Matla Oksana, Matsyshyn Petro, Melnychyn Oksana, Melnyk A., Melnyk Natalia, Midzak John, Mirchuk Anisia, Miz Lubomyr S., Moskot Jerry, Mudry Alexandra, Mudryj Vasyl, Mukhorovska A., Mykhailyshyn Vasyl, Mykhalkiv Ihor, Mykolyshyn Mariya, Myniv Vasyl, Myshahin Stanislaw, Mysko M., Nebeliuk Svitlana, Nebeliuk Mychaylo, Nina, Oharenko V. & L., Orydoroha Kost, Osinchuk Yaroslava, Ostrowskyj Theodore, Ostrozkyj Bohdan, Osvald Frank, Paliychuk Mykhaylo, Palylyk Stefan, Panchuk Maria, Pankiw Maria, Pankiw, Slavik Paperovyy V., Perun M., Petrenko Mykhaylo, Petriw Oleh, Petryk, Bohdan & Valia, Petryna Eugene, Pidhirskyj Ksenia, Pierozek Stephan, Pilip Igor, Pitula Olga, Plys Iryna, Plys Yarko, Polehenka Stefa, Popovych Mykola, Popovych Roman, Porytko Halyna, Procanin Irena, Protas Volodymyr, Prynada-Demidenko C., Pyskir Andrew, Pyskir Anna, R.Rychtytzkyj-Czarn, Rabiy Tetyana, Rajsh Nadia, Rekucha Daria, Rendarenko O., Repiy Oksana, Revutska A., Romanenko Serhiy, Romanyak I., Romanyshak Mykhaylo, Rumyzhak Ihor, Rybka, Ryvak Bohdan Sacharuk Serge, Safian Anna & Walter, Salak Anna, Savarskyy Volodymyr, Savka Volodymyr, Semchyshyn Ivan, Semkovych P., Semkovych V., Sen.-Yuzyk Library, Senishin Anna, Seniw Iryna, Serafym Volodymyr, Sharavarnyk Uyriy, Shlihutka, Shramenko Roman, Shtambursky Vasyl, Shumska Tatyana, Shumskiy Anatoliy, Shykyrynets O., Shymon Ivan, Shymon Volodymyr, Shymon Wasyl, Sirenko Mariya, Skiba Wasyl, Skrypnyk Tatyana, Slobodyuk H., Smerechansky, Smoliniec Roman, Sochan Neonila, Solodenko Andrei, Solohub S., Sosenko Galina, Spas Halyna, Sruba Eva, Stadnychenko family, Stadnychenko Lew, Stakhmych Stanislaw, Stanchak Ivan & Olga, Stelmakh Ivan, Stotsky Roman, Struk Joseph, Strus Yuriy, Suchkov Igor, Sukrenko N. Sulyma M., Suriy Sirko, Surmachevski I. & V., Svitlik Mariya, Switiy Maria, Sydor Mychajlo, Synytsya Volodymyr, Syshchuk, Szelemej Pawlo, Talapats Iwanna, Tatarko J., Tatary Nadiya, Tatary Natalya, Tchernetsky Ihor, Teleshchak Myron, Temofilchuk Halyna, Teremchuk Ihor, Terlecky John, Terrebetzky, Tkachuk Bohdan & Oresta, Tkachuk Oksana, Tomashotsky Eugene & Daria, Trembley Paul, Tretiak Volodymyr, Trotsenko Viktor, Tsikhon Anatoliy, Tsyumak Nazar, Tsyunyak Yaroslav, Turchinsky Dorothy, Tyhovych Ivan & Natalia, Tytus Anna, Unknown, Unknown, Ustymenko, Uzdejchuk Maria & Volodymyr, Vanchulak M., Varkalets L., Vasiota Lilia, Vasyl Halya, Vasyliv Mykhaylo, Vavrykovych Orest, Veretko Oksana, Vira, Vorobets I., Vorobieva Victoria, Waragasz Family, Warycha Diana, Wasylenko Mychajlo, Werbowsky E., Werchohlad Mykola, Wolowacz Peter, Wowk Ihor, Yarema Taras, Yavdoshyn Lubow, Yavorskyy Vasyl, Yosenko Yuriy, Zabytko I., Zakala Mykola, Zanik Andriy, Zaryczny Stephan, Zavatsky Bohdan, Zbihley A., Zbyrak Ihor, Zemlyachyk Volodymyr, Zenczak Walter, Zerebny Anthony, Zhylava Nadiya, Zmysna Ivanna, Zobniw Adrian, Zobniw Zoriana, Zuliak Wasyl, Zuyev O., **$25 - $45** Donations: Antonenko Uliana, Baczmaha Antin, Barusevych Sofia, Beck Robert, Bereziuk Maria, Bereziuk Petro, Bogusz Bogdan & Iryna, Boohutska Halyna, Borysenko Mychailo, Brykowycz Teodosia, Brykowytch Christine, Chemych Maria, Czebiniak Andrew, Czebiniak Slawka, Derkach Roman, Dmitruk Antonina, Dmitruk Nikolay, Dovhaniuk Mykola, Dyeduk K., Fediuk Stefan, Fedyniak Oresta, Fisak Wasyl, Foroszcowsky Mary, Fralova Yulia, Fylypowycz Nestor, Fylypowycz Taras, Garmachova Lidya, Gerenna, Germano Mary, Glubisz Mark, Glubisz Mike, Goliney Vasyl, Grytsay I. & V., Hac Walter, Handoha M., Handoha O., Hap j Marta & Adam, Hermanovych Vyacheslav, Hirnyk Volodymyr, Holovata Ivanna, Horajeckyj Oksana, Horstmeir Raisa, Hrab Omelan, Hrebelnyk Svitlana, Hupalo Margaret, Ivasiv Olha, Ivasyshyn Olha, Iwashko A. L., Karpa Ihor, Kisheniuk Liubomyr, Klak Ivan, Klochko Marianna, Kmet Josephine, Kohut Bohdan, Koncha M. S., Konrad Karlo & Klawdia, Kopcha S.F., Kostetskyy Yaroslav, Kostiv Olga, Koval Volodymyr, Kozak Lidia, Krekhovetska Maria, Krynicki L., Kuchkuda Sonia, Kundys Maria, Kvasniy M., Laszyn Taras. Leskiw D., Lewun Sofia & Yosyf, Lisowsky Taras & Oresta, Litvin Mikhail, Litynskij Jurij, Lonevsky Bohdan, Lushniak Lubomyr, Lypchuk Vitaliy, Lyseckyy V. (unlegible), Makar Igor, Makar Volodia, Malechko Mykola, Malynowsky Zina, Marteniuk Lesia, Masnyk Eustachij, Matryniak Fedir, Melnyk Stefan, Mycyk M., Nechyporuk V. Oliynyk Orysya, Onuferko Slawa, Osudar Oksana, Pace Joanne, Panchuk V., Pawlenko Alexandra, Pelensky A., Polezhayev Yuriy, Polito Frances, Pyskir George, Pyskir Roman, Pytliar Daria, Roman Sofiya, Romanko Lesia, Romanyshyn Lesia, Rosh Bohdana, Dublyanko, Sarachman Eugene, Savchuk Taras, Schmahai Mary, Semeniuk Nicholas, Shchudlak Marya, Shewchuk Richard, Shoturma Irene, Shtchyrba Olha, Shul Vira, Sinkovich Taras, Sovtysik Volodymyr, St. Vol. Altar Boys, Stadnychenko-Cornelison Tamara, Stebly Justine, Sverdiuk Volodia, Sydoryak Andriana, Szeremeta Wasyl, Tchornokan E., Tryfanenko Victor, Tsebriy Ivan & Maria, Vasko Ladden Andrea, Vedryk Oleh, Vezhda Wasyl, Vlasenko Aleksander, Vyshnovska Olha, Wojtechko E. & H., Wozniak Petro & Kateryna, Yakymets I. & O., Yasinsky Tetyana & Petro, Yaskiw Alexandra, Zahasaeva V., Zalizko Mykhaylo, Zaobiedny Stefania, Zielinski Joseph & Katherine, **$20** Donations: Abram Maria, Albert M., Andrusiak Dan, Antoniuk Ihor, Balaban Volodymyr, Banakh S., Baran Lesia, Barna H , Baron Daria, Bashutsky Petro & Sofia, Bilyak Bohdan, Bodnarshyk, Boyko I., Bulava Oleksandr, Bulinsky, Buryk O., Butrij I., Charydczak Bogdan, Chernyavskyy Yuriy, Cheroim Michael, Chornij Semen & Maria, Coleman Thomas A., Culnane Anthony, Czapovska Aldina, Czornobil Zenon, Czuchta Andrzej, Dacko Hryhorij, Dakun Helena, Danyluk S., David H., Diachuk Stefan, Drabischak Maria, Drach Vira & Igor, Fadoryshyn Nataliya, Fedkiw Myroslaw, Fenechenko K., Fihen Oleksandr, Filak Mikolaj, G. Ihor, Gandera, Gandera Irene, Gapuk A., Garvasyuk Vasyl, Gaschler Joseph, Gawrysya Andriy, Gawur Yaroslaw, Gayduk R., Geba Ivan, Germanovich Yaroslav, Girnyak Maria & Taras, Gnylanska Maria, Goy-Strom Sviatoslava, Hachay Viktor, Handoha O., Hapliuk Rozalia, Harasymiw Daria, Harasymiw L., Herlovska Slava, Hetmansky W., Himinets Maria, Hlushko Anna, Hnativ Oleh, Holovackyy Ivan, Horshynsky Bohdana, Howamsky Nadiya, Hugil Maria, Hulka Lyudmyla, Hunder Petro, Ivanchuk Nadia, Iwaniw Anna, Jakubowska Olga, Jarmak Liuba, Kaszczak Andrew, Kecman Dmytro, Kelt Andriy, Khomenko Nadiya, Kirzecka Lida, Kisil Volodymyr, Klymowska Anna, Koblosh Mykhaylo, Kochan, Kochansky Mykhaylo, Kocur Edward, Kofl Ivan, Kolisnyk Tamila, Kormylo Ivan, Korniavka K., Korniyenko Lidiya, Kovac Peter, Kovalsky Ihor, Kovalyk Ihor & Irena, Kozar Petro, Kozyrev Oleg, Kucyna Andrij, Kulynych Petro, Kuzar, Kuzio Anna, Kuzio Josyph, Kuzma Maria, Kuzmiak Myroslaw, Lazar Maria, Leb Melnyk, Nadia, Legka Klara, Legoun Irina, Lewandowski Lyubow, Lobur P., Lozynskyy Andriy, Luciv Mychailo, Lykholay Tamara, Mackiw Vasyl, Makaryk T., Maksyuta Nataliya, Mandczuk L., Martyuk Oksana, Matselioukh Marta, Moroch Miroslawa, Muryn Gregor, Mychajlytsky S., Mychalchuk W., Mykytiuk Maria, Myz Mykola, Nashchansky V., Ninomsky Sofia, Oleksiv Galyna, Olenchuk Halyna, Olijnyk S., Orach Rostyslaw, Ostrozhinskiy R., Pashkovska Paraskeviya, Pastuh Lasia, Periy Pavlo, Periy Oksana, Petrishin Roman, Petriwska Maria, Poland, Popovych Yustyna, Prokopiv Taras, Prokopovycz Stefan, Pylypiv Oleh, Rohach Evcokia, Romaniv Yaroslav, Romanko Nataliya, Romanyuk Viktor, Roszko Johnson, Rozdolska Myroslava, Rusyn Nicholas, Rydzanych, Sabadashka Ivan, Sachar Steven, Samborskyy Roman, Senko Walter, Senyk Ihor, Shcheranskiy Vitaliy, Shchurupov Andrej, Shkrobak Ivan, Shombura Joseph, Shpak Petro, Skaskiv Roman, Skiendziel Jadwiga, Skirka Nicholas, Skorupsky Bronislava, Stachiv Anna, Stachniw Andrew, Stasiuk Alexander, Stasula Zenovia, Sulzhyk V., Sushchyk Sofia, Szmyrko Wolodymyr, Szypelka Luba, Tadeushuk Patrick, Taran Nick, Tarapacky Michael & Oksana, Tkach Mykhaylo, Tkhoryk Myroslaw, Toderyuk Yevheniya, Tomashovsky D., Torous Orest, Tsap Mykola, Tsvyk Lyubomyr, Tymchuk Ivanna, Tytus A., Tytykalo Wasyl, Unknown, Vasylyk O., Verbinetz Igor, Voychuk Zoya, Volodymyr, Voloshchuk Orest, Vorocianko Ihor, Voryk Mariya, Vyshnevskyy, Wesolowich John, Wroblewski Jaroslaw, Wynnyk Ostap & Vera, Yablonska Lesia, Yanovskiy Yuriy & Lubov, Yatsyk Viktor, Yatsykiw Oleh, Yavorik Olha, Yedynak Anna, Yuriyeva Maya, Zubata, **$3 - $19** Donations: Anniyelissis Sanches Vidal, Anonymous, Anonymous, Antropov Valentyn, Bereznycka Yevgenia, Buhakhow Damiel, Chomyszak John, Croucheli John & Mike, Czebiniak Ann B., Czebiniak Irene, Czumak Victor, Doskoch Olexandra, Duda Hanna, Duda Maria, Fedorowych Zenon & Evelyn, Fricker Renee, Fyk Mykhajlo, Geliatbyn W., Golub Vera, Halajdida Julia, Hapachylo W., Hetmansky W., Hladka Maria, Hromadianyn Rosii, Indulis Punga, Iwanycky-Greshko, Junko Dmytro, Juzhyn Eva, Kandiuk Bohdan, Klaczany Dan, Klaczany Dorothy, Klaczany Roman, Kobryn A., Kostyuk Bohdan, Kovac Christine, Kovalska Kateryna, Krajnyk Myron, Kucharsky R., Kudelsk Janisz, Kutka Jacquelinea, Kuzyk Walter, Kytayko John, Labinsky Helen, Lamont Daveda, Lauda Luba, Lebedynska Anna, Lozynyak, Lyalko Galina, Lynochka Yurij, Melnychuk Oksana, Melnyk Andrea R., Melnyk Orest, Mermigis Theodora, Mykhailovych Halyna, Mykhayliv T., Nakonecznyj Tekla, Nastiuk R., N.N., Odlyvanska Larysa, Olijarczyk Russel, Ostafiychuk Liuba, Peliahuk Kolia, Petryszyn Pauline, Pleskun Anna, Poliuha Hnat, Popiwczak Iwan, Potochniak Helen & Dorothy, PTA/RIBBON Sale Phila. Ukr. Heritage School, Rudenko Kateryna, Salkiw Peter, Semeniuk A., Skliarchuk S., Slusarenko Taisa, Slyvinskyi Yuri, Starodub I., Stasiuk Marian, Stets Maria, Strohm Alexander, Sydoryak Maria, Terela Luba, Tkhoryk Bohdan & Iryna, Tyrawsky C., Tysowsky Maria, Tytla P., Ukrainian Comunity Committee, Valega Igor, Valega Nikolay, Voloshchuk W., Yarema Serhiy & Olha, Yaremko I., Yarychkivska Lesya, Yatsyshyna Oksana, Yavorska Stefania, Yuzhyn E., Zalutskyy Yaroslav.

ЗУАДК наперед вибачається за опуски або помилки у цих списках.

Космач - село в розпачі.

Конституція України стверджує: „Кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло". Чи дотримуються ці норми Конституції України на Косівщині, зокрема в найбільшому гуцульському селі Космач, населення якого перевищує шість тисяч осіб? В селі, де безробіття сягає дев'ятдесят відсотків, де відсутні чорноземи, яке віддалене від великих міст. Насамперед треба підкреслити, що землі в Космачі, як і в сусідніх селах Шепіт, Брустури, Прокурава, Яворів, Снідавка, Соколівка, неврожайні, але оцінені так, як наприклад, в Рогатині, Заліщиках тощо.

Я вже шість років на сесіях Косівської районної ради порушую питання про перегляд нормативів доходів громадян від земельних ділянок, які визначила Косівська адміністрація у 2000 році. В гуцульських селах, зокрема в Космачі, родить тільки картопля, а про виноград, помідори чи пшеницю – годі й думати. І на 0.6 гектара в Космачі корову утримати протягом року неможливо за жодних обставин, що можуть ствердити спеціялісти сільського господарства, бо акурат до 0.6 гектара Косівське районне управління соціяльного захисту населення вважає ознакою малозабезпеченої сім'ї.

Отже, за цими рішеннями, в Космачі половина села мала б стати жебраками, бо якщо сім'я має більше 0,6 земельної ділянки хоч на один відсоток, то вона вже не вважається малозабезпеченою, якщо навіть у такій сім'ї було б 5-10 дітей. Як може сім'я прогодувати дітей, коли вона не утримує в господарстві корови? Минулого року на перевірку одного з моїх депутатських запитів приїхала комісія і в однієї сім'ї, яка виховує двох діток, побачила на городі корову, а в стайні почули рьохкання поросяти. „О! – мовить один чиновник до другого, – і корова у них є, і поросятко, а вони ще допомоги хочуть від держави!"

Корову вважали чиновники головним достатком сім'ї, як у радянські часи вважали телевізор. Не подумали, що, аби прогодувати оте поросятко чи курей у Космачі, мусять купити на базарі зерно, різні комбікорми і т. п. В рівнинних селах усе це є, і не треба купувати. Коли я запропонував представникам служб соціяльного захисту піти до тих людей, що живуть високо в горах і подивитися, в яких вони живуть умовах та як вони забезпечені, то поважні пани відповіли, що то далеко і їх болять ноги. А наших космацьких жінок не болять ноги носити все на плечах (починаючи від борошна, цукру, капусти, буряків, олії і т. ін.) по 3–8 кілограмів, особливо на присілки Буковець, Завоєли, Прокіреци, Багна, Почоса, Віпчинка? А якщо сім'я нараховує 8-10 членів і більше?

В радянські роки ці люди працювали на Коломийській фабриці імені 17 вересня, Косівському об'єднанні „Гуцульщина", за ними приїжджали автобуси щоднини і возили на роботу в Коломию на „Сільмаш", лісокомбінат. Одні ткали, інші – різьбили, хтось вишивав, хтось виготовляв прикраси з бісеру або в'язав, і все це приносило хоч якусь копійчину, тим паче, що всім рахувався трудовий стаж.

Тепер цього нема. Підприємства ці не працюють, космацькі люди шукають порятунку в Італії, Португалії, Росії, Польщі, Еспанії, Туреччині... Розпадаються сім'ї, залишаються без догляду діти, але це не хвилює чиновників. Люди втратили працю. На біржу праці їх не приймають (можу послатися на свою дружину, яка в минулому році вийшла з декретної відпустки, але в службі зайнятости її не зареєстрували як безробітну – мовляв, вона ще молода і встигне собі заробити стаж, хоч має вона спеціяльну освіту і раніше працювала економістом).

Аби комісія в Косівській адміністрації визнала сім'ю малозабезпеченою, для цього потрібно цій сім'ї мати присадибну ділянку до 0.6 гектара, працювати або бути зареєстрованим у службі зайнятости. На жаль, служба зайнятости реєструє в себе тільки вибраних безробітних. До того ж, і в службі зайнятости, і в адміністрації, і в районному управлінні соціяльного захисту населення з простими людьми чиновники поводять себе не те що неетично, а просто зухвало. Свідченням цьому є численні скарги моїх виборців, які змушені їхати до Косова по декілька разів, витрачати купу грошей на проїзд, витрачати час, і звідти повертатись ні з чим, бо чиновники посилають наших жінок з кабінету в кабінет (так чинять з жінками з інших сіл Косівського району), а звідти вони повертаються з порожніми руками в розпачі. В більшості випадків жінкам відмовляють ще і з цієї причини, що, мовляв, вони вже отримували таку допомогу або в минулому році або в минулому півріччі, а це не пенсія, і більше їм не належить, хоча законом передбачено виплачувати такі допомоги регулярно, тільки в менших розмірах.

В Косові поводять себе грубо, незважаючи, чи то вагітна жінка, чи стара бабуся, про що я неодноразово говорив на сесії районної ради. Та марно. Дозволю собі зацитувати декілька заяв, які написали мені мої виборці (оригінали знаходяться у Верховній Раді в уповноваженого з прав людини Ніни Карпачової). „Маю клопіт вже другий рік, – пише жителька Космача Костюк Олена. – Бо не хочуть мені виплачувати допомогу на дитину. Свого житлового будинку я не маю. Проживаю з батьками. Не маю і присадибної ділянки. Коли я поїхала в Косів, то сказали, щоб на роботу ставати. Я трудової книжки не маю і на біржу праці мене не приймають. Чому я маю голодувати?".

Подібні заяви написали мені Ганна Лукасевич, Параска Хромейчук, Наталія Мочернюк, Марія Зизатчук, Ганна Книшук, Марія Романчич... Хто розв'яже проблеми космацьких жінок і взагалі усіх жінок в Україні?

Дмитро Пожоджук,
депутат Косівської районної ради Івано-Франківської области

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Віктор Луцюк співає у провідних театрах світу

Оперний співак Віктор Луцюк добре знаний у світі. З 1996 року він співає у Маріїнському оперному театрі в Санкт-Петербурзі, Росія, де виконує головні партії в операх Верді, Бізе, Прокоф'єва, Офенбаха, Цімлінського, Мусоргського, Шостаковича, Дворжака, Донічетті, Пучіні, Чайковського, Вагнера... Він виступав практично в усіх європейських країнах, а також в Ізраїлі, США, Японії, Китаї, Аргентині, Чилі. З ним зустрілася і взяла інтерв'ю для „Свободи" Наталя Юрищук.

– Пане Вікторе, розкажіть, будь-ласка, про себе.

– Народився я 4 червня 1958 року в селі Іваничі, Волинської області. Одразу після мого народження батьки переїхали до Нововолинська, де пройшло моє дитинство. В школі моїми улюбленими предметами були точні науки, географія та фізкультура. Крім того, навчався у музичній школі з кляси баяна. Після закінчення середньої школи поступив до Харківського університету на геолого-географічний факультет. В студентські роки, проходячи геологічну практику в університеті, чимало поїздив по Україні, і не тільки. Служив в армії, в танкових військах, у Білорусі. Через чотири роки після закінчення університету поступив до Харківського інституту мистецтв (консерваторії). Там і захопився оперним співом та й оперою взагалі.

Віктор Луцюк і відома оперна співачка Мірелі Френі, з якою він співав в опері „Орлеанська діва" у Вашінґтоні

– Які ваші спогади про свій перший оперний дебют?

– Мій оперний дебют відбувся ще тоді, коли я навчався в Харківській консерваторії. Пам'ятаю, що я з друзями займався спортом, а тут хтось прибіг і закричав: „Швидше, бо запізнишся на виставу!" І я побіг. Моєю дебютною виставою була опера „Чіо Чіо Сан" Пучіні. І спогади у мене про неї дуже гарні. Причому дуже яскраво запам'яталося, як мене загримували. Обличчя таке, що складно передати словами. Вже те, що люди бачили мене в такому вигляді, мене дуже веселило. Вийшов на сцену і побавився, побавився... Відчув, що опера – цікава вистава. І з тих пір бавлюся й досі.

– Яким був ваш шлях до Маріїнського театру?

– Ще коли я навчався у Харківській консерваторії, мене запросили до Дніпропетровської опери. Я дав згоду. Працював там близько семи років. Одного дня отримав телеграму, в якій мене запрошували виступити у Ленінградському малому театрі, у виставі „Ріголето". З того часу я й почав їздити в Ленінград. Згодом мене запросили в Казань. Через певний час отримав пропозицію від Маріїнського театру зіграти Андрія в опері П.Чайковського „Мазепа". Плянувалося також записати компакт-диск та відеофільм, що і було зроблено. Фільм-опера „Мазепа" обійшов увесь світ.

– Кого з композиторів ви вважаєте своїм хрещеним батьком як оперний співак?

– Пучіні. Як я вже говорив, першою клясичною оперою, яку я зробив, була „Мадам Батерфляй" („Чіо Чіо Сан"). Але зараз я дуже багато працюю з творами Чайковського. І мені дуже приємно працювати з цими творами, оскільки я їх розумію і відчуваю. „Пікова дама" Чайковського надзвичайно популярна опера у світі. Я з превеликим задоволенням приймаю запрошення на постановки в ту країну, де плянується вистава.

– Що, на вашу думку, вирізняє оперу від інших видів мистецтва? І чи кожна людина, що приходить в оперу, може її зрозуміти, відчути її красу?

(Закінчення на стор. 23)

Всесвітнє вшанування видатного поета і вченого

До 100-річчя від дня народження Святослава Гординського (1906 – 1993)

У грудні наступного року виповнюється 100 років від дня народження художника, поета, перекладача і літературознавця, культуролога Святослава Гординського. Його багатогранна літературно-мистецька спадщина, велика громадська діяльність набувають щораз більшої популярности в Україні.

Про це зокрема свідчать численні публікації, виставки, регулярні наукові конференції, за підсумками яких Львівська академія мистецтв випускає спеціяльні збірники. Після видання поетичних та перекладних творів С. Гординського, котрі вийшли у видав ництвах Львова і Києва, нещодав но увагу привернув поважний том статтей, рецензій та есеїв, що їх видало у серії „До джерел" ви давництво „Світ".

Упорядник і науковий редактор книжки С. Гординського „На переломі епох", лавреат Національної премії імені Тараса Шевченка, відомий державний і громадський діяч Роман Лубківський віддав цій праці багато років, особисто консультуючись із св. п. Святославом Гординським ще за його життя.

Після смерти письменника упорядник розшукав у малодоступних сьогоднішньому читачеві виданнях (переважно від 30-их і 40-50-их років) численні публікації, які дозволяють бачити українське літературне життя на батьківщині та за її межами як цілісний процес і дають підставу стверджувати його тяглість та історичну перспективність.

У Львові організовано комітет для широкого відзначення ювілею Святослава Гординського. У рідному його місті – в Коломиї, у Львові та на Тернопільщині, а потім у Києві плянується провести літературно-мистецькі академії, відкрити виставки та встановити меморіяльні таблиці, пов'язані з життям і творчістю визначного майстра.

Передбачається також під патронатом Президента України вшанувати пам'ять Святослава Гординського у Відні, Парижі, Римі, Ню-Йорку, Торонто. З-поміж цього – заходи під егідою ЮНЕСКО, за сприянням Посольства України у США, Постійного Представництва України при ООН.

Святослав Гординський

С. Гординський повернувся до нас!

НЮ-ЙОРК. – Довший час ми мало чули про Святослава Гординського та його многогранну творчість, аж ось 7 травня ми стали немов з ним віч-на-віч, коли в так добре йому знаному приміщенні Наукового Товариства ім. Шевченка відбулася презентація книги цієї многогранної людини – збірка „На переломі двох епох", яку покійний автор сам підготував, однак, Божа воля не дозволила йому цю збірку остаточно закінчити. Зробив це за покійного поета-мистця письменник, колишній посол України у Словаччині, професор Львівського університету ім. І. Франка Роман Лубківський, який приїхав зі Львова, щоб представити оцю збірку літературних статтей, есеїв, рецензій, спогадів і листів.

Збірка, що має 500 сторінок друку та прикрашена світлинами з життя цієї вийняткової людини, появилася у 2004 році у Львові у видавництві „Світ", а багатство її змісту та світлин і шаржів рисункових є просто неоціненне і залишить у майбутньому найкращий образ св. п. С. Гординського.

Збірка має назву „На переломі двох епох" і справді, переглядаючи її (ще не було часу вповні перечитати оцих 500 сторінок) дістаємо картину цього повного подій часу.

Про її значення (ще і тому, що вона є доказом повернення діяспори до батьківщини) говорила у своєму вступному слові голова НТШ д-р Л. Онишкевич. Вона представила Р. Лубківського і двох інших доповідачів – проф. Л. Рудницького і проф. Т. Гунчака.

Зліва: Р. Лубківський, Л. Рудницький. Т. Гунчак

Забираючи слово, упорядник збірки Р. Лубківський зацитував дуже популярний і все ще актуальний виклик, що „нас багато і нас не подолати", який торкається і цієї книжки та має глибоке значення. Здається, що автор збірника, даючи заголовок „На переломі епох", найкраще своїми статтями та підходом вказує на правдивість клича, маючи оцей універсальний дух.

Ми усі не мали уявлення, як складається на цілість те, що С. Гординський писав. Читаючи його твори, виникає враження, що він ніколи не покидав України. Його творчість повна оптимізму, який так потрібен Україні та її громадянам.

Із слів упорядника збірки могли слухачі відчути оце захоплення та подив для універсальности творчости С. Гординського і його глибокого патріотизму.

Проф. Л. Рудницький підкреслив участь С. Гординського в діяльності НТШ, як і його загальну діяльність та творчість, з якими ми у порівнянні видаємося карликами. Він тонко відчував голос внутрішнього світу і ставив собі за завдання служити, бути Божим даром.

Д-р Тарас Гунчак відзначив велич творчости світу С. Гординського, де наука і поезія подають собі руку. На його думку, оця збірка – це щойно початок дослідів і думок С. Гординського на тему наших поетів та їхньої творчости, як також дослідів „Слова о полку Ігоревім". Окремо треба оцінювати мистецьку творчість цієї геніяльної людини, одержимої енергією та бажанням творити.

З усіх думок та оцінок доповідачів можна було відчути бажання впізнати ще краще оцю геніяльну людину та продовжувати цю працю над впізнанням його так мистецтва як і літератури, а зокрема поезії.

Оця збірка відкрила тільки одну частину світу Святослава Гординського, і українська спільнота з нетерпінням чекатиме продовження студій над його творчістю.

Ольга Кузьмович

У світлу, 60-ту річницю нашого спільного життя,

ми дуже вдячні нашим рідним та приятелям,
які звеличали наше родинне свято своєю приявністю
та зложили суму 750.00 дол.
на Сирітський Фонд та для людей
похилого віку в Україні.

Ми рівнож вдячні нашим внукам Павлусеві та Михасеві,
що звеличали наше родинне свято милою грою на бандурах.

З тієї ж святочної нагоди пожертви на різні цілі зложили:

Андрій і Христя Тершаківці, Ярослав і Богданна Ґелети,
Володимир і Ніна Бандери, Іван і Таня Павлічки,
Любомир і Надя Бабяки, Тарас і Моніка Ґоттенштайни,
Аніта Павлюк, Надя Бігун, Євген і Анізія Ґілі.

Ми щиро вдячні всім вельмишановним учасникам
цього родинного свята.

Хай Господь благословить на все добре.

ЄВГЕН і АНІЗІЯ ҐІЛІ

Концерт „Мамині пісні" організував Дмитро Якіревич

Композитор Дмитро Якіревич

ЄРУСАЛИМ. – В Єрусалимській музичній академії вперше за всю її історію звучала українська народна клясика: „Ніч яка місячна", „Ой, не світи, місяченьку", „Чорнії брови" і „Хусточка червона". І хоча останню написав композитор Остапенко на слова Андрія Малишка, вона справді стала народною. Організував концерт української пісні ізраїльський композитор Дмитро Якіревич, який живе і працює в Єрусалимі. Народився Д. Якіревич в Україні, і хоча залишив рідну Вінничину багато років тому, чудово говорить українською мовою, знає історію і традиції України, а головне, береже в своєму серці пісні своєї мами.

– Моя мрія нарешті здійснилася. Зі сцени академії провучали українські пісні. І не просто пісні, а улюблені пісні моєї мами, яку на Вінничині звали Ніною. Пам'яті мами я присвятив цей концерт, – розповів Дмитро Якіревич.

Коли ми розмовляли в академічній бібліотеці, до нас щоразу підходили люди і дякували за музичні твори і майстерне виконання. Звучали різні мови: українська, англійська, ідиш та гебрейська.

– Пане Дмитре, яке місце народної пісні в сучасності і у вашому житті?

– Якщо говорити про „Хусточку червону", то її зміст надзвичайно глибокий, і слухати її без сліз на очах я не можу. В мені українські пісні живуть з дитинства. Від моєї мами я чув їх, коли був ще хлопчиком. І ось тепер, коли я почув їх у виконанні молодої ізраїльської співачки Нонни Зальцман, я почув ті ж голосові інтонації, ту ж манеру, то мені здалося, що я знову чую спів мами. Ця пісня з репертуару великої української співачки Оксани Петрусенко. Я щасливий, що майже забута пісня знову зазвучала.

– Хто була ваша мама?

– Мама мала музичну освіту, керувала народними пісенними хорами, була концертмайстром альтової партії Українського ансамблю пісні, прекрасною співачкою, солісткою Українського радіо. В її репертуарі були українські народні пісні та пісні на ідиш. В ній жило дві культури: українська та єврейська. Тоді мамі було 24 роки. Пізніше вона присвятила життя розвиткові і становленню народних хорів на Вінничині. Коли ми вже жили в Ізраїлі, вона часто співала „Там, де Ятрань круто в'ється". Серед улюблених наших композиторів – Лисенко, Гулак-Артемовський, Леонтович. Їхні чарівні, геніяльні обробки я чув з дитинства, вони лунали в нашій хаті. І тепер, в Ізраїлі, вони мене заворожують, заспокоюють, надихають. Серед найулюбленіших – Леонтович. Я вважаю, що це взагалі найвища ступінь вокального мистецтва, і шкода, що це ім'я в світовому музичному житті мало відоме.

Дмитро Якіревич залишив Україну в 1959 році. Жив в Росії, а з 1988 року – в Ізраїлі. Він член Спілки композиторів Ізраїлю, член президії правління єврейських письменників Ізраїлю, автор кількох десятків статтей для єврейської музичної енциклопедії з питань історії і розвитку театрів та музики.

– Навіть, коли я жив у Середній Азії, то вслухався в ритми і мелодії, які звучали по радіо, з надією почути знайомі українські. Де б я не жив, слідкую за новинками в сучасній українській музиці. Пам'ятаю, в московських крамницях, коли я купував українські книжки, на мене дивилися як на дивака. Мрію, щоб і на цій же сцені прозвучав „Реве та стогне Дніпр широкий". У мене є пісня „Єрусалим". Хочу, щоб вони зазвучали разом. Зв'язок української та єврейської пісні надзвичайний і великий. Немає іншої культури, крім української, яка б так прослуховувалася в єврейських творах. Інколи євреї навіть не здогадуються, що в тій чи іншій пісні є українська основа. Наприклад, є пісня на ідиш „Гоп майне оменташе" – її основою є українська пісня „Гоп, мої гречаники...". Або пісня „Мамо, чи можна мені піти погуляти" на ідиш – це українська народна „Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці". Є так звані „макаронічні пісні", де прослуховуються мови кількох народів, в тому числі українського. Скажімо, пісня про пастуха, в якій звучать ідиш, українська, російська та польська мови. Є пісня в обробці Леонтовича „Із-за гори кам'яної" – один з найкращих світових творів. Євреї взяли текст і написали свою мелодію, але, на жаль, вона не така глибока, чарівна і клясична.

– Над чим ви зараз працюєте?

– Пишу так званий „рімейк" на слов'янську мелодію Дворжака для двох жіночих голосів. Слов'янський мелос набагато глибший, ніж західньоевропейський. В останні 15 років я зрозумів, що і єврейський мелос зазвучав завдяки впливу прекрасної української народної творчости.

Світлана Глаз

Віктор Луцюк...

(Закінчення зі стор. 20)

– Почну з другого запитання. Досить зацікавитися оперою серйозно, щоб почати її розуміти. Ну і, звичайно, необхідно слухати її в талановитому виконанні. Але темп нашого життя суттєво змінився порівняно навіть з початком XX століття. Багатьом просто фізично складно висидіти в опері понад три години. Може, саме тому багато моїх знайомих приходять до оперного театру лише тому, що знають мене і хочуть побачити на сцені. Власне, клясична музика має свій контингент людей, що є її шанувальниками. І якщо популярна музика схожа на блискавку, то клясична – це незмінність упродовж кількох століть, це впевненість в тому, що саме в опері можна залишитися назавжди.

І кожна людина, яка приходить до опери (як і та, яка там працює), хоче почути, побачити щось особливе. Це може стосуватися як конкретного соліста, так і постановки, сценічного оформлення, навіть костюмів. Сьогоднішня опера, – це не те, що було раніше. Сьогодні оперний співак мусить бути, перш за все, актором. Якщо ти здібний актор та ще й добре співаєш, це чудово. І це – головне, чим треба керуватися сьогодні.

– Нещодавно ви виступали в Центрі ім. Кенеді, у Вашінґтонській опері. А які ваші найближчі творчі плани?

– Найближчим часом пляную виступати в оперній постановці на стадіоні в Парижі. І ця робота буде досить складною, оскільки виступ на стадіоні накладає на співака значно більшу відповідальність, бо виступаєш для багатотисячної авдиторії (10-15 тисяч осіб).

– Чи хотіли б ви працювати в Україні? Якщо так, то де?

– Взагалі, я мрію працювати в Україні. І мені дуже хотілося б виступити у Львівському оперному театрі. По-перше, тому що я там ніколи не співав, а, по-друге, тому що мені просто подобається Львівський театр. Це Батьківщина, ну як там не співати?

– Які у вас є захоплення, крім музики?

– В першу чергу – рибалка. Потім – естрадна музика. Фотографія. Звичайно ж, спорт. Без нього я не уявляю собі свого життя. І взагалі, завжди приємно себе в чомусь реалізовувати.

– Що потрібно для того, щоб бути оперним співаком?

– Треба багато працювати над собою. Слід дотримуватися режиму, багато працювати над творами. Співати, контролювати свій спів. Все життя оперного співака – суцільне навчання. Але я щасливий від того, що займаюсь улюбленою справою. Це, на мою думку, найважливіше в житті кожної людини.

Одночасно з інтерв'ю Наталі Юрищук до „Свободи" надійшло інтерв'ю, яке узяла у Віктора Луцюка Наталя Степаненко. Подаємо уривок з нього.

– Звідки у вас така блискуча артистичність?

– З дитинства. Романтизм, інколи наївність, мультиплікаційність відчуття того, що відбувається навколо, де все цікаво, де є світло, відновлення та короткі сльози. Але ця довірливість прекрасна до тієї миті, коли щось не пробудить тебе в одну мить...

– І що ж змусило вас стати дорослим?

– Смерть мого батька, що сталася раптово, коли мені було 17 років. І тоді я зрозумів, що ніхто інший не може бути опорою для моєї мами та для нас, чотирьох дітей. Життя кинуло в іншу реальність.

– Я знаю, що ваша мама Ірина Лосовська походить з сім'ї, де було 10 дітей. Знаю, що вона була на оперних спектаклях у Санкт-Петербурзі і нещодавно у Вашінґтоні. А хто вона за професією?

– Їй зараз 92 роки, але вона продовжує вчити молодь. Я дзвонив їй з Вашінґтону 5–6 разів, уявляєте не міг застати, тому що вона працювала в консерваторії. Серед її учнів – відома Гізела Ципола.

– 10 квітня, в дні вашого перебування у Вашінґтоні, вас приймав Посол України М. Резнік, його дружина та культурний радник Наталія Голуб. Вони зробили для вас незабутнє свято. І ви також зробили його для нас, коли за проханням Посла заспівали „Дивлюсь я на небо" і „Червону руту".

– Була надзвичайно тепла зустріч, ніби це відбувалося в рідній Україні. Особливу подяку хочу висловити Христині Соневицькій, що була для мене острівцем України в період мого п'ятитижневого перебування у Вашінґтоні.

Віктор Луцюк на рибалці

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", квітень 2005 р.

100 дол.	Андрушка Мира	Норт Порт, Фла.
	Воєвідка Ігор	Ріно, Невада
65	Куриляк Лідія	Овк Лон, Іл.
55	Гайда Ігор	Істон, Кон.
	Попович Орест	Гавел, Н.Дж.
	Вірстюки Юлія і Борис	Гекетставн, Н.Дж.
50	Кларк Зірка	Блумфілд Гілс, Миш.
	Іванонко Ірина	Джонсон Ситі, Н.Й.
	Кричик Олександер	Лорейн, Огайо
	Маци Анна і Роман	Бетлегем, Па.
	в пам'ять Михайла Федака	
	Наталія Коваль	Київ, Україна
45	Ґлобал Біомаркетинґ	Пало Алто, Каліф.
	Петришин Володимир	Кренфорд, Н.Дж.
35	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Сосі Уляна і Іван	Сан Антоніо, Текс.
30	Калінічинко Віталій	Вашінґтон ДС
	Мороз Ірина	Торонто, Онт. Канада
	Боженко Святослав	Сан Франціско, Каліф.
	Добровольський Степан	Монреаль, Кве. Канада
	Мандрусяк Надія	Норт Порт, Фла.
	Сось-Гайда Катерина	Сан Антоніо, Текс.
	Ґудзяк Олександер	Сиракюз, Н.Й.
	Кухаришин Ігор	Едмонтон, Ал. Канада
	Куриляк Василь	Торонто, Онт. Канада
	Мельник Христина	Ню Гейвен, Кон.
	Ратичі Олена і Ростислав	Едісон, Н.Дж.
	Турченюк Богдан	Елкінс Парк, Па.
	Витанович Юрій	Ґлен Елен, Іл.
22	Скрипка Володимир	Ґейнсвил, Джа.
20	Матковський Степан	Рочестер, Н.Й.
	Берестянський Роман	Чикаґо, Іл.
	Бодляк Ольга	Норт Порт, Фла.
	Чумак Тетяна	Ґювіт, Текс.
	Дудка Орест	Флашинґ, Н.Й.
	Головчак Олена	Філядельфія, Па.
	Крупа Теодозій	Мориставн , Н. Дж.
	Новосівський Тарас	Девон, Па.
	Пундій Павло	Чикаґо, Іл.
	СУА Відділ 17	Маямі, Фла.
15	Гнатчук Всеволод	Фрейзер, Миш.
	Губанна Надія	Вайтстоун, Н.Й.
	Мазяр Володимир	Ґлен Спей, Н.Й.
	Нагребецький Роман	Галіфакс, Н.С. Канада
	Петренко Леонід	Сан Ситі, Аріз.
	Піколицький Григорій	Ла Джола, Каліф.
	Полотнянка Ірина	Ґлендейл, Каліф.
	Бровінс Володимир	Ен Арбор, Миш.
	Чубенко Микола	Роял Овк, Миш.
	Ґончароф Микола	Гофман Естейтс, Іл.
	Колюбінський В.	Фініксвил, Па.
	Кобчинська Юлія	Ню-Йорк, Н.Й.
	Маленко Тимотій	Напа, Каліф.
	Міз Любомир	Овк Форест, Іл.
	Петренко Леонід	Сан Ситі, Аріз.
10 дол.	Рожняк Степан	Валінґфорд, Кон.
	Стахів Денис	Мідлсекс, Н.Дж.
	Барицький Іван	Вестон, Онт. Канада
	Бонакорса Христина	Белвіл, Н.Дж.
	Букачевський Дж.	Норт Порт, Фла.
	Цап Софія	Ст. Ленард, Кве. Канада
	Хобич Н.	Ла Сел, Кве. Канада
	Дейчаківська М.	Етобіко, Онт. Канада
	Древницький В.	Джонсон Ситі, Н.Й.
	Ґлют Степан	Флендерс, Н.Дж.
	Ганкевич Тиміш	Добсфері, Н.Й.
	Грицин Володимир	Прецвіл, Н.Й.
	Коваль Бойд	Вашінґтон, Д. С.
	Крижанівська Марія	Рочестер, Н.Й.
	Кулинич Євген	Вілас, Н.Дж.
	Кусів Ольга	Голівуд, Фла.
	Лончина Орися	Ралей, Н. Кар.
	Мацук Михайло	Аговра Гілс, Каліф.
	Мазепа Ілярій	Рідінґ, Па.
	Небеш Орест	Парма Гайтс, Огайо
	Петрівський Михайло	Норт Порт, Фла.
	Пілгуй Дмитро	Філядельфія, Па.
	Пост Микола	Норт Порт, Фла.
	Саґата Степанія	Орандж, Кон.
	Скибик Анна	Бафало, Н.Й.
	Стахів Михайло	Рок Порт, Текс.
	Стельмах Теодор	Лос Анджелес, Каліф.
	Сиротюк Наталія	Сомерс, Кон.
	Варецький Василь	Філядельфія, Па.
	Зелез Ярослава	Савт Джордан, Юта
	Білянич Антін	Сідер Новс, Н.Дж.
	Свінар Йосип	Сієтл, Вашін.
	Цибрівська Мирослава	Чикаґо, Іл.
	Держко Евстахій	Лортон, Ва.
	Долінська Лариса	Вестфілд, Н.Дж.
	Гусяк Текля	Ню-Йорк, Н.Й.
	Іванів Бронислав	Вуд Дейл, Іл.
	Якубяк Ольга	Чикаґо, Іл.
	Кікта Володимира	Ґолден, Кол.
	Кровіцький Іван	Фармінґтон Гілс, Миш.
	Кривенко Олександер	Сан Ситі, Аріз.
	Кривка Микола	Литл Фолс, Н.Й.
	Кульчицька Марія	Аботсфорд, Бр. К. Канада
	Лилак Миколая	Рочестер, Н.Й.
	Мандибур Валентина	Ґротон, Кон.
	Марущак Василь	Клифтон, Н.Дж.
	Оприско Катерина	Вернон, Кон.
	Панчук В.	Ст. Пол. Мін.
	Сайкевич Неоніля	Бафало. Н.Й.
	Шандрук Петро	Філядельфія, Па.
	Шількевич Степан	Трентон, Н.Дж.
	Ставничі М. і І.	Силвер Спрінґ, Мд.
	Танін Ананій	Мілвоку, Віск.
	Терлецька Катерина	Ню-Йорк. Н.Й.
	Зендран Іван	Вотервлит, Н.Й.
5	Белендюк Михайло	Ворм Мінерал Спр. Фла.
5 дол.	Бодо Галина	Юріка Спрінґс, Аріз.
	Гальчук Ярослав	Ст. Кетеринс, Онт. Канада
	Ганицька Анна	Вест Сенека, Н.Й.
	Гринчишин Василь	Вебстер, Н. Й.
	Кмйотик Микола	Парма, Огайо
	Кучер Ксеня	Ворен, Миш.
	Максимович Романа	Клівленд, Огайо
	Обуховський Євген	Ворен, Миш.
	Панкевич Степан	Сайлом Спрінґс, Аріз.
	Пашковський Богдан	Бафало, Н.Й.
	Перекліта Михайло	Торонто, Онт. Канада
	Перейма Ореста	Бафало, Н.Й.
	Приймак Степан	Рочестер, Н.Й.
	Рад Люба	Балтимор, Мд.
	Рудий Степан	Філядельфія, Па.
	Сербин Ольга	Монреаль, Кве. Канада
	Смолинський Богдан	Шровсбурі, Мас.
	Струць Роман	Калґарі, Ал. Канада
	Ступар Теодор	Ла Порте, Інд.
	Турчин О.	Буена Парк, Каліф.
	Винницька Надія	Ла Сел, Кве. Канада
	Винники Віра і Остап	Йонкерс, Н.Й.
	Юречко Ольга	Лоріс Стейшен, Па.
	Дубина Лідія	Челтелгем, Па.
	Іваницький Михайло	Палтакет, Ровд Айленд
	Кравченюк Степан	Джерзі Ситі, Н.Дж.
	Кекіш Микола	Чикаґо, Іл.
	Любезний Михайло	Норт Етлборо, Мас.
	Макух Григорій	Памона, Каліф.
	Мазепа Ілярій	Рідінґ, Па.
	Мазепа Зеновія	Равдон, Кве. Канада
	Мазур Тарас	Говард Біч, Н.Й.
	Мельникович Михайло	Парма, Огайо
	Мніщенко Іван	Юніон, Н.Дж.
	Пар Ірина	Торонто, Онт. Канада
	Паламар Галина	Філядельфія, Па.
	Пелехата Марія	Толідо, Огайо
	Рудий Степан	Філядельфія, Па.
	Салдит Оксана	Емгерст, Н. Й.
	Трач Ірина	Вестон, Онт. Канада
	Тромса-Турчак Ірина	Трамбул, Кон.
	Вариха Анастазія	Йонкерс, Н.Й.
	Воронич Олександер	Парма, Огайо
	Винницька Патриція	Бетлегем, Па.
4	Станчак Іван	Вест Роксбурі, Ма.
3	Семчишин Віктор-Ілля	Гартфорд, Кон.
	Шайда Іван	Ст. Пол, Мін.
	Разом	**2,437 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

НОВІ ВИДАННЯ

Внесок до історії українців США

Кобаса О.: Від Братства до Союзу. До 90-ліття поселення українців у Віліямставні (1915–2005). Фундація „Карпати". Пряшів – Віліямставн. 2005. – 46 стор.

Пряшівська Фундація „Карпати" на початку 2005 року видала свою тринадцяту публікацію-брошуру Олександра Кобаси (засновника і головного спонзора Фундації) про історію і сучасний стан української громади в Віліямставні, Н. Дж.

Вже на першій сторінці автор подає прізвища п'ятнадцятьох українських родин, які в 1915 році поселилися у цьому місті. Українська громада поступово зростала. Через три роки поселенці побудували Греко-католицьку церкву св. Петра і Павла, а згодом при ній заснували й українську вечірню школу. Тут же поданий список двадцятьох священиків, які від 1922 року обслуговували парафію. Найбільша кількість парафіян була в 1988–89 роках – 50 родин. Про нинішнього пароха о. Павла Лабінського автор подав коротку біографічну довідку.

На дальших сторінках автор вмістив короткі нариси про релігійні та світські товариства у Віліямставні: Греко-католицьке братство св. Георгія, Братство Апостольства молитви, Український Народний Союз, молодіжне товариство „Україна", допомогове – „Народна поміч", Організація Оборони Чотирьох Свобод України.

В другій частині надруковано повний текст „Статуту благодійного братства св. Георгія" з 1916 року (с. 33–43). Це – дуже цінний документ до історії українського громадського руху в США. Вже в першому пункті статуту виразно зазначено, що братство має український характер. Воно не є ні „малоруським", ні „руським", ні „русинським", а українським.

Братство об'єднувало заробітчан з Галичини, Буковини та Угорської Русі, які добровільно брали на себе не лише обов'язок платити щомісячні членські внески, але й інші зобов'язання: „проводити чесне і моральне життя", „посилати своїх дітей до школи", „приходити на всі сходини братства і заховуватися на них прилично", „під час недуги не ходити поза домом і не пити алькогольних трунків" тощо. Порушення цих правил мало за наслідок вилучення з братства. У випадку хвороби член братства одержував з братської каси фінансову допомогу, однак, „коли хворий член буде ходити по сальонах і забавах, битися і т. п., не дістане жодної запомоги".

Зокрема детально опрацьований у статуті хід членських зборів, які регулярно проводилися у точно встановленому часі – без попередніх оголошень: в першу неділю місяця – щомісячні збори, у перші неділі весни, літа осені та зими – квартальні, й у першу грудневу неділю – звітновиборні. Невиправдана неучасть на зборах підлягала фінансовій карі, причому неучасть члена управи каралася подвійною сумою. Фінансово каралася і неслушна поведінка на зборах і навіть участь на зборах або на похороні померлого брата – у брудному робочому одязі.

В статуті є і такий пункт: „Під час мітингу (зборів – М. М.) невільно говорити о релігійних або політичних справах, як також невільно проводити суперечки, яка би тичилася віри або партійности". Цей принцип варто було б застосувати і на сучасних зборах українських громадських організацій, на яких певні „вічні дискутанти", крім політики, не хочуть (або й не вміють) ні про що говорити. Конфлікти між членами й інші важливі питання вирішив Братський суд, в якого були значні компетенції.

У вступній статті М. Мушинка подав огляд братств на території України та за її межами від середньовіччя до початку XX століття, підкресливши, що серед українських заробітчан в США саме братства були основою майбутніх забезпечнево-допомогових та суспільно-громадських організацій, серед яких на першому місці називає Український Народний Союз, відділ якого знаходився і у Віліямставні.

Отже, брошура О. Кобаси „Від Братства до Союзу" розглядає заробітчан у Віліямставні від Братства св. Георгія до Українського Народного Союзу. Публікація багато ілюстрована фотографіями з діяльности української громади у Віліямставні в останньому періоді, зокрема з акціями, пов'язаними з відзначенням українських національних свят – 22 січня та 24 серпня.

Цю цікаву і цінну публікацію можна придбати в автора: Alexander Kobasa, 632 Chestnut St., Williamstown, NJ 08094-3253 USA.

Проф. Микола Мушинка,
Пряшів, Словаччина

Вижив рід, нищений тоталітарним режимом

У червні 1997 року помер батько дніпропетровського науковця і літератора Володимира Єфимова – 91-річний Борис Єфимов. У спадщину він залишив великий зошит, який мав назву „Автобіографічні замітки", з епіграфом: „Мені лише б встигнути...". Він не встиг закінчити сагу свого роду, і син вирішив довести справу до кінця. Це йому вдалося: у 2004 році книга „Це все – ми. Рід Єфимових" (понад 600 сторінок) вийшла друком у дніпропетровському видавництві „Пороги". В родоводі описані 854 особи з 14 поколінь. Співавторами стали численні родичі з Києва, Харкова, Одеси, Вінниці, навіть з Італії, які написали свої спогади, історії своїх гілок великого роду.

А рід і справді славний – він починається від грецької родини Капнісісів, нащадок яких в Російській імперії став полковником Василем Капністом, а його син – відомим українським патріотом і російським поетом Василем Капністом. З Єфимовими споріднені Ліна Костенко і Гелій Снегірьов, багато відомих українських професіоналів, педагогів, вчених, науковців, військовиків. Рід в давні роки був працьовитим, активним, а тому – заможним. Книгу збагачують описи сільського життя, у якому праця межувалася зі святами, сповненими радісного спілкування, обрядів, народних пісень. Але мене найбільше вразили ті лиха, які впали на рід Єфимових за часів комуністичної диктатури. Автор книги не зосереджує на цьому увагу читача, але мимоволі западають у пам'ять ті жертви і втрати, яких зазнали усі гілки роду за більшовицької влади.

Дід автора Костянтин Єфимов почав трудове життя орендарем чужої землі, в наполегливій праці став землевласником на Полтавщині, а закінчив життя бідним сторожем колективних городів біля Дніпропетровська. Я виписав лише окремі рядки про окремих представників роду: „Леоніда в 1941 році мобілізували до армії і він пропав безвісти"; „моя мама при радянській владі завжди приховувала, що батько загинув під час революції, а мама – з родини священика"; „Вася на вулиці похвалився, з якого він роду, і тоді мамі дали 24 години , щоб 'забратися' з Воронежу"; „після відбуття терміну 'ізоляції' в холодному Заполяр'ї вони оселилися в Караганді чи Самарканді"; „тато народився у Варшаві і це завжди викликало непорозуміння у кадровиків"; „в лютому 1938 року Гриць був заарештований і у жовтні того ж року розстріляний в Харкові"; „як царського офіцера його позбавили права голосу, а 'позбавленців' нікуди не брали до праці, то він копав якісь рови, куди усе ж таких брали"; „селянином він не був, але його заслали тільки тому, що він жив у сільській місцевості, а з ним виїхали на заслання на Урал Ксеня і його мама". Багато таких рядків є в спогадах членів цього роду, і вже навіть таких побіжних заміток достатньо, щоб уявити собі як багато міг би зробити для України і її народу цей рід, коли б його не нищили впродовж усіх 70 років панування комуністичного режиму. А втім, усе ж ці люди, хитруючи перед владою, приховуючи правду про себе і не нарікаючи привселюдно на пограбування і обмеження, усе ж ставали професіоналами, потрібними суспільству.

Олег Дакаленко, викладач німецької мови в Інституті фізичної культури, до рук якого потрапила ця книга, написав, що у нього сльози текли, коли читав її протягом тижня. Він написав вірш „Аненбах" (неологізм поета від слів „предки" і „ручай") німецькою та російської мовами, який переклав для „Свободи" В. Єфимов: :

Тече потік імен прадавніх
у променях думок святих.
Гілля родів у тьмянім сяйві
Над течією шерхотить.

Дворяни, орачі, служиві –
багато їх за шість століть
знайшлося у безоднім вирі,
який єднає вічність й мить.
Думки, і почуття, і мрії
привітно кличуть в глиб душі,
а там – сплеск спогадів, надії,
яких минуле не приспить.
Цей лет душі, мов сон шляхетний,
збирає в море ручаї:
Капністів рід довік славетний
в синах і правнуках своїх.
Родинне дерево зростає,
весь рід зібравсь під спільний дах,-
той, хто Єфимова читає,
струмить очима „Аненбах".

Академік Ганна Швидько пише у передмові до книги: „Вважаємо появу такої книги важливим починанням, яке стане прикладом і поштовхом для не байдужих до свого минулого, сучасного і майбутнього культурних людей зберегти, оприлюднити залишки минулих часів, що зберігаються в сімейних зібраннях, записати 'живу історію' з вуст ще живих свідків".

З питань придбання книги можна звернутися до автора на адресу: вул. Лябораторна, 18, кв. 1, Дніпропетровськ, 49010, Ukraine, або на електронну адресу: jumbo@fregat.com

Л. Хм.

Книжка „Це все – ми" цінна якраз тим, що автор В. Єфимов залишається скромним спостерігачем минулого й сучасного, збирає відомості про далеких і близьких родичів та свояків, подає історичне тло для 854 осіб великого розгалуженого роду, включає в свою розповідь легенди, щиро висвітлює родинні таємниці, з болем розповідає про великі кривди і маленькі образи, що зазнали близькі йому люди, – тож читач входить в епоху і відчуває реальність подій.

Книжка корисна ще й тому, що ті, які панували в Україні протягом століть (а територія України була розділена між чотирма державами) завжди старались і нині намагаються переконати, що не було національної еліти, не було української культури і мови. Ця книжка заохотить до пошуків свого коріння багатьох читачів, і з часом, сподіваймося, гордість заполонить молоді серця, що їх прародичі залишили після себе пам'ять і пам'ятники. І це наснажуватиме їх, щоб і своїм онукам залишити чистий струмочок, родючий сад, теплу хату і незаплямовану честь. Книга „Це все – ми" вже набула неабиякого розголосу: у квітні 2005 року В. Єфимов одержав із Сіднею примірник книги „Мемуари життя", яку написала під враженням від родоводу В. Єфимова журналістка Дарія Загородна – за спогадами свого батька Тадея Загородного (він народився 1918 року у Львові, там же мешкав до початку Другої світової війни). В Україні книжковий щомісячник „Книжник-ревю", що видається у Києві , в травневому числі сповістив, що книга В. Єфимова увійшла до числа 7 кращих українських видань (у часописі є спеціяльна рубрика „Чудова сімка"). До автора звертаються зовсім незнайомі люди з проханням допомогти скласти власний родовід.

Зиновія Служинська,
Львів

„Так хотілося б знову вродитись!"

До 80-ліття від дня народження поетеси Зої Когут

Складне й суперечливе мала життя Зоя Когут – поетка еміграційної течії в українській літературі.

Народилася вона 21 травня 1925 року в Сумах у родині відомого адвоката. Мала двох старших сестер – Галю та Валю. Зоя була шестирічною дитиною, коли її батько, Микола Ніконенко, став жертвою сталінських репресій. Лише через два роки матері вдалося довідатися про місце його заслання. Протягом цієї жахливої шестирічки родина Ніконенків побувала в багатьох таборах Сибіру, Казахстану й Бухари.

Аж наприкінці 1939 року батько вийшов на волю і дало змогу Ніконенкам повернутися до Сум, а Зої – продовжити навчання. Але спогад про той жахливий своєю трагічністю для України час залишиться в дівчини назавжди. Згодом вона так відгукнеться про цей період у вірші „Рік 1933":

Гине село... Не ганяються діти,
Мати не кличе, вози не скриплять,
Сонце шукає, кого би зогріти,
Вітер шугає – кого б наздогнать.

Зої Когут судилося пережити Другу світову війну, яка для наших людей стала ще й громадянською: українці опинилися по різні боки барикад.

Завдяки доброму знанню німецької мови майбутня поетка влаштувалася перекладачем. „Моїм начальником став старий німецький офіцер, – пише вона, – якого я згадую з теплотою, бо ж зазнала від нього лише батьківську доброту, а від його родини – найкращу опіку".

З підступом радянських військ до Сум Зоїн батько все наполегливіше вмовляв дочку втікати на Захід. То було останнє прощання з родиною. В Німеччині працювала перекладачем на фабриці в Ґрюнберзі, але через хворобу опинилася в санаторії Ґотмос. Продовжувала активну самоосвіту: читала світову клясику, цікавилася філософією. Тож не дивно, що по закінченні війни вступила до університету Альберта Людвіґа у Фрайнбурзі, на філософський факультет.

У 1948 році Зоя Ніконенко познайомилася з молодим студентом дентистики Льонгрином Когутом, родом з Борислава. Одружившись, вони, підкуплені чудовими перспективами праці в Австралії, вирушили до незнайомої країни, де мали відпрацювати два роки за державним контрактом.

В одній із новель Зоя так змальовувала життя на п'ятому континенті: „...Залізні бараки... з вузенькими військовими ліжками, на яких лежали солом'яні матрасики, накриті шорсткими, колючими, малопривабливими коциками... І холод... Вісім ліжок праворуч, вісім ліжок ліворуч – а в середині розпач!

Декого відіслали до Тасманії, декого до Сіднею чи Брізбену, нас до Мельборну. І знову бараки... І знову сотки людей без батьківщини, без прав і без мови...".

Вже в Австралії народився син Богуслав і письменниця знайшла спосіб активно ввійти в громадське життя австрійських українців. Протягом 14 років вона працювала диктором українського радіомовлення в Мельбурні, стала членом літературно-мистецького клюбу імені Василя Симоненка, організованого з ініціятиви відомого письменника Дмитра Нитченка-Чуба, автора мемуарів „Від Зінькова до Мельбурну", приєдналася до загальнодіяспорного об'єднання українських письменників „Слово".

Перші літературні спроби Зої Когут припадають на початок 1960-их. Спершу, за її словами, писала для маленького сина, потім – і для дорослих. Почала друкуватися в „Нових днях" (Канада), „Вільній думці" (Австралія), збірникові ОУП „Слово (США), „Північному сяйві" (Канада), журналах „Лис Микита" (Дітройт, США), „Дзвони" (Рим-Дітройт).

Важливими для мистецької долі письменниці стали тривкі творчі взаємини з Едвардом Козаком (графіком, карикатуристом, гумористом), скульптором Григорієм Круком, письменницею Вірою Вовк, Патріярхом Йосипом Сліпим.

Розвиток молодого таланту значною мірою пов'язаний з літературно-мистецьким клюбом ім. В. Симоненка, де письменниця виконувала обов'язки секретаря. Організація влаштовувала людні мистецькі вечори, котрі давали змогу знайомитися з літературними новинками, видатними діячами української культури. Щомісяця клюб ставав епіцентром творчого духу.

1969 року в Мельбурні побачила світ перша збірка Зої Когут під назвою „Культурні арабески". Безумовно, у культурний контекст вона увійшла найперше як сатирик. Та цей сміх сповнений глибокого співчуття й співучасти.

Міжпартійна боротьба, міжконфесійна ворожнеча, український менталітет – найголовніші об'єкти критики Зої Когут. Ось деякі рядки знаходимо в поемі „Ми":

І, не знайшовши прадідівських нив,
Пішли чужі все глибше пізнавати...
І позіхатиме останній екземляр,
Почухавшись безпомічно за вухом,
Й радіючи, що хоч чужий цвинтар
Наповнений без розділів і чвар,
Соборним українським духом..."

До сатиричної лінії творчости поетки належить також вірші „Не ми", „Політичній еміграції", „Байдужим східнякам", у яких поволі виставляється криця слова, ґраніт думки, ятрущий біль за втраченою землею. Паралельно починає викристалізовуватися й ліричний бік особистости Зої Когут. Серед тем – Голодомор і репресії, що їх тавра довелося зазнати в дитинстві, відчуженість від України, невикінченість національного духу поза нею.

Особливе місце в поезії Зої Когут посідає природа, її вічна гармонія в боротьбі й протистоянні стихій, щоразу здобуваний спокій і довершеність, туга за зів'ялою красою:

Ти подивись, як червоніє ліс
Останніми кольорами прощання:
Немов горить... Ти тільки подивись,
Яка краса, оця краса остання...

(Закінчення на стор. 26)

„Так хотілося...

(Закінчення зі стор. 25)

1974 року Зоя Когут вирушила в Америку й Канаду з програмами поетичних читань. Цього ж року вийшла друга її збірка – „Кучерявий дим". 1975 року подорожувала Європою, побувала у Відні, Амстердамі, Лондоні, Брюселі, провівши понад 90 виступів, які відвідало понад 20 тисяч слухачів. Цього ж року Зоя Когут разом із візантійським хором в Утрехті поїхала до Роттердаму, де побувала на могилі Євгена Коновальця.

Тричі відвідувала Рим на запрошення Патріярха Йосипа Сліпого, смерть якого стала для письменниці тяжкою втратою. „Недавно, шукаючи чогось в моїх безпорядках, знайшла аж 42 листи Блаженного Патріярха Й. Сліпого, – пише вона. – Скільки він дарував мені тепла, і уваги... скільки разів повчав: „Пишіть! Не марнуйте часу, пишіть!" І його нема... І не пишеться..."

Перебуваючи на еміграції, Зоя Когут не могла не цікавитися українськими справами, зверталася до творчости Ліни Костенко, Миколи Вінграновського, Ігоря Калинця, Василя Стуса. З української діяспорної літератури понад усе цінувала Василя Барку.

По здобутті Україною незалежности з усіх усюд попрямували українці на Батьківщину.

1992 року Зоя Когут влаштувала літературні вечори в Полтаві, Львові, Бориславі, Києві. Побувала й на малій батьківщині. „Місто Суми залишило мені найважчий спогад: я не знайшла своєї хати, – згадує вона. – Чомусь дуже хотілося віднайти оте гніздо, де пройшли мої найщасливіші роки раннього дитинства... Знайшла і вулицю, і церкву, і „Липову алею" – але хати не було. На її місці стояли п'ятиповерхові сірі коробки, що сотнями вікон дивились на мокрі від дощу вулиці рідного міста".

Цього ж року в Полтаві у видавництві „Криниця" вийшла доповнена збірка Зої Когут, її твори почали з'являтися в журналах „Україна", „Київ", „Криниця". Так відбувалося долучення українців доробку Зої Когут. Після відвідин України вона писала:

Україно! В горінні нової доби,
Так хотілося б знову вродитись!
Та пізно... То долю прошу я – аби
Дала змогу Тобою нагрітись,
Щоб, вертаючись знов
до чужих берегів,
Зберігати цей спогад про тебе
До кінця еміґрантських
скалічених днів,
Під чужим, хоч і лагідним небом.

Востаннє побачила світ Зоя Когут 30 червня 1997 року. Чоловік так її характеризує: „Була щирим українським патріотом, любила свою батьківщину і свій народ. Свято вірила у щасливе майбутнє України. Була великим оптимістом".

Алла Охріменко,
м. Суми

Художнє слово

Діма

На шляхах чужини

Це вже рішення долі,
Що знову і знову
Мандрувати мені в чужині
довелося.
Та почути мелодію
рідного слова
я прагну всім серцем і досі.
Рідне слово...
Ми разом виростали,
бути нам вже навіки разом.
Ти колиска найкращих
у світі пісень,
тих, що дзвінко лунають
на землі чорноземній...
В цілім світі шукати подібних –
були б намагання даремні.

Рідна пісня...
Ти радість мого життя,
незбагненне полум'я сили,
що й горе здолати може.
На шляхах чужини,
де дні мої далі минають-летять,
ти як безцінний дарунок долі,
як милість Божа.

Блажен

Надсилаю до „Свободи" вірш „Блажен", який написав Митрополит УПЦ в Канаді Іларіон. Я вважаю, що цей вірш буде дуже цінним для кожного читача.

О. Володимир Боровський,
Мінеаполіс

Блажен, хто зичить добре брату,
В потребі радо допоможе,
Блажен, хто любить рідну хату,
Й любов'ю гасить все вороже!
Блажен, для кого батько-мати –
Найперші друзі до могили,
Про них уміє пам'ятати,
Коли вони утратять сили! ...
Блажен, хто любить рідні діти
Й виводить їх любовно в люди, –
Вони твої найкращі квіти,
І хай такими будуть всюди! ...
Блажен, коли уся твоя родина
Живе спокійно в повній згоді, –
Блажен, як батько любить сина,
А син поможе у негоді! ...
16.II.1964

Всеукраїнський Благодійний Фонд – Фундація ім. Тараса Шевченка України

Україна, 290053, Львів, вул. Володимира Великого, 50 Тел. (0322) 64-84-67

ШАНОВНА УКРАЇНСЬКА ГРОМАДО!
Збудуймо величавий пам'ятник Т. Шевченкові в місті ЯЛТІ, у Криму, з приводу 190-ї річниці від дня народження геніального поета і великого сина нашого народу

Російські шовіністи виготовили у Москві 10-тонну скульптуру, яка зображує членів Ялтинської Конференції в 1945 році (Сталін, Черчіль і Рузвельт), в якій центральною і найбільшою фігурою є Й. Сталін, та довший час намагаються встановити її у Криму. Вже навіть одержали на це рішення міської ради містечка Лівадії (біля Ялти).

Ці намагання викликали спротив кримських татар, українців та представників інших народностей, які мешкають у Криму, а кілька місцевих політичних партій ("Батьківщина", Народний Рух, УНП та інші) звернулися до Президента, Верховної Ради і Уряду України не допустити встановлення цієї скульптури у Криму, що стало би наругою над кримчанами, наголошуючи, що Й. Сталін усособлює режим, який знищив мільйони людей - українців, кримських татар і представників інших народів. Цей пам'ятник з центральною фігурою Сталіна буде розпалювати міжнаціональну ворожнечу і ставити під загрозу громадський спокій у Криму.

На противагу цій провокаційній акції російських шовіністів вирішено побудувати пам'ятник Тарасові Шевченкові в Ялті, у Криму. Мер цього міста Сергій Б. Брайко звернувся з проханням до нашої Фундації подарувати для Ялти бронзову статую поета ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, яка буде встановлена у центральному місці цього міста. Він сподівається, що МАЄСТАТ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА буде позитивно впливати на міжнаціональну згоду і взаємну пошану кримчан без огляду на їхню національність та віросповідання.

ШАНОВНА УКРАЇНСЬКА ГРОМАДО! ДОПОМОЖИ своїми ЩЕДРИМИ ПОЖЕРТВАМИ встановити у ЯЛТІ пам'ятник ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКУ. Статуя поета у молодому віці, відлита по-мистецьки у бронзі, у ливарні в Буенос-Айресі (Аргентина), очікує на відрядження у Крим після заплати решти коштів за відлив. Звертаємося з цим ПРОХАННЯМ до всіх, хто розуміє важливість пам'ятника КОБЗАРЕВІ УКРАЇНИ у місті, де відбуваються наради Президента і членів Уряду України з представниками чужих держав.

Всі жертводавці від $50 і більше одержать **посвідки** для відтягнення від податку, а ті, які пожертвують $500 і більше, одержать додатково **мініатюру статуї Т. Шевченка** з цього пам'ятника поетові, відлиту по-мистецьки в бронзі (висота мініатюри 35 см), і їхні імена будуть викарбувані на одній із **плит** постаменту пам'ятника в такому порядку:

фундатори - $500 **почесні фундатори - $1,000**
меценати - $5,000 **почесні меценати - $10,000**

Всі ці жертводавці будуть **Почесними Гостями на Урочистому Відкритті Пам'ятника.**
Пожертви просимо висилати на таку адресу:
TARAS SHEVCHENKO CENTER - 2150 Bloor St. West, Suite 96
Toronto Ontario Canada M6S 1M8 Tel.: (416) 239-4407
На чеках просимо писати: T. Shevchenko monument in Yalta
ЗА ВАШІ ПОЖЕРТВИ – ЩИРА ВАМ ПОДЯКА.
За Президію Фундації

Орест Косик,
директор

Іван Драч,
депутат Верховної Ради,
колишній міністр України

д-р Василь Іваницький,
президент Фундації, почесний громадянин м. Львова

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road • P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

Календар подій 2005р.

27 – 30 ТРАВНЯ – Вікенд з нагоди Дня Пам'яті – BBQ та забава. Вікенд призначений батькам, що усиновили дітей з України – спонзори Українське посольство і УНС.

1 ЧЕРВНЯ – Ellenville High School Scholarship Banquet.

4 ЧЕРВНЯ – Весілля.

6 – 9 ЧЕРВНЯ – Highland High School Senior Day. Clergy Days.

10 – 12 ЧЕРВНЯ – Ukrainian Language Immersion Weekend offered at State University of New York at New Paltz.

11 ЧЕРВНЯ – Весілля.

12 - 17 ЧЕРВНЯ – Конференція Клюбу Сеньйорів Українського Народного Союзу.

18 ЧЕРВНЯ – Весілля.

19 ЧЕРВНЯ – День Батька на Союзівці.

25 ЧЕРВНЯ – Весілля.

26 ЧЕРВНЯ – 3 ЛИПНЯ – Перший табір Пташат.

26 ЧЕРВНЯ – 8 ЛИПНЯ –Тенісовий табір для дітей, віком від 10 – 18 років.

27 ЧЕРВНЯ – 1 ЛИПНЯ – Exploration Day Camp-Session #1, for ages 7-10.

3 – 10 ЛИПНЯ – Другий табір „Пташат".

4 – 8 ЛИПНЯ – Exploration Day Camp-Session #2 for ages 7-10.

8 – 10 ЛИПНЯ – Ukrainian Language Immersion Weekend offered at State University of New York at New Paltz.

10 – 16 ЛИПНЯ – Discovery Camp-Session #1 for ages 8-12.

17 – 22 ЛИПНЯ – Перший табір Чемного для дітей віком 4 – 7 років.

17 – 23 ЛИПНЯ – Discovery Camp Session #2, for ages 8 – 12. Adventure Camp-Session #1 for ages 13 – 16.

22 – 24 ЛИПНЯ – Ukrainian Language Immersion Weekend offered at State University of New York at New Paltz.

24 – 29 ЛИПНЯ – Другий табір Чемного для дітей віком 4 – 7 років.

24 – 30 ЛИПНЯ – Discovery Camp Session #3, for ages 8 – 12. Adventure Camp-Session #2, for ages 13 – 16.

24 ЛИПНЯ – 6 СЕРПНЯ – Teachers Seminar, Ukrainian Educational Council of New York City.

29 – 31 ЛИПНЯ – Загальноосвітній УПА – Вікенд призначений для ознайомлення упівського життя.

31 ЛИПНЯ – 5 СЕРПНЯ – Scuba Course for ages 12 and up.

1 – 5 СЕРПНЯ – Тиждень гри в голф.

5 СЕРПНЯ – Кабарет Рона Когута і його групи.

5 –7 СЕРПНЯ – Sports Jamboree Weekend.

6 СЕРПНЯ – Пополудневий концерт „Бараболі" і кабарету Рона Когута з його групою. Забави – оркестри „Грім" і „Буря" у Веселці і на терасі.

7 СЕРПНЯ – День Союзу Українок і недільний концерт.

7 – 20 СЕРПНЯ – Український танцювальний табір.

13 СЕРПНЯ – Вибір „Міс Союзівка". Забава до звуків оркестри „Темпо".

20 СЕРПНЯ – Концерт танцюристів – учасників таборів. Забава до звуків оркестри „Фата Моргана".

27 СЕРПНЯ – Весілля.

НА ДОЗВІЛЛІ

ПОДОРОЖІ

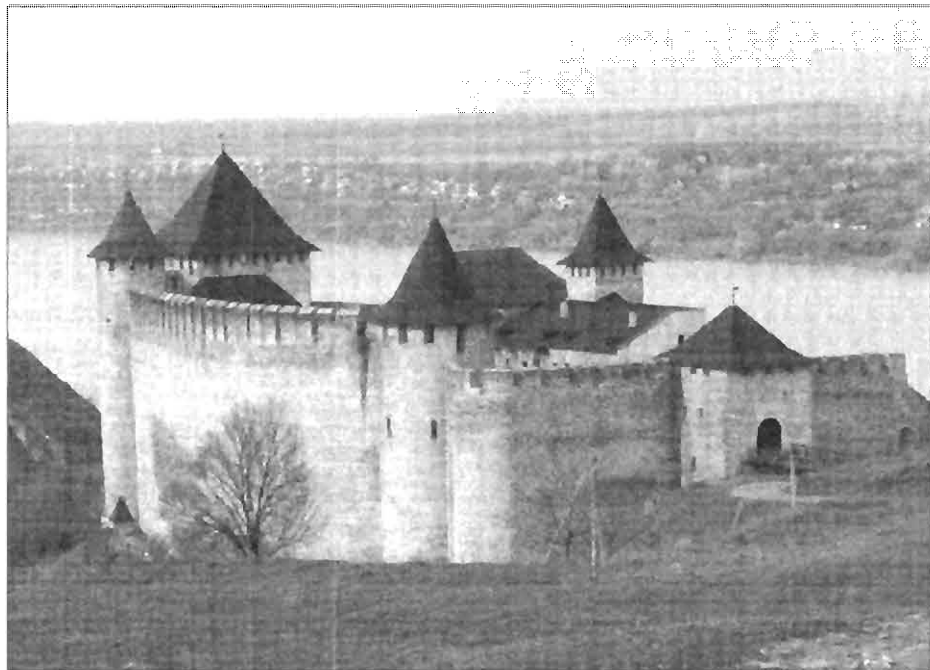
Фортеці, з'єднані підземним ходом

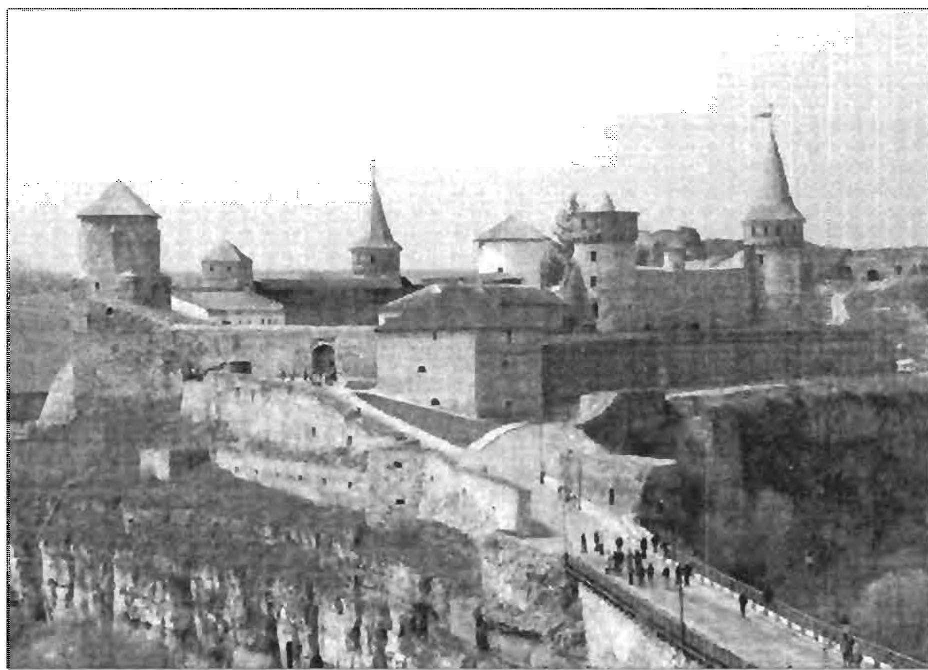
Стара фортеця в Кам'янці-Подільському, побачена здалеку, викликає захоплення, але тільки за її низькою брамою можна відчути перехід в сиву давнину. Зліва, над скелястим урвищем, височить Папська вежа, на зведення якої для оборони міста від турків у 1503 році дав гроші Папа Юлій II. За комуни вежу називали Кармелюковою, бо в ній ніби був ув'язнений відомий на Поділлі повстанець-розбійник Устим Кармелюк. Праворуч від брами – Чорна вежа, у якій прорубано в скелі криницю глибиною 40 метрів. Щоб дістати з річки Смотрич відро води, треба зайти в дерев'яне колесо і довго ногами крутити його, доки сягнете водного рівня. Далі йдуть вежі Денна, Мала, Рожанка та інші. В одній з них починається підземний хід, яким можна йти багато кілометрів аж до Хотинської фортеці на Дністрі. Колись з молодшим сином Феліксом я почав цей перехід, але своєчасно повернувся, не маючи надійного світильника.

Варто вийти на ґалерію оборонних мурів, щоб поглянути на Старе місто (є й нове, яке зветься тут Новий плян), що лежить на круглому скелястому острові. Другого такого розташування годі й шукати у світі. До міста веде Замковий міст, який ще називають Турецьким. За передмостовими бастіонами видно численні палаци, церкви, костели. Коли я приїхав до міста на навчання у 1952 році, ці будівлі лежали в руїні. На жаль, тодішня влада не подбала про їх забезпечення для подальшої відбудови, і багато пам'яток архітектури було втрачено. Але число споруд було таким великим, що більшість збереглася і з фортечного муру видно катедру з мінаретом, на якому встановлено скульптуру Матері Божої, семиповерхову Кушнірську вежу, годинник на вежі маґістрату, Францісканський і Домініканський костели, над рікою – Руську (тобто Українську) браму, інші пам'ятки. А довкола скелі, по той бік урвища, тягнуться зеленим кільцем лісопарки, повні таємничих куточків і закоханих студентів.

Повз фортецю в'ється вузькою стрічкою дорога на Чернівці, яка після збудування нового мосту через Смотрич для авт не вживається. Але раніше тільки тут можна було проїхати до фортеці в Хотині на крутому березі Дністра. Коли й через Дністер не було мосту, біля Хотинської фортеці влаштували поромну переправу. Фортеця в Хотині існувала ще з часів Галицько-Волинського князівства, але кам'яною її звели турки в XV ст. Колись тут розміщувалося 20 тисяч вояків турецького гарнізону і 120 гармат. Історія фортеці зберігає пороховий дим багатьох битв. Прикметно, що в російських історичних джерелах про битви, у яких турків перемагала Росія, говориться, що гарнізон був розгромлений, знищений, відкинутий і т. п., а коли перемагали турки, то російське військо „було змушене відійти". Зате про участь в Хотинській баталії 1621 року 40-тисячного війська гетьмана П. Сагайдачного (в цій битві він був поранений і помер в Києві), завдяки якому здобуто перемогу, переважно не згадується. Фортеця має чотири оборонні вежі, мури висотою 10 метрів і товщиною 6 метрів, 7 бастіонов і 4 брами. Довкола – кручі, щедро политі людською кров'ю.

Левко Хмельковський

Хотинська (зліва) і Кам'янець-Подільська фортеці. *Фото: УНІАН*

Олег Гиндич вирощує лавр в Україні

Чи знаєте ви, що лаврове листя, яке ми використовуємо під час готування їжі, росте на Буковині? У Чернівцях живе Олег Гиндич, який займається вирощуванням лавру. Щоправда, йому довелося подолати не одну перепону, поки довів, що вирощування лавру може бути вигідним українській економіці. А розпочалося все ще тоді, коли Олег Гиндич був лісником. Ось що він розповів Наталі Нечаєвій-Юрійчук, історикові з Чернівців:

– Я розпочав свою трудову діяльність у 1949 році помічником лісничого в Берегометі. Під час першого тижня роботи лісничий послав мене до урочища Сухого для того, щоб відвести ділянку для вирубування. Я пішов, подивився, а там – молодий ліс, який не можна рубати. Відмовився виділити цю ділянку. Мій начальник, лісничий Удовенко, намагався вмовити мене: „Ти розумієш, на мене тисне райком партії. Я піду у відпустку, а ти роби, що хочеш".

Місцеві лісники були безправні і залякані: в багатьох з них були репресовані родичі, що змушувало боятися за свою долю і долю своїх дітей. А я приїхав з Житомирської области, був учасником війни, та й характер у мене незалежний. Так я і не погодився відвести їм цю ділянку. За кілька днів скликають лісову охорону, бо приїде перший секретар райкому партії з'ясовувати „що за бунт ви вчинили". Приїхав червоний, п'яний і злий: „Ви що, бережете ліс для румунських бояр?". Я встаю і питаю: „А ви що, сподіваєтесь, що сюди ще прийдуть румунські бояри?". Після цього настала тиша. Він злісно подивився на мене, розвернувся і поїхав.

Невдовзі надійшло розпорядження: „Їдь, куди хочеш". Хоча, як молодий спеціяліст, я повинен був відпрацювати три роки. Після того почалася постійна війна з партійною сваволею: закони одні, а роблять інше. Працював на різних посадах в Івано-Франківській та Чернівецькій областях

Потяг до лікарських рослин прищепив мені викладач Сторожинецького лісогосподарського технікуму А. Кучер. Після закінчення заочного відділення Київського лісогосподарського інституту в 1955 році я зацікавився лавром. Перший саджанець мені подарував завідуючий заочним відділенням І. Ястребов. А зараз із того саджанця вийшли цілі плянтації лавру. Хоч досягти цього було дуже важко, бо тоді вважали, що вирощувати лавр в Україні економічно невигідно. Мені довелося змінити кілька дослідних ділянок, а одна з найбільших була знищена.

У середині 1960-их років я разом з лавром виїхав на Прикарпаття, де керуючий трестом „Прикарпатліс" Г. Грищук доброзичливо сприйняв мою ідею. Але він несподівано помер, і мою посаду скоротили саме тоді, коли лавр треба було готувати до зимівлі. Погромом плянтації керували начальник управління Мінлісдеревпрому УРСР П. Шмагун, керуючий трестом „Прикарпатліс" Ю. Заціха. Лише в березні 1968 року відбулося обговорення перспектив вирощування лавру, в якому взяли участь Ю. Заціха і представник з Грузії. На мої докази, що вирощування лавру в Україні сприятиме її економічному розвитку, представник Грузії досить нервово зреаґував і заявив: „Для чого вам лавр, якщо його достатньо в Грузії?".

Тепер питання про забезпечення лавровим листям особливо актуальне. Ціни на грузинський лавр високі. І взагалі, для чого нам ввозити лавр за валюту, якщо можна мати свою власну продукцію?

Історія зберегла для нас чимало рецептів, в яких розкриваються лікувальні властивості лавру. Так, наприклад, лавр з медом допомагає при задусі і туберкульозі легень (при цьому особливо корисними є плоди-зернята). При болях у печінці корисно пити лавр із пахучим вином мускатної групи. Якщо хтось хоче детально дізнатися про цілющі властивості лавру, раджу прочитати про це в журналі „Зелена Буковина" за 1995 рік (чч. 1, 2).

Років з 15 тому я побачив, що справа йде до повного винищення цінних лікарських рослин. А їх треба берегти і для природи, і для людей. Я вибрав 5 рослин, які треба терміново відроджувати. Серед них – родіола, тирлич. Якби уряд був серйозно до цього настроєний, то зараз ми могли б мати цілі плянтації лікарських рослин, а так маємо мізерну кількість. Але справа не стоїть на місці. Сподіваємося, з новим урядом в нас вийде успішна співпраця.

Новий світовий рекорд у підкоренні найглибших печер

СПЕЛЕОЛОГІЯ – наука, предметом вивчення якої є печери та умови їхнього утворення.

Українська команда спелеологів встановила новий рекорд в ділянці покорення глибоких печер. Дев'ятичленна команда мандрувала 2080 м (6,822 стопи) під землею, минувши 2000-метрову познаку в Круберi, Грузія (Абхазія), досі відомої як найглибшої в світі печери. Команда була частиною проєкту, метою котрого впродовж останніх чотирьох років було перемогти 2000-метрову глибину згаданої печери.

Відомі найглибші печери – це Крубера – 2,080 м (6,822 стопи), Лампертсофен, Австрія – 1,631м (5,354 стопи),Ґофре Міролда, Франція – 2,626 м (5,335 стіп), Ресо Жан Бернард, Франція – 1,602 м (5,256 стіп), Торка діл Серо, Еспанія – 1,589 м (5,213 стіп), Сарма, Грузія (Абхазія) – 1,542 м (5,062 стопи), Цегі 2, Словенія – 1,533 м (5,030 стіп).

„Навіть тепер ми не знаємо, чи ми досягнули межі можливости – чи, може, вона ще глибша. Ми переконані, що підемо нижче", – сказав Олександер Клімчук, спелеолог-ветеран, який зорганізував це відрядження. Цей проєкт Української спелеологічної спілки оплачує Американське національне географічне товариство.

Впродовж експедиції від серпня до вересня 2004 року, команда з 56 спелеологів (45 чоловіків і 11 жінок) з семи країн вивчали печеру Кубра, глибоко в гірському масиві Арабіка західнього Кавказу.

Несучи майже п'ять тонн приладдя, вони мусіли поборювати вертикальні спади і замерзаючі швидкі потоки води. Вони також мусіли прочищувати проходи, котрі були критично звужені чи загороджені валунами.

Спелеологи розтаборювалися на глибинах 700м, 1,410м, і 1640м де приготовляли їжу, спали по шість осіб в шатрі та працювали по 20 годин. Були постійно в контакті з основною базою-табором на поверхні, протягнувши для цього понад три км телефонічного дроту. Одначе ця експедиція (серпень-вересень) зустрічала чисельні перепони. В третьому тижні холодне озеро не дозволило їм спускатися нижче. Член команди Серджіо Ґарсія де ла Веґа шукаючи можливостей пробратися, не міг цього ніяк зробити.

Вкінці друзі Деніс Курта і Дмитрій Федотов протиснулися через вузький 100-метровий прохід, який оминав згадане озеро і вказував стрімкий шлях униз.

У жовтні дев'ять членів команди пішли до Крубери, щоб прослідити неперевірені шляхи в нижній частині печери, поки вони не дісталися до нової серії проходів і вертикальних западин. 19 жовтня 2004 року провідник команди Юрій Касян, спускаючись в западину, зважив на своєму альтиметрі-висотомірі, що проминув 2000 метрову глибину.

Більше западин і проходів привели шукачів до піскової камери в глибині 2080 м – це досі найглибше печерне відкриття (в Африці шахтарі золота спускаються у глибину понад 3,400 м).

Команда охрестила цю камеру „Гра закінчена". Однак, тепер команда хоче повернутися, щоб дослідити, чи згадана печера є ще глибшою.

Бі-Бі-Сі

У Львові відбувся похід вояків УПА

22 травня у Львові під час святкування Дня героїв ветерани ОУН-УПА пройшли традиційною ходою від Привокзальної площі до пам'ятника Тарасові Шевченкові, де зібралося понад дві тисячі городян.
Фото УНІАН

• РІЗНЕ •

• ПРАЦЯ •

Пам'яті Богдана Гірняка

Св. п. Богдан Гірняк

Минулого року, в травні, коли земля нашої прибраної батьківщини пробуджувалася із зимового сну, як весна соняшні дні заповідала, на 88-му році життя відійшов у засвіти Богдан Гірняк (Няко). Помер він в Ґлен Спей, у власному домі, в околиці української оселі „Верховина". В селі Ґлен Спей, серед гарних гірських краєвидів, які нагадують наше Підкарпаття, поселилось багато українських пенсіонерів, в тому числі і Богдан Гірняк з дружиною Гертою.

Богдан був сином визначного і відомого в західній Україні громадського, військового і наукового діяча Никифора Гірняка, під час Першої світової війни – отамана Січових Стрільців, а опісля – професора гімназій, спочатку в Рогатині, а після її закриття – в Тернополі.

У вересні 1938 року Богдан приїхав з Кракова до Познаня продовжувати студії в Академії закордонної торгівлі.

Почавши з кінця 1920-их років число українських студентів в Познані збільшувалось, засновано Студентську громаду та дві корпорації – „Чорне море" і „Багряний цвіт". Був гарний звичай, що члени Студентської громади зустрічали на двірці нового студента, давали у себе тимчасове приміщення, підшукували для нього кімнату та допомагали полагоджувати всякі формальності в університеті. На початку вересня 1938 року мені було доручено зустріти Богдана і зайнятися його влаштуванням. Богдан мав життєрадісну, веселу вдачу, гарно грав на гармонії, скоро включився у студентське життя, і так ми стали добрими приятелями.

В Студентській громаді було біля 200 членів. Часто відбувались доповіді з української історії та літератури, за що були вдячні ті студенти, які кінчали польські гімназії, де не було українських предметів. Були також доповіді для українських вояків, які служили в познанських полках і таємно приходили до студентської домівки.

Урочисто відбувались різні ювілеї – 22 січня, Крути, Базар, 1 Листопада, Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки, Симона Петлюри. До програм академії введено мистецькі точки під проводом Богдана, до якого горнулись студенти, які грали або співали, та радо приходили на проби, які часто кінчались танцями при звуках гармонії.

Згадуючи після років молодість, безжурне студентське життя в Познані, стають перед очима події, поодинокі фрагменти, цікаві часом гострі дискусії, концерти та ряд комічних ситуацій, автором яких був Няко.

Ось одна з багатьох подій: свято 22 січня. Заля і бічні кімнати повністю заповнені студентами, а між ними – українські вояки з познанських полків. Після доповіді мистецька програма: сольо-спів при акомпаніяменті гармонії. Несподівано відчиняються двері – і до залі вриваються військові жандарми. Старшина наказує припинити музику та подає команду виступити присутнім воякам, які арештуються за участь в забороненій домівці Студентської громади. В цей момент Богдан, а за ним піяністка починають грати польський гимн. Під брязкіт шабель жандарми стають на „струнко" і віддають пошану гимнові, а за цей час українські вояки бічними дверима через другу кімнату виходять. Згодом про цю подію кружляли веселі розповіді, а Е. Козак, редактор гумористичного журналу „Комар", помістив гарні карикатури.

У вересні 1939 року війна нас розлучила. Богдан мав ще здавати іспити і залишився в Познані, а я повернувся до Львова, а згодом опинився в Сибіру. Щойно через 10 років, вже тут, в США, ми зустрілися, відновили наше приятельство і співпрацю.

В 1954 році Український Братський Союз (в тому часі Український Робітничий Союз) купив відпочинкову оселю "Верховину" в Ґлен Спей, якою протягом довгих років я завідував. Я домовився з Богданом про його співпрацю, що вже в тому часі мав власну оркестру та добрі зв'язки з українським мистецьким світом. Оркестра грала кожного тижня до танців, Богдан ініціював і складав мистецькі програми для концертів, а його дружина, піяністка, акомпаніювала. При помочі Няка оселя ожила, стала культурним центром під час літа.

Оркестра Богдана Гірняка вирізнялася доброю музично-вокальною інтерпретацією. Це був оригінальний музичний ансамбль, в якому панувала зіграність добре підібраних інструментів, милозвучного співака-баритона, однозвучність і мелодійність. Богдан постійно працював над удосконаленням своєї оркестри, українські народні пісні в його аранжуванні ставали більш модерними, а своїм ритмом, мелодійністю та ліричним жанром подобалися слухачам, зокрема молоді.

Богдан любив Ґлен Спей, зокрема „Верховину", для якої не жалів праці і зусиль, щоб мистецькі імпрези на ній були цікаві, найкращі.

Богдан любив людей, своїм талантом з'єднував приятелів, в його товаристві приємно було проводити час, своїм оптимізмом обдаровував присутніх.

Змістом життя Богдана Гірняка була музика, а тому напрошуються до цього дужке недокладного спомину слова Богдана Лепкого:

"Все, що мав, він віддав,
Для одної ідеї,
І горів, і яснів, і страдав,
І трудився для неї".

Роман Ричок

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

МИХАЙЛА КІГІЧАКА

була відправлена

СЛУЖБА БОЖА

26 травня 2005 р., о год. 10:00 ранку

в римо-католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Washon, WA.

12 червня 2005 р. о год. 1:30 по пол.

буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в катедрі св. Якова в Сієтл, Ваш.

Про молитви за спокій душі Покійного просять

дружина – МЕЛАНІЯ з родиною в Америці і Україні.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБЦІ

бл. п.

ІРЕНИ МОЦЮК

з дому ГРОХ

яка відійшла від нас у вічність 4 червня 2002 р.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відслужена 4 червня 2005 р.
в церкві св . Михаїла, 21 Shonnard Place, Yonkers, NY 10703

Вічна Її пам'ять!

чоловік ЯРОСЛАВ, дочки ДАРКА і НАТАЛКА

Просимо молитися за душу покійної Ірени

Ділимося сумною вісткою, що 21 травня 2005 р.
в Чешір, Масс., на 83 році життя відійшов
у Божу вічність наш улюблений
МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО ВОЛОДИМР ЯНОВИЧ

ПАНАХИДА ВІДБУЛАСЯ в середу, 25 травня 2005 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 26 травня 2005 р., о год. 10:00 ранку. Тіло спочило на цвинтарі в Cheshire, MA.

У глибокому смутку залишив:

дружину – ЛЮБУ
доньок – ВІРУ СОХУ зі сином ЕРИКОМ
– МАРІЮ ДРАГОНЕР з родиною в Україні
тету – КАТЕРИНУ ЖУРАКОВСЬКУ в Канаді зі синами ЯРОСЛАВОМ і ЛЕВКОМ та доньками УЛЯНОЮ і МАРТОЮ з родинами
та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні

Вічна Йому пам'ять!

Бажаючих вшанувати пам'ять Покійного родина просить складати пожертви на українську католицьку церкву св. Івана Хрестителя в Pittsfield, MA.

ПЛАСТ

Організація Української Молоді
Plast – Ukrainian Youth Organization Inc.
І. Курінь У.П.С. ім. О. і С. Тисовських
Заснований 15 квітня 1930 р.

Ділимося сумною вісткою, що 28 квітня 2005 р., на 79-му році життя, несподівано помер в Торонто, Онт.

бл. п.

пл. сен. дов.

ВОЛОДИМИР БОЛЮБАШ

довголітній пластун, член 1-го куреня УПС ім. С. і О. Тисовських. Окрім виховної праці в часі заснування пл. станиці в Торонто, Володимир по радіо подавав коментарі політичних новин, був викладачем у Вільному Університеті в Мюнхені і у Львівському Національному Університеті.

Він видав книжку „Золочівщина", звідки він походив і включився та фінансував відбудову місцевого замку. Його інтенсивна збірка на стипендії для бідних студентів львівських університетів, дала їм можливість дальше студіювати.

Володимир залишив у великому смутку дружину ХРИСТЮ, синів БОГДАНА і РОМАНА, сестру АННУ та ближчу і дальшу родину в Україні і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

КУРІННА СТАРШИНА
1 КУРЕНЯ УПС
ім. С. і О. ТИСОВСЬКИХ

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 20 травня 2005 р.
на 83-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

ДАРІЯ КЛЕПАРЧУК СІРКО

В глибокому смутку залишилися:

син – ІГОР з дружиною АНТОНІЄЮ і сином АДРІЯНОМ
донька – ОКСАНА БАУЕР із синами ОРЕСТОМ і РОМАНОМ
донька – ХРИСТИНА СМЕТАНЮК з мужем ІГОРЕМ і донею АЛЯНОЮ
сестра – ЛЮБА КРАВЧУК в Україні
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

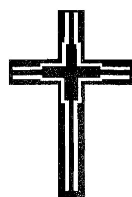
ПАНАХИДА відбулася 24 травня 2005 р. в Gray Parker Funeral Home, Port Jervis, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 25 травня в українській католицькій церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Її пам'ять!

Просимо пом'янути Покійну у своїх молитвах!

Замість квітів на могилу у пам'ять Покійної
просимо складати пожертви на „Verkhovyna" – Mountain View Resort
(Ukrainian American Cultural Foundation).
P.O. Box 52, Glen Spey, NY 12737.

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що в четвер, 12 травня 2005 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБА і СЕСТРА

бл. п.

ІРЕНА СУШКІВ

ПАНАХИДА відбулася 16 травня 2005 р. у Barrett Funeral Home, Tenafly, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 17 травня 2005 р. в церкві св. Юра в Ню-Йорку та на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

донька – АЛЕКСАНДРА САВЧУК з чоловіком ІГОРЕМ
внуки – АЛЕКСАНДЕР, МАРКІЯН і ЛЯРА
сестри – ЗЕНА і МАРТА з родинами

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів пропам'ятні датки призначені на Aid to Orphans in Ukraine – UNWLA Inc., або на Stipends to Orphans in Ukraine – UNWLA Inc. Scholorship Program можна висилати на адресу: Alexandra Sawczuk, 8 Rose Haven Lane, Rockleigh, NJ 07647.